

Giriş

Bana yukarıdan bakarsanız aptalın tekini görürsünüz. Bana aşağıdan bakarsanız Tanrıyı görürsünüz. Bana karşıdan bakarsanız kendinizi görürsünüz. Charles Manson

Ben sadece sokakları temizliyordum. Peter Sutcliffe

İnsanların dikkatini çekecek ve dünyayı ayağı kaldırarak bir suç işlemek istiyordum. Susan Atkins

Bir palyaço bile katil olabilir. John Wayne Gacy

ÖNGÖRÜLMİYEN

İlk Nefes

Takvim yapraklarının koparılmadığı ve manalı sözlerinin okunmadığı bir şubat ayıydı. Sevgililer için umut ve aşk dolu bir gün olduğu da söylenemezdi. Ayın on beşini bekleyen milyonlar için ise şubatın on dördü varılacak yer için son bir duraktı.

Gün, açmak üzere olan bir gül goncası gibiydi. Güneşin ilk ışıkları uslanmaz bir âşık gibi yeryüzüne göz kırpmıyor İstanbul yeni bir güne uyanıyordu. Martılar güneşi selamlıyor, deniz mehtaptan ayrıldığı için durgun bir ruh haline bürünüyordu. Kaldırıma tünemiş bir sokak kedisi yorgun bir kentin suret bulmuş bir hali gibi orada öylece uyanmaya çalışıyordu.

Erken kalkan insanların تنها sokaklardan geçerek işyerlerine gitmenin telaşesine kapılmıştı. Böylesi kalabalık ve trafik çilesi olan bir şehir için uykudan çok fazla ödün vermek gerekiyordu. Kalabalık ve uykusuz geçmesi muhtemel uzun bir yolculukta elbette ki önemli olan bir şey ise boş bir koltuk bulup, ineceğin durağa kadar uyuklamaktı. İnsan bundan daha büyük umutlar besleyebilmeliydi. Henüz İstanbul trafiği yoğunlaşmamıştı ve bu durum bile erken kalkan insanlar için şans sayılabilirdi. Trafığe birkaç saat sonra çıkacak diğer insanları ise az akışkan bir jel kıvamını andıran trafik çilesi bekliyordu.

Kim bilir belki de Yedi Tepeli Şehir var olduğu günden beri hiç uyumamıştı. Tek bir saniye herkesin uyuduğu bir an hiç olmamıştı. Sokaklarında en derin geçim telaşesi hep var olmuştu. Simitlerini taşıyan seyyar satıcılardan, elinde pet şişelerle su satan insanlara kadar herkes bu şehrin bitmek tükenmek bilmeyen geçim tiyatrosunun oyuncularındı.

İki yakası bir araya gelmeyenlerin sahnesiydi İstanbul. Sahilde, deniz gören evlerinde başka insanlar koltuklarında bu oyunu izliyordu. Bir alkışlayan olsa bari... Oda yok. Gerçi şehrin tozunu yutmak bile yetiyordu diğer insanlara.

Tekdüze koşuşturmaca asla eksilmezdi bu şehirde. Arabalar ip gibi dizilirdi sokaklarda, caddelerde ve hatta otoyollarda. Duran trafikte karanfil satanlardan, telefonlar için şarj cihazı satanlarına değin her türlü alış veriş vardı.

Beton kentinde hiç kimsenin henüz varlığından dahi haberdar olmadığı biri vardı. Otoyolun şanslı ağaçlıkları onu gizliyordu. Soğuk demir bariyerlerin içinde bir yerde kendini gizlemeye ve korkularını yenmeye çalışıyordu. Henüz insanlık ve dünya adına hiçbir bilgiye sahip değildi. Kim olduğu, neci olduğu, ne için bu halde olduğunu bilmiyordu ve bunları sorgulayacak bilince de sahip değildi. Anılarının neden olmadığı ve diğer akla gelebilecek binlerce soru cevapsız bırakılan bir sınav kâğıdı gibi tertemiz doldurulmayı bekliyordu. Orta

yaşta biri olmasına rağmen henüz konuşamıyor ve yürümekte güçlük çekiyordu. Böylesi biri için fazla gariplik barındırıyordu. Neyse ki hayatı ve kaderi kısa bir sınav süresince kısıtlanmamıştı.

Kendine ve hayata dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Adını dahi bilmiyordu. Öncesini biraz hatırlıyordu hepsi bu. İstanbul'un en yüksek noktasında bulmuştu kendini. Neden burada olduğunu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Geldiği ve yaşadığı yeri bir şimşek çakışı gibi bir an anımsıyordu. Kendine geldiği andan itibaren geçen süre ise kısa metraj bir filmin ilk birkaç dakikasına benziyordu ve devamı yoktu. Bu küçücük kesitten bütüne varması oldukça zordu. Şimşekleri hatırlıyordu kendisine geldiği anda hala çakmaya devam ediyorlardı ve çok yakına düşüyorlardı.

Kendini bu korunaklı otoban kenarında bulana kadar bilinçsizce bir sarhoş gibi yürümüşü. Ayaklarına batan taşlar ve yerin soğukluğu ise ayrı bir rahatsızlık ve acı sebebiydi. Çok iyi hissettiği başka bir şey varsa o da üşümesiydi. Nefesiyle ellerini ovuşturuyordu. Zangır zangır titriyordu. Benliğini ilk hissettiği anda olduğu gibi cenin pozisyonunu aldı ve biraz olsun vücudunun ısınına korumaya çalıştı. Elindeki saati sıkıca kavradı.

O anki hali yabani bir hayvanı andırıyordu. Çıplaktı ve örselenmişti. Henüz mantıklı düşünme aşamasına geçememişti. Serkeş bir halde öylece şanslı bir ağaca sırtını dayamış duruyordu.

Ormanlık ve yüksek bir araziden gelmişti. Yürümeyi tam başaramadığı için sürekli düşmüş ve vücudunun birçok yerini yaralamıştı. Kimse onu görmemişti. Gecenin karanlığında öylece düşe kalka ve çırıl çıplak yürümüşü. Bir su birikintisinde kendini görmüşü ve ürkmüşü. Kendini ilk kez gördüğü için olsa gerek vücudunu ürperti sarmıştı. Gerçi daha önce ürperdiği de söylenemezdi. Çıplak olması onun henüz yeni hissettiği bir duyguyu daha derinden hissetmesine sebep oluyordu. Elleriyle fitrat gereği mahrem yerini örtmeye çalışıyor ve bu durumdan çok rahatsız oluyordu. Yeni hali onu korkutmuş ve tedirgin etmişti. Evinden ilk kez ayrılmış bir çocuğun kaybolmuşluk hissiyatı tüm benliğini sarmıştı. Ağlamayı bilse çocuklar gibi ağlayacaktı. Fakat bunu dahi beceremeyecek bir yoksunluk halindeydi.

Hava yavaş yavaş ışımaya ve ısınmaya başlamıştı. Fakat hala titremeye ve üşümeye devam ediyordu.

Saklanacak bir yer arıyordu. Bu halini her şeyden saklamak ve hiç var olmamış olmak istiyordu. İnsanın kendi kendisine dahi yabancı olduğu o garip noktadaydı.

Otobana paralel ağaçlarla kaplı bir alanda olması onun için bir şans sayılabilirdi. Orada saklanacak çok yer vardı. Korkuyordu ve gördüğü her şey onu tedirgin ediyordu. İçgüdüğü gereği, önce örtünmeyi ve açlığını bastırmayı istiyordu. Dakikalarca ayaklarına, ellerine ve vücuduna baktı. Bir insanın uzaylı gördüğünde vereceği bir tepki ve şaşkınlık hali hâkimdi üzerinde. Şu an her şeyin garibi ve yabancıydı. Dibe vurmanın en mahcup edici noktasındaydı. Bu değişim, açlık ve yorgunluk benliğini çok yormuş olsa gerek ki öylece uykuya dalmıştı. Diğer şanslı olduğu bir şey de varsa İstanbul'un o yıl normalin üstünde bir sıcaklıkla kışı geçiriyor olmasıydı.

Uyandığında ilk hissettiği şey kesif egzoz dumanı olmuştu. Kulaklarını tırmalayan araba gürültüsü ise yabani bir hayvanı andıran o anki halini, daha yabani bir duruma sokuyordu. Binlerce araba geçiyordu ve o her birine ağaçlar el verdiğince hayretle ve merakla bakıyordu. Bulduğu yer otoyola ip gibi dizilen binlerce arabayı yukarıdan görebilmesini sağlıyordu.

Dikkatli gözlerle renk renk arabaları izlerken zihninde kısacık yaşamının ilk anları canlanıyordu. Bir su birikintisinde kendini görmüştü. Çocukken yaşanan kötü bir anının sürekli canlanması gibi kendi sureti sürekli zihninde canlanıyordu. Yüzü ona çok yabancı gelmişti. Siyah ve beyazın ayrımı gibiydi şu an ki hali. Evet, bir ayrıma bir değişime uğradığı kesindi. Henüz sorgulayacak ve idrak edebilecek bir durumda değildi. Peki, ama ona ne olmuştu? Neden bu haldeydi ve neden olması gereken yerden çok çok uzaklardaydı?

Zihninde bir ampulün aniden yanıp sönmeye geçmesi gibi kesik kesik anılar canlanıyordu. Çıplak bir halde olduğu... Kendini ilk kez görüşü... Hissettiği şaşkınlık... Korku... Çaresizlik... Koşmak denirse kaçmıştı ve bilmediği bir yol kenarına sığınmıştı. Yalnızlık ona daha cazip gelmişti. İnsanlara rastlamadığı bir otobanda bulmuştu kendini. Yorgundu, açtı, örselenmişti, şaşkıncı... Üşümüştü.

Yürümeye yeni çıkmış bir çocuk sakarlığı hala bacaklarına hâkimdi ama öylece oturarak vakit geçiremezdi. Açlık duygusu tüm bedenini sarmıştı. Nasıl besleneceğini ve ne yemesi gerektiğini bilmeden ağaçların arasında dolaşmaya başladı. Orda öylece yürürken sürekli ardını kontrol ediyordu. Korku her yanındaydı ama açlık tüm bu duygulardan daha diktatör bir devlet adamı gibi her yanını sarmıştı. Uzaktan belli belirsiz ağaç yaprakları gördü. Yeşilimsi, kırmızı ve sarı... Renkleri bilmediği için yeşilden başladı ve yaprakların ekşimsi tadı yüzünü buruşturdu. Kırmızı ve sarı yaprakların tadı daha iğrençti ve baharatımsı bir kokusu vardı.

Dakikalarca sakince yaprakları yedi. Farkında olmadığı bir şey vardı; evsiz biri onu uzaktan uzağa seyrediyordu. Farkında olmadan başkasının yaşam alanını işgal ediyordu. Bir evsiz için İstanbul gibi bir şehirde güvenilir bir yer aransa otoban kenarları ilk sırayı alırdı. Evsiz adam bu hiçbir şeysiz tuhaf adamın yanına gidip gitmemek konusunda çekiniyordu. Adamın durumu korkulmaktan çok acınacak bir halde olduğundan onunla iletişim kurmaya karar verdi. Nedense büyük bir merhamet kaplamıştı her yanını. Bu garip adamı uzaktan izlerken onun farklı bir enerjisi olduğunu hissediyordu. Adamın üşüyor olması açlıktan ağaçlarda tek tük bulunan yaprakları yemeye çalışması ister istemez ona acımasına sebep oldu. Hemen yakındaki barakasından ona kıyafet ve yiyecek getirmeye karar verdi.

“Kim bilir ne yaşadı da bu hale geldi.” Diye geçirmişti Yunus. Adamın çıplak bedenine bakıp ona acırken onun bir spor salonundan kaçmış olabileceğini düşündü. Çünkü gerçekten yapılı bir vücudu vardı. Belki de delirmiş biriydi. Onlarca cinnetin yaşandığı bir şehirde, çıplak vatandaşa rastlamak olası olabilirdi.

Bu adama yardım etmek istiyordu ama adamın bu yabani hali ister istemez onu tedirgin ediyordu. Her şeye rağmen Yunus bu adamda farklı bir şey hissettiği için ona yaklaşmaya karar verdi. Tabi bu karşılaşma riskli olabilirdi. Yıllardır sokaklarda yaşamış biri olarak tedbiri elden bırakmadı ve sürekli yanında taşıdığı bıçağını her an harekete hazır bir halde

yamalı ceketinin cebinde tutarak son derece temkinli adımlarla adama yaklaştı. Ona ilk önce elbise fırlattı. Çıplak adam, yabani hareketlerle Yunusa baktı ve gözlerini hemen elbiselere dikti. Âdem fitratı baskın geldi ve çıplak adam hemen elbiseleri giyinmek istedi ama bunda çok çok zorlandı. Elbiselere kolunu bacağına sokuştururken Yüzü gergindi ve her an saldırıya geçecek bir pozisyon almıştı.

Biraz olsun üşümesi geçen adamın yüzüne hafif bir canlılık bile geldi. Yunus, Adamın bir şeyler yemesi gerektiğini düşündüğü için yakındaki barakasından getirdiği yiyecekleri fazla yaklaşımadan koyup hemen doğruldu ve bir şişe suyu adama doğru fırlattı. Su şişesinin düşüşü onu ürküttü ve adam kaçmaya çalıştı ama henüz ayaklarına hâkim olmadığı için düştü. Yunus, ona şefkatle yaklaştı ve az önce bıraktığı yiyecekleri eline alarak adamın önüne koydu. Açlık diktayı yendi ve adam önüne konanları yemeye başladı.

Çıplak adam böylece ilk kez bir insanla temas kurmuş oldu.

Yunus, bu garip adamdaki tuhaf enerjiden çok fazla etkilenmişti. Zaten kendinde hep var olan merhametinden olsa gerek onu barakasinda misafir etmeye karar verdi. Onu ürkütmeden koluna girdi ve insanlardan uzak olan barakasına götürdü. Otobanın bilinmeyen bir yerine yaptığı bu baraka onun için huzur verici bir yerdi.

Zengin bir babanın oğluydu. Babasıyla ters düşmüştü. Tartışmaları kırıncı bir üsluba varmıştı. Babasının baskısından ve hakaretlerinden bıkınca para ve zenginliği bir kenara bırakıp sokaklarda yaşamaya karar vermişti. Uzun zamandır sokaklardaydı. Babası ona ulaşmaya çalışmıştı ama o kendince verdiği onurlu karardan dönmeyi düşünmemişti. Yalnızlığa alışması, bir baraka yapması daha önemlisi yaşayacağı yeri seçmesi uzun ve zahmetli bir süreç geçirmesine sebep olmuştu.

Şimdi bir baraka arkadaşı vardı ve günler daha hızlı geçmeye başlamıştı. Ona bir öğretmen gibi davranıyordu. Elinden geldiğince ona aldığı eğitimlerden de faydalanarak her şeyi öğretmeye çalışıyordu.

Yunusun barakasının yakınında karşılaştığı bu adam çok zekiydi. Gözlem yeteneği son derece gelişmişti. Çabucak öğreniyordu. Öğrendiğini unutmuyordu. Yunusa göre adamın hafızası sonsuz bir hard disk gibiydi. Hafızadan yana sorun yoktu ama yemekten yana sorunları vardı.

Yunus, kendisi için artık yemek veren yerlere uzun zamandır gidip geliyordu. Yemeği biraz fazla alması garipsense de kimseyi rahatsız etmemişti. Böylece adamın yeme sorununu çözmüş oldu. Giyim konusuna gelince önceden yetesiye giysi temin etmişti. Soğuk kış gecelerinde hem bedenini sarmak için hem de barakasının rüzgâr giren bir taraflarını tıkamak için bu kıyafetler çok çok önemli olduğundan bolca kıyafet toplamıştı. Geriye tek sorun kalıyordu, ısınmak. Yunus çalı çırpı toplayarak üç uzun kış geçirip hayatta kalmayı başarmıştı. Evsiz biri için kuru kalmakta çok önemliydi. Bazı soğuk gecelerde küçük bir ateşle idare etmeye alışmıştı. Adam da buna alışmak zorundaydı.

Aradan birkaç hafta geçmişti. Havaların ısınması beklenirken iyiden iyiye soğumaya başlamıştı. Hikâyede anlatılan ağustos böceği gibi bir tembellik yapmayan ikili kış için gerekli odunları toplamıştı. Kuru ve güneşli günlerde ıslak odunları kurutmuş ve korunaklı bir

bölgeye almışlardı. İki kişi elele verip barakalarını daha bakımlı ve kullanışlı bir hale getirmişlerdi. Yabancı adamın eli maharetliydi.

Kış pekte soğuk geçmemişti ama her iki evsiz için de hırpalayıcı olmuştu. Çoğu zaman sobayı yakacak odun bulmuşlardı ama birkaç geceyi üşüyerek yarı ayık yarı uyanık geçirmişlerdi.

Günler geçmiş ve çıplak adam Dünyaya alışıp, onu anlamaya başlamıştı. Açlık yerini meraka, korku yerini sorgulamaya bırakmıştı. İki evsiz aylarca vakit geçirdiler. Yunus, bu tuhaf adamla defalarca konuşmayı denedi ama adam ona asla cevap vermedi. Önceleri adamın deli olduğuna kanaat getirse de adamın öğrenme yeteneği ve kavrama kabiliyetini gördükçe böyle bir şeyin olmayacağı kanısına vardı. Ortada tuhaf giden bir şey vardı, ya bu adam yabani bir hayvan gibi doğada yaşamıştı ve kimsecikler o nu fark edememişlerdi ya da hafızasını kaybetmiş bir vatandaştı. Yunus ikinci olasılığın daha ağır bastığını ihtimal veriyordu çünkü çıplak adamda tuhaf bir hal vardı ve bu durum onu daha merak edilesi bir hale sokuyordu. Neresinden bakarsan bak bu tuhaf adamın etrafı gizemlerle kaplıydı.

Yunus, adama dair tek bir cüzdan, ehliyet ya da buna dair bir şey bulamamıştı. Bu garip adama ait sadece köstekli bir saat vardı. Adam bu saati asla elinden bırakmamıştı. Yunusa kalsa adam, düzenli aralıklarla saati kontrol ediyordu. Bu durum tuhafına gitse de tüm meseleyi düşününce adamın saati sürekli kontrol etmesi pekte tuhaf kaçmıyordu. Polise gitmeyi ise aklına dahi getirmemişti. Başını durduk yere belaya sokmak istemiyordu. Kimse evsiz birine inanmazdı.

Saatler günleri, günler ayları kovaladı ve kendine dair hiçbir şeyi olmayan ve geçmişini hatırlamayan adam, Yunus'tan ve çevreden çok şey öğrendi; konuşmayı okumayı ve diğer insani gereklilikleri. Bu öğrenme süreci hiçbir şey bilmeyen biri için çok kısa ve başarıyla geçmişti. Yunus bu duruma çok şaşırıyordu. Bu gizemli olduğu kadar zeki, zeki olduğu kadar karanlık biriydi. Tüm bunlara rağmen insana huzur veren bakışları vardı bu garip adamın. İnsanı içine çeken ve onun önünde eğilmeye iten sebepsiz bir duygu seziyordu Yunus.

Bu tuhaf adam artık kendine yetebilecek bir duruma gelmişti. Bir adı yoktu. Köstekli saatine her gün defalarca bakıyordu. Yunus artık bu durumun düzenli olduğuna hükmetmişti. Tuhaf adam günde tam üç kere saatine bakıyordu. Yunus bu tekdüzeliği merak ediyordu ama bu garip adama soru sormakta istemiyordu.

Bir gün gece yarısından sonra hiç uyumadı adam. Vakıt ilerlemişti. Sabah ezanlarının sesi belli belirsiz geliyordu. Adam saatine ilk defa bu kadar odaklanmıştı. Dakikalarca baktı. Ve en sonunda doğruldu. Yunus henüz uyanmamıştı. Kendisi için vakit gelmişti artık. Beklediği zaman sonunda onu bulmuştu. Dünyaya geldiği ilk andan bu yana tam bir yıl geçmişti. Yunusu uyandırmaya niyeti yoktu. Öylece gitti. Yunusa minnetle baktı o uyurken ve teşekkür etti.

Hemen ardından kendi yazgısıyla yüzleşmek üzere Yunustan ayrıldı. Çünkü benliğinde ne yapması gerektiği ona emredilmişti.

GİRİŞ

Kesik bir soğuk her yanı sarmıştı. Rüzgâr, acelesi olan bir at arabacısı gibi kırbaçlıyordu önüne ne katarsa. Gökyüzü umursamaz bir sevgilinin yüzü gibiydi. Yani, neresinden bakılsa berbat ve soğuk bir gündü.

Denizin üzerinden yükselen güneş, zaman geçtikçe rüzgârında etkisiyle bir dilek balonu gibi göğe yükseliyordu. Bulutlar ise sıra sıra dizilip gökyüzünü kaplamaya başlamıştı.

İstanbul yeni bir güne hazırlanıyordu. Martılar karınlarını doyurmaktan ziyade üşümek için uçuşuyor gibiydi. Kâğıt toplayan çocuklar arabalarını doldurmaya başlamış işlerine giden milyonlarca insan ise yollarını yarılamişti bile.

Yeşilin betona yenilmediği ormanlık bir arazi ona özlem duyan çocuklara göz kırpyordu. Patika bir yol bu nadideliğe açılan kapıya masalsı bir hava katıyordu. Yeşilin bu umutlu bekleyişi belliki kırmızıya boyanmıştı.

Yaralı bedeni çok acı çektiriyordu ona. Çok fazla kesik çok daha fazla acı demekti. Ruh, rüzgâra ve o an orada olmasına sebep olan her şeye kin ve nefret besliyordu. Asil bir ailenin dokunulmaz bir üyesiydi oysa. Yazık ki, ölüm ona rüzgârın tüm azametini rağmen yaklaşıyordu. Örselenmiş ve parçalanmış bedeni ölmek için direniyordu. Aklını tıkayan bir masal, gerçekleri duru bir şekilde görmesine engel oluyordu. Hayal ile gerçek, bir örgü gibi iç içe geçmişti zihninde. Zamanı sonradan kazanmış bir miras yedi gibiydi her hali, oysa vakti yoktu. Kan çılgınca akarken el değmemiş yerlerinden zaman artık ölmeyi gösteriyordu. Ölmek bu kadar basit olabilir miydi, diye geçiriyordu aklının acıyla meşgul edilmeyen bir bölümünden. Belki gerçeğe uzak belki gerçeğe yakın... Alice iniyordu bir tavşan deliğinden.

Etraf Hollywood'un 5. sınıf korku filmlerini andırıyordu. Kan, ortalığı öyle sarmış ve etrafa öyle yayılmıştı ki görenler Fredy az önce oradaydı sanardı.

Evet, işte bu kadar basitti ölmek ve bir o kadar da ansızın Alice'i takip etmek.

Rüzgârın hışımla çıkardığı sesleri duymazsak olay yeri şimdilik kimsesizdi. Ama elbette az zaman sonra olay yerini polisler saracaktı.

Hüsn-ü Gerçek

Elleri, kâğıt toplama arabasının soğuk demirine her değdiğinde sızlıyordu. Bin şahit, botları için yemin ede dursun züppe botlar su çekmeye başlamıştı bile. Çorapları ıslanınca daha çok üşüyordu insan. Neyse ki arabası ağzına kadar kâğıt doluydu. Gecedeki beri sokaklarda olduğu için işi erken bitirmişti. İşe erken çıkmak rekabeti azaltıyordu. Ne yani bu kadar basit bir işin

rekabeti olmaz mı? Artık eve gitme vakti gelmişti. Tam geçerken bu masalsı yerden, kan izlerini görmüştü. Gitmekle kalmak arasındaki o ayırım noktasında biraz bocalasa da kalmayı seçmişti. Polisi aramayı düşündü ve içi korku doldu. Belki de onu sorumlu tutarlardı bu olaydan. İyisi mi az önceki ayrıma tekrar gelip gideyim diye düşündü. Sonra dokunmatik olmayan cep telefonunu aniden çıkarıp polisi aradı. Telefonun tuşları buz tutmuş parmaklara direne dursun gördüğü ne varsa anlattı çocuk.

Ellerini tümünden ağzına sokma şansı olsa ısıtmak için bunu deneyecekti ama o, parmaklarıyla yetinmek zorundaydı. Üzerine düşeni yapmış ve polisi aramıştı, artık evine gitmeliydi. Tekerler ıslanınca donuyordu ve ilk bir kaç metre sürüterek götürmek gerekiyordu.

Boğuk bir ses 155'e bildirilen cinayeti anons ediyordu. Merkez, diğer tüm anonslara aldırış etmeden mandallamıştı telsizi. Merkezden gelen katı ses tüm telsizlerden duyuluyordu. Vali adına konuşan merkez en yakın ekibin olay yerine intikal etmesini emrediyordu.

O sırada görevi devralmış bir ekip sabah sohbetini yapıyordu. İlker, Ahmet abisine arabanın temiz devredilmediğinden yakınuyordu. Aslında ev sahibiyile takışmasının öfkesini hala taşıdığından biraz gergindi. Zaten pahalıya oturuyordu bir de bu densizin triplerini çekemezdi. Ahmet Abi ekip şefi olduğundan daha durgun ve sakin bir ruh hali içerisinde İlker'i dinliyordu. Bu sene otuzuncu yılını doldurmuştu Ahmet Abi. Çocukların eğitimi hala devam ettiği için emekli olmuyordu. Yaş haddine kadar kalacağım diyordu İlker'e. Ekip arabasındaki sohbet pis bırakılan arabadan ekonomiye dönmeye başlamıştı ki, merkezin anonsu ikisinin de dikkatini celp etti. Evet, olay yerine en yakın ekip kendileriydi.

Ekip arabasının kabak lastikleri asfalta bir iki dil darbesi atarak hareketlendi. Kısa bir yolculuğun ardından ekip olay yerine varmıştı. Bu süre içerisinde sohbet ekonomiye gelmişti bile.

Ekip, olay yerine vardığında gördükleri manzara karşısında her ikiside dehşete kapıldı. Ekip arabasının kliması tam randımanlı çalışmadığından İlker'in zaten çekilmiş olan kanı iyice içine çekilmişti. Manzara korkunçtu. Ekip, tüm bu mide bulandıran manzaraya rağmen etrafi şeritle kapladı. İlker şu an üşümekten ziyade ister istemez gördüklerinin şokunu yaşıyordu. Burada ne olduysa tam bir katliam yaşanmıştı. Bir beden bu kadar derin kesikler aldığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Ahmet Abi için de aynı şeyler geçerliydi, o da meslek hayatı boyunca böyle bir vahşilik görmemişti. Bıçaklamalar, yaralamalar vs... Ama burada gördükleri tam bir kıyım gibiydi. Liğme liğme olmuş beden parçaları her ikisinin de aklını başından almıştı.

Ekip gördüklerinin şokundan kurtulur kurtulmaz gerekli işlemleri yaptı ve merkeze bilgi verdi. Sonra yapmaları gereken olay yeri inceleme ekibini beklemekte. Sigara yakan ikili buğulanmış camları indirdi. Ahmet abi ile İlkerin sohbetleri politikadan kurtulup meslek hayatları boyunca yaşadıkları cinayetler, yaralamalar ve diğer ilginç ve korkunç olaylar silsilesiyle uzayıp gitti.

Sohbet, Ahmet Abinin bin dokuz yüz doksanın bilinmeyen bir yılında şahit olduğu bir cinayete gelmişti ki Olay Yeri İnceleme Ekibi cinayet mahalline intikal etti. Ahmet Abi Polis

otosundan inenleri tek tek incelemeye almıştı. Belli belirsiz bir mimik içlerinden en az birini tanıdığını belli etmişti. O biriyle daha önce çalışmıştı ama yanındaki diğer polisleri tanıyamamıştı.

Ahmet Abi geçmiş yıllarda kısa bir süre Cinayet Büroda çalışmıştı. Zaten meslekte oyuz yıl geçirdiyse en az beş birimde muhakkak çalışmış olman gerekir. En kötü sürgünle yer değiştireler. Alperen Amirle gözgöze gelir gelmez bir gülümseme belirmişti her ikisinin yüzünde. Ahmet Abi, Alperen amiri komiser olduğu yıllardan beri tanıyordu. İki eski memur birbirlerine baş selamı verip tokalaştılar. Alperen Aksu hemen yanındaki Teoman'ı, Ahmet Abiyi tanıttı. Ahmet Abi ise İlker'i onlara taktim etti. Ahmet Abi Teoman'ı sadece ismen tanıdığını ama namını çokça duyduğunu söyledi. Teoman belli etmese de bu durum onu mutlu etti.

Ahmet Abi Ramazan müdürü de tanıyordu. O da geldiğine göre ölen kişi önemli biri olmalıydı. Ramazan Kara bir müdürden beklenmeyecek kadar esprili ve ilginç kararlar alabilen bir Emniyet Müdürüydü. Onu ilginç yapan olay ise 2002 yılında EGM sitesinin Hacklenmesiyle başlamıştı. Türk Hacker gurubuna yönelik yapılan inceleme sonucunda dört kişi tutuklanmıştı. O dönem Siber Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü yapan Ramazan Kara, tutuklanan dört kişiyle özel olarak görüşmüş ve sitenin güvenlik duvarını nasıl aştıklarına dair bilgi almış ve EGM sitesine dair diğer açıkları öğrenmişti. Sonraları da bu dört kişiyi devlet işlerinde üstü örtülü olarak kullanmıştı.

Ahmet abi, geçmişe dair bir kaç anıdan ve Ayaküstü cinayet üzerine bir iki değerlendirmeden sonra Alperen Amirden müsaade istedi. İkinci sigaralarını olayı devrederken içen Ahmet Abi ve İlker tekrar merkeze bilgi verdiler ve olay yerinden ayrıldılar.

Ahmet abi, İlker'e Alperen Aksu'nun yiğit bir polis amiri olduğundan bahsetti. Onun kadar memurunun arkasında duran başka bir amir ya da müdür görmediğinden de. Teoman Ereni ise daha önce hiç görmemişti ama namını duymuştu. Hüsn-ü Gerçek diye anılıyordu. Cinayet büronun gözde personeliydi. Çözülemez denilen ve zaman aşımına uğramış yedi cinayeti aydınlatmıştı.

Alperen Aksu ve ekibi işe titizlikle başladı. Olay yeri çok dağınıktı. Bu durum uzunca bir süre çalışılacağı anlamına geliyordu. Elleri eldivenli bir polis olay yeri inceleme uzmanından çok oraya bulaşık yıkamaya gelmiş biri gibi gezinip delil aramaya başlamıştı bile. Savcı henüz gelmemişti. Kim bilir trafiğe takılmıştı! Öldürülen kişi zengin ve medyatik bir iş adamı olmasaydı savcı falan da gelmezdi.

Olayın ciddiyetine henüz kimse varmamıştı. Namı değer Hüsn-ü Geçek olay mahallini iyice gözlemlemeye başladı... Bu cinayet vahşice bir hisle işlenmişti. Katil, kurbanın acısını uzatmak için onu direk öldürmeyi seçmemişti. Vücuduna tampon yapılmak suretiyle kanamanın önüne geçilmişti.

Zoraki bir toplantıda bir konuşmacı 'Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir ya da doğru bildiğimiz her şey bizi yanıltabilir, öyleyse mutlak bir gerçeklikten bahsedilemez.' demişti. Bu soğukta böylesi bir anı zihninde nasıl can bulmuştu Teoman da anlamamıştı. Aslında

seminere katılacağı gün dostlarıyla yemek yemek için sözleşmişti fakat bu seminer o günün gelmeyen olması sebep olmuştu. Gelemeyenin hesabı ödemekle cezalandırılması ise sinir bozucu bir gülümseme gibiydi.

Olay anında burada olanlar çokta karmaşık değildi ya da iş göründüğünden de karmaşık ve gizem doluydu. Hüsn-ü Gerçek bu işi kısa sürede çözebileceğini düşünüyordu. Sonuçta bu güne değin çözemediği bir cinayet vakası olmamıştı. Hatta yıllarca öncesine ait dosyaların sonuçlanmasında bile emeği vardı. Olay yeri didik didik edildi. Haliyle zaman geçmiş ve inceleme ekibi üşümüştü.

Neyseki ağır savcı olay yerine intikal etmişti. Savcı ayaklarının altında yayılan çamur üzerini kirletmesin diye altına işemiş biri gibi yürüyordu. Teoman Eren ve Alperen Aksu ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. Savcıya sağlam ve ikna edici bilgiler verdiler. Onlar Cinayet Büro Amirliğinin Batman ve Roben'i gibiydi.

Savcının suratu çekilmez bir haldeydi. Makam arabasını parkeden görevliyi az önce pepezlediği adamın moralsiz ve asık yüz ifadelerinden anlaşıyordu. Savcının bu hali sevgilisine laf atılan ve dayak yerim korkusuyla susan birinin hıncını başkalarından çıkarmasını andırıyordu.

Savcı ağzını açtığı an Teoman'ın zihninde pisliğini yapamaya çalışan bir atın görüntüsü canlanmıştı. Her kelimesi yere patır patır dökülüyordu ve her geçen saniye etrafa rezil kokular yayılıyordu. Orada bulunan tüm memurları fırçalamıştı. "Sizin gibi dangalaklar yüzünden oluyor bunlar. Sizin gibi iş bilmezler yüzünden. Bir boku da adam gibi yapın be!" O konuştuğu ortalığı iyice pislik basıyordu. Ortam çekilmez bir haldeydi. Devletin yumuşak yüzünü kendine maske yapmış bu savcı emrine verilen herkese zulmediyordu. Ortada yanlış yapılan bir şey yoktu ama bu lağım faresi zavallı ekibi çocukça azarlıyordu. Alperen Aksu daha önce de bu herifle çalışmak zorunda kalmıştı. Savcının tahammülü zorlayan tavrını daha önce de görmüştü. Bu yüzden daha sabırlı olmaları gerektiğini biliyordu, tabi bir de Teoman'ı dizginlemesi gerekecekti.

Fırça mahallinden uzakta bulunduğu bir delili inceleyen Teoman Eren "Umarım bu götlek savcıya muhatap olmak zorundan kalmam." diye dua ediyordu içinden. Çünkü eğer savcı ağzını açarsa tahammül edemeyeceğini biliyordu. Yıllar içerisinde fazlasıyla mesleki baskı hissetmişti ve artık dayanacak halde değildi. Kimseye de eyvallahı yoktu hani.

Savcı düşman ordusunun suratsız komutanı gibi ardını dönüp gidecekken Teoman Ereni gördü. "Hey' Sen! Oradaki. Buraya gel çabuk."

Savcı, Teoman'ın onu duyar duymaz koşa koşa yanına gelmeyeişine bozulmuştu.

Teoman Eren az önce ettiği duanın veto edildiğini anlamıştı. Gayet sakin ve ağır aksak adımlarla komutanın karşısına dikildi. Duruşu Filistinli bir çocuğun ki gibi mağrurdu.

"Bu devletin Savcısı seni yanına çağırıyor sen koşmaya bile tenezzül etmiyorsun. Senden kendini ne sanıyorsun?"

Teoman Eren molotof kokteylini yapmaya başlamıştı.

"Ben bastığım yerlerde bir delil yok ederim kaygısıyla kontrollü şekilde geldim sayın savcım. Kulağım sizdeydi efendim."

"Kes ulan sesini!"

Molotof neredeyse hazırды ve her an birinin suratına fırlatılmaya hazırды.

"Sayın Savcım ben işimi yapmaya çalışıyorum."

"Yerim ulan senin işini. Sen kendini ne sanıyorsun da bana laf yetiştiriyorsun?"

Hüsn-ü Gerçek molotof kokteylini ateşlemişti.

"Ben polisim sayın savcım. Adına her karakolda "Şehitlerimiz" diye pano yapılan devlet görevlisi yani.

"Sen öl diye bu devlet sana fazladan para veriyor. Sen bu mesleğe girerken ölmeyi ve böyle şeyleri göze almayı kabul ettin. " Savcı zulmünü tüm damarlara yaymaya devam ederken, "Kendine yer beğen." emiriyle zulmünü kalbe kadar ulaştırmıştı.

Teoman Eren bu lafın altında kalacak biri değildi. Kalbi, zehrin etkisine inat daha kararlı atmaya başlamıştı, kalbi enjekte edilen zulmü kabul etmemişti.

"Biliyor musunuz sayın savcım; o panoda her şehidin resmi vardır ve nasıl şehit düştüğü yazar. O panoda bir de ayna vardır. Diğer polislerin resmi kadar bir ayna. Her polis o aynaya bakarken bir gün kendi resminin de bu panoda olabileceğini bilir. Az önce sordunuz ya cevap vereyim. Ben Polisim ve ölmeyi göze almışım sizin gibi götlek birinin tehdidine boyun eğecek değilim."

Savcının yüzüne patlayan molotof kokteyli nasır tutmuş yüzünün belki de uzun zaman sonra kızarmasına sebep olmuştu.

Savcının makam aracına binişi ve gidişi öyle öfkeli olmuştu ki herkesi bir tedirginlik almıştı. Teoman Eren zaman sonra kendini toparlayabilmişti. Yakın zamanda bir sürgün yiyeceği gerçeği ise işte o zaman zihninde belirmişti. Tabi bir de götlek dediği için adli ve idari soruşturma geçireceğini de.

Savcının gidişi herkesi biraz olsun rahatlatmıştı. Bir tek Ramazan müdür yere bakakalmış bir halde öylece duruyordu. Bu atışmadan kendisinin de zarar göreceğini düşünüyordu. Sonuçta emrindeki bir polis memuru koskoca savcıya götlek demişti.

Gerekli adli ve idari işlemleri mecburen yapacağından Teoman'a o gün için bir şey söylememeye karar verdi. Baş işaretleriyle onu yanına çağırdı ve hiçbir şey olmamış gibi olay hakkında bilgi istedi. Teoman bu duruma şaşırırsa da bir de Müdürle takışmadığı için sevinmişti.

Ramazan Karaya elindeki delili gösterdi Teoman Eren. Çok öfkeliydi ama bunu yansıtmamaya çalıştı. Müdürün ağzı, tıpkı eski filmlerde kahramanın bir tekmeyle sonuna kadar açtığı han kapıları gibi açıktı. Belliki hala olayın etkisindeydi. Teoman'ın böyle bir şey yapacağını aklından dahi geçirmemişti. Teoman bu şaşkınlığa aldırmadan hemen anlatmaya başladı. Bir ara müdürün ağzının daha ne kadar açılabileceğini düşünmüştü.

"Ölümü geçemeyen ruh gölgeyle birleşirse tekrar doğar." Ramazan Kara Teoman'ın ne demek istediğini anlamamıştı. Alperen Aksu ise Teoman'ın bir delil bulduğunu anlamıştı.

"Yani müdürüm bir psikopatla karşı karşıyayız. Katil kimse kurbanı tecavüz etmemiş. Değerli sayılabilecek hiçbir şeye dokunmamış. Kurbanı dini bir ayin yapar gibi doğramış. Derideki derin kesikler hınç ve nefreti gösteriyor. En önemli detay ise katil kurbanın vajinasına bir tırtıl koymuş."

Müdür hemen kurbanın öldürüldüğü yere yöneldi ve kurbandan geriye kalan cesedi incelemeye başladı. Tırtıldan çok kurbanın vajinasını incelemiş gibi bir ifadeyle kadına baktı.

Teoman o esnada bilgi vermeye hala devam ediyordu. "İnsanın ruhunun ölmeyeceğine ve tekrar bir bedenle dünyaya döneceğine inanılır. Asya toplumlarında yaygın olan bu inanış reenkarnasyon diye adlandırılmıştır. Bizim edebiyatımızda da yer bulan bu kavram, kendine tenasüp adıyla yer bulmuştur.

Müdür sanki aklında başka bir şeylerle meşgul gibiydi. Teoman'ı dinlememişti bile. Müdür şoförünü çağırdı ve Alperen Aksuya bu işi hemen bitirmesini ve katili hemen bulmalarını emretti. Bu kafayla olay hakkında bilgi almanın boşa olacağına karar vermişti. Müdür olay yerinden öylece ayrılmıştı. Ramazan Kara yolda giderken öldürülen kadından çok kendi emrinde bir memurun Savcıya Götlek demesinin onun bundan sonraki rütbe almasını nasıl etkileyeceğini düşünüyordu.

Alperen Aksu da Teoman'a sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Ama ikisi de birlikte baktıkları son görev olduğunu biliyordu.

Deliller toplandı. Fotoğraf çekildi. Yine de bekleyen işler vardı. Parçalara ayrılmış cesedi bir lego gibi birleştirmek ve adli tıpa götürmek gibi mesela. Alperenle yalnız kaldıkları bir anda Teoman Eren Müdürün işi hemen bitirin lafına istinaden "Bir hokus pokus numarası yapmazsak 4-5 saate daha bu soğukta çalışacağız." dedi. Alperen amir babacan bir gülümsemeyle onun omuzuna dokundu ve işlerine devam ettiler.

İki iyi çalışma arkadaşı ve diğer ekip elemanları işlerini beş saatten uzun bir sürede bitirmişlerdi. Deliller adli tıpa gitmişti. Şubatın ilk haftasıydı ve o ayın en soğuk günüydü.

İsyan ve İstifa

Gündüz, mutlak bir teslimiyetle geceye bırakınca kendini, güne hüznü düşmüştü. Öyleki bu hüznü tanıyan yıldızlar birer ikişer öldürüyordu kendini. Günü saran hüznü gibi insanları da bir durgunluk almıştı. Başını son bir gayretle otobüsün camına yaslamış yaşlı bir adamın gözlerindeki derin düşünce hali, sabahın erken saatlerinden beri çalışmış tüm insanların gözlerinde de okunuyordu.

Herkes yorgun argın bir halde evine gidiyordu beton kentinde. Teoman Eren de evine gidenlerden biriydi. Neyse ki okul servislerinin trafiği felç ettiği saatlere denk gelmemiştir eve dönüş saati. Normalde daha uzun sürmesi gereken yolculuğu binmesi gereken tüm otobüslerin tam vaktinde duraklardan geçmesiyle kısa sürmüştü. Deyim yerindeyse bir otobüsten inip beklemeden diğerine binmişti.

Soğuk bir anahtar sesi apartmanın en üst katını sarmıştı. Kapı kilidi, uzun zaman sonra insan görmüş Robinson Crusoe gibi sevinç ve umut dolu bir çılgılık atmıştı. Evde her şey yerli yerindeydi. Odalar Teoman'ı sıcak bir selamla karşılamıştı. Kombi, emekliye ayrılmış bir memur edasıyla kendi yağında kavrulmaya çalışıyordu.

Şubat soğuk demektir. Yağmur demektir. Basık havaların kol gezdiği bir aydır. Yani şubat yakışıklı ama serseri bir aydır. İnsanlar bu mevsimde havanın da etkisiyle iyiden iyiye durgunlaşıyor. Teoman aradığı coşkunu ve morali bir türlü bulamıyordu. Hele bu gün yaşadıklarından sonra... Hüsn-ü Gerçek olarak baktığı son olay belki de bu gün yaşadığı olayla son bulacaktı. Elbette Cinayet Büroda çalışmak için yetkin bir kabiliyeti vardı. "Neyse boş ver bunları." diye çıkışsa da kendine, aklında asfalt kesim işi için çalışan iş makinası çalışıyordu. Kafası, iş makinasının darbeleriyle uğuldarken ne savcıyla atışmasını ne sürgünü ne de geçireceği soruşturmaları düşünmek istemiyordu. Çünkü zulüm bunlarla kalmayacaktı. Gittiği her yerde o savcı yüzünden sürekli mesleki psikolojik baskıya maruz bırakılacaktı. Kim bilir Anadolu Yakasında ikamet ediyorken Avrupa Yakasının en dibine bir karakola gönderilecekti? Tabii bu iyimser bir ihtimaldi bir de güneydoğu anadolunun en ücra ilinin en ücra ilçesine de gönderilebilirdi. Bunların üstesinden gelebilirdi elbette ama bunu göze almayı düşünmüyordu.

İş makinasının çalışmaya ara verdiği bir an kız arkadaşı İlayda'yı düşündü. Onu çok fazla ihmal ediyordu. "Ah İlayda!" diye bir çılgılık kopmuştu vicdanında. Aslında istese arayıp halini hatırını sorabilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Şu an yapmak istediği tek şey akşamdan beri bir orkestra edasıyla şarkılar çalan karnını doyumak ve zavallı bedenini ödüllendirip duşa girmekti.

Karnını biraz olsun doyumak için mutfığa kısa bir yolculuk yaptı. Akşamdan bulaşık bırakmak asla yapmadığı bir şeydi. Bu nedenle mutfığı askeri bir düzen içerisindeydi. Her şey olması gereken yerdedi. Mutfak, üst düzey bir komutan ağırlar gibiydi. Kendini mutfağın bir köşesine atmış olan buzdolabı, donuk bakışlarla Teoman Erene bakıyordu. Önceki gün konan menemenden de pek haberi yoktu anlaşılan. Ekmek kutusu, o haliyle kendini hazine sandığı gibi bir şey sanıyordu. Oysa bayatlamış ekmekleri küflenmesini geciktirmekten başka bir şey yaptığı yoktu. Teoman, hiçbir şeye aldırış etmeden bir şeyler atırdı ve duş almak için banyoya girdi. Onun gidişyle mutfaktaki hareketlilikte son buldu.

Musluk, hangi düşüncede kalması gerektiğine bir türlü karar veremeyen bir vekil gibi bir o yana bir bu yana döndü. Neyse ki istediği sıcaklığa ulaşmıştı Teoman musluğun başını daha fazla döndürmeden. Su, bedeninden özgürce süzülüyordu. Yoğun buhar küçük banyonun her köşesini sardı. Vücudu, sıcak suyun mahmurluğuyla gevşiyordu. Daha duştayken uyku gözlerine bir öküz gibi oturdu. Uykuyla karışık bir halde sıcak suyun altında bir müddet daha kaldı. Gözleri kapalıyken belki biraz uyumuştur bile. Banyodan hemen sonra kendini yatağa

attı. Yatak, sürekli ezilmekten bıkmış bir kalabalık gibiydi ne yapsa rahat edemedi Teoman. Uyumak istiyordu ama aklında mola vermiş iş makinası ansızın mesaiye başlamıştı bile. Gürültülü düşüncelerle bir o yana bir bu yana döndü. Saatin en son 22:19'u gösterdiğini hatırlıyordu. Sonunda uyudu. Tüy gibi bir yastık. Kadifemsi bir yumuşaklık ve huzurlu bir uyku...

Mutlu, huzurlu ve bir tüy kadar hafif olan uykusunu çalan telefon sesi bozmuştu. Süper Mario! Evet, çalan telefonuydu ve Süper Mario melodisi yüklüydü. Marino'nun, prensesi bu vakitte kurtaracağı yoktu elbette. Teoman gece gece kimin onu aramış olabileceğini az çok biliyordu. Arayanın tahmin edildiği üzere idari bürodan Ahmet Abiydi. Teoman bir gözü açık halde telefonu açtı. Saat henüz gece yarısı olmamıştı. Teoman da işten ötürü her an gelebilecek telefonlar için telefonunu sessize almazdı. Ahmet Abi beklenen haberi büyük bir üzüntüyle Teoman Erene verdi. Ahmet abinin dediğine göre Teoman Erene Silivriye sürülmüştü. Ahmet Abinin "Ha! Bir de unutmadan" diye başlayan konuşması, Teomana zimmetli olan telsizi, çelik yeleği ve diğer küçük aptal malzemeleri de getirmesini istemesiyle son bulmuştu.

Teoman eren, açık olan göz kapağını da kapatmıştı. Belediyenin yaz boyuna anlamsızca çalıştırdığı ne kadar iş makinası varsa hepsi kafasının içerisinde kontak açmıştı. Her biri boş yere sırf gösteriş olsun diye çalışıp aklının şantiyelerini meşgul etmeye çalışıyordu. Hayır! Bu böyle olmayacak, dedi işçilerden biri ve diğer işçiler de ona destek verdi. Bir anda aklındaki tüm iş makinaları sustu. Tüm düşünceler tek bir yürek oldu. Aklında can bulan bu düşünce, eğri büğrü politikacıların aksine dim dik duruyordu. İstifa et! İstifa et! İSTİFA ET! Teoman Eren çok üzülse de az önce ruhunu büyük bir grevle saran düşüncesine uymaya karar verdi. Sevme de saygı duyduğu bu mesleği bırakacaktı. Evet, bunu kesinlikle yapacaktı. Hem az çok birikmişiydi. Başka bir iş de tutabilirdi kendine. Antikacı! Antikacı! Diyordu çılgın bir düşünce. Belki de antika satabileceği bir dükkân açmalıydı. Hem Sabri Amca da ona bu iş için yardımcı olurdu. Teoman artık düşünmek istemiyordu. Yarın yapması gereken neyse yapacaktı. Aklındaki düşünceler askeri bir disiplinle durdu. Düzene kafa tutan kitleler gibiydiler. Teoman Eren tüm düşünceleri bir yerlere tatile gönderdi ve uyumaya çalıştı.

Uykusu her gece, evden çıkamayan kadınlar gibi davranıyordu Teoman'a. Bir türlü huzur vermiyor bir türlü rahat bırakmıyordu. Dakikalar geçti. Sonunda yine uyudu. Tüy gibi yastık... Kadifemsi bir yumuşaklık ve huzursuz bir uyku...

Gerzek İphone cihazının ondan daha gerzek zil sesiyle uyanmıştı. Hala uykusu vardı ama işyerine gidip ilişik istifayı basacaktı.

Güzelce kahvaltı edemediği durumlarda hep yaptığı gibi bir bardak süt içip yola koyulmuştu. Buzdolabı hala aynı soğuk ifadeyi takınmıştı. Mala benziyordu.

Dışarısı soğuktan ama öğleye doğru güneş kendini gösterecekti. Hava, yeni sevgilisine göz kırpan bir kadın gibiydi. Bahardan vazgeçip yaza kendini hazırlıyordu. İnsanlar da güneşe ve açık olan havaya aldandıkları için biraz daha ince giyinmişlerdi.

Teoman Eren bu güzel günü yaşamaktan uzaktı. Metrodan indiğinde aklını kurcalayan işçiler İstifa! İstifa! Diye, tezahürat yapmaya başlamışlardı yine... Teoman eren düşüncelerine hayali bir üçlü çekti. En son holey çekişi sesli olmuştu ve yanından geçen biri ona garip bir bakış fırlatmıştı. Teoman o bakışı göğsünde yumuşattı ve yarım voleyle kaleye gönderdi. Evet gol oldu. Kafası rahattı ve hatta mutluydu, hüzünden ya da mutluluktan olsa gerek hafif çakır bir keyif hakimdi şu an haliyet-i ruhiyesinde.

Zaman kendini ileri saran bir kaset gibiydi; bir kaza anında her şeyi gördüğün ama hükmetme gücünden yoksun olduğun bir an da olduğu gibi her şey bir anda olup bitmişti;

İstifa dilekçesi.

Müdürün şaşkın bakışları.

Silahın tazminat bedelinin yarısının ödenmesi.

Zimmet yoktur kâğıdı.

Defterdarlıktan alınan belgeler.

Belgelerin Emniyet müdürlüğüne verilmesi.

Alperen Aksunun gözyaşlarını saklayışı.

Diğer memur arkadaşlarla veda.

Ve mutlu son:

İstifa.

Tüm düşünceler meşale yakmış gelen şampiyonluğu kutluyordu. Teoman Eren ise İstifa kupası elinde eve dönüyordu.

Beklenmedik Görüşme

3 Ay Sonra

Zaman öğleyi geçmiş, güneş adeta yükselişini bitiren bir imparatorluk gibi yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Sokaktan gelen kuş sesleri insana coşkun bir enerji veriyordu, tabii bu enerjiyi sokakta çığlık çığlığa eğlenen çocukların sevimli seslerinin bir güzel katmerlediği ise su götürmez bir gerçektir.

İnsanın yaz aylarında İstanbul gibi bir şehirde enerjisini düşüren şeylerde vardı tabii ki. Bunların başında burun farkıyla sıcaklık geliyordu. Hemen ardından trafik ve betonlaşma geliyordu. O gün hava alabildiğine sıcaktı ve yarışı açık ara önde götürüyordu. Öyle ki asfalt eriyor, sokak hayvanları buldukları gölgeliklerde ağızları açık havanın biraz serinleyeceği akşam saatlerini bekliyordu. Hemen her köşe başında seyyar satıcılar zabıtalara aldırılmadan su satıyordu.

Coşkuyla sokağa çıkan insanlar az zaman sonra sıcağın etkisine teslim oluyordu. Sonra herkes bir an önce serin bir yerlere gitmenin ya da serin bir şeyler içmenin telaşına düşüyordu. Annelerinin eteğine yapışıp dondurma aldırıp çocukların keyifleri sıcak yüzünden pekte uzun sürmüyordu. Parklarda oturan yaşlılar ise gölgeliklerde sohbet ediyor ve güneşli havanın tadını daha içten çıkarıyordu.

Sıcaklık insanları gölgeye kalan balkonlarda vakit geçirmeye itiyordu. Balkon kapıları ve camları açık olan evlerin klimasız olduğu hemen anlaşılabilirdi, çünkü artan hırsızlık olaylarına rağmen kimse kapı bacayı mecbur kalmadıkça açmıyordu. Yine de bunca olumsuzluğa rağmen güneşli bir hava insanı heyecanla doldurmaya yetiyordu.

Yaşlı bir teyze İstanbul'un başka bir semtinde evinin gölgeli balkonundan kız kulesini seyre dalmıştı. Yüzünde yılların yorgunluğu vardı. Yüzündeki çizgiler bıkmadan aşılıp yolları anımsatıyordu. O anki halinden geçtiği yolları düşündüğüne anlamak pekte güç değildi. Yine de denizi izlemek, martıların çılgınca uçuşunu takip etmek insanı saran uçma hissi bu yaşlı teyzenin ruhunu dinlendirmeye yetiyordu anlaşılabilir.

Yeni işi ve yeni iş yeriyle meşguliyeti bittiği anlarda denizi izlemeyi tercih ediyordu Teoman da. Sırf bunun için kendine bir dürbün dahi almıştı. Bu dürbün ona eski bir gazi tarafından verilmişti. Mağrur gazı, geçim derdine bir merhem olsun diye yıllar önce aldığı bu dürbünü satmak zorunda kalmıştı. Teoman bu eski dürbünü ondan satın almıştı. Dürbüne fazlasıyla

para ödemişti. Teoman Eren bu anıdan sıyrılıp kız kulesine gözünü dikmişti. Kız kulesi manzarasını keyifle izledi. Tabi bu zevk için birçok binayı aralaması gerekiyordu. Üsküdarın o ağır ve beyefendi çehresi çoktandır bozulmuştu. Şimdilerde daha bir fırlama daha bir fırlıyordu. Aklından bir an şu an kaç kişinin Kız kulesine baktığını geçirdi. Belki de binlerce kişi aynı resme binbir çeşit duyguyla bakıyordu şu an. Teoman Eren bu tabloya bakınca biraz özlem, biraz sevgi ve birazda pişmanlıkla bakıyor ve bu duygularla karışık bir fırça darbesi bırakıyordu.

Polislik mesleğini bırakalı henüz üç ay olmuştu ve hayatından birçok değişikliğe gitmişti. Aklını kurcalayan cinayetler, mesleki zorluklar, amir baskısı ve çalışma stresinden uzaktaydı artık. Kendisine yeni bir iş tutmuştu. Aynaya bakınca kendini daha bir dinç görüyordu. Ulen gençleştim he diye geçiriyordu içinden. Ulan demeyi sevmiyordu. Ulan yerine sevimli mi sevimli ülen kelimesini kullanıyordu hep. Ulen hep afacanlığı getiriyordu aklına.

Bu işe başlayalı hangi zaman biraz boş vakti olsa dürbünüyle İstanbulu seyrederdi. Onun eskiye dair anıları az önceki yaşlı teyze kadar çok değildi ama yinede onunda yüzünde yorgun bir ifade vardı. Hem hayatına bir düzen veremediği için hem de mesleki başarılarını sürekli kılamadığı için. Bir an İlayda'yı düşünmeye başladı ve kesin bir karar vermesi gerektiğine hükmetti. Tıpkı iş hayatında yaptığı gibi bir sonuca gitmeliydi. Hayatında hep kesinlikler olmuştu. Griyi sevmezdi ya siyahtı hayat onun için ya da beyazdı ama o bir Fenerbahçeliydi.

Sıcak hava yeni işi için kiraladığı basık ve havasız köhne dükkânı iyice kasvetli bir yere çevirmişti. İçerideki derin naftalin kokusuysa dükkâna mistik bir hava katmıştı. Çalışan vantilatör bulunduğu ortamı serinletmekten ziyade sanki kendini serinletiyor gibiydi. Duvardaki saatlerin tiktakları zaten zor akan zamanı sanki biraz daha yavaşlatıyor gibiydi. Ahşap masadaki şekerliğe uçuşan sinekler bile sıcaktan etkilenmişe benziyordu. Belki de şekerlerin arasında beslenmekten öte serinlemeye çalışıyorlardı. Sineklerde saatler gibi yavaş hareket ediyor gibiydi veya saatçi dükkânının verdiği bir ağırlık her yere hâkimdi.

Dükkândaki naftalin ve ahşap kokusu insanları erişemedikleri hatıralarına kavuşturan bir aracı gibiydi. Şöyle de denebilir; horoz şekeri tadında ve elma şekeri özleminde bir yerdi bu şirin dükkân. Ve insanı zamanda yolculuğa çıkarabilecek kadar da etkileyiciydi.

Bakır şamdanlar, eski radyolar, kısacası eskiye dair ne varsa toplamıştı Teoman. Duvarlara asılmış çeşitli duvar saatleri, antika eşyalar ve diğer envay çeşit saat zamana meydan okuyordu. Bu nedenle de oradaki her şey çok daha değerliydi ve müşterilerini bulacakları günü bekliyordu.

Teoman bu dükkânının her yanı dijital çağa inat; eski değerlerini korumuş, yıpranmayı reddetmiş, eskimemiş ve zamana meydan okumuş diğer eski eşyalarla güzelce donatmıştı. İşte böylesi naftalin kokulu bir dükkânda çalışmak yaz sıcaklığında çok otantik bir iş sayılırdı. Hele saatçi dükkânının müşterisinin de çok fazla olmadığını düşünürsek zamanın nasıl ayaklarını sürttüğünü varın siz düşünün. Bu yüzden zamanın akması ancak bozuk saatlerin tamiri ile meşgulsen mümkün olabilirdi.

Yorucu ve zor olan bir meslektan sonra böyle bir iş yerinde olmak normal miydi? Zamanın nasıl akıp gittiğine şaşırıldığı günlerden, zamanın çivilendiği günlere geçiş yapmaya alışmak kolay olacak mıydı? Bundan sonraki hayatına nasıl yön verecekti? İşte namı değer Hüsn-ü Gerçek tüm bu soruların cevaplarını merak ediyordu. Yeni bir hayat kurmuştu ve zevk alarak yaşamak istiyordu. İnsan gibi yaşamak...

Bu işi isteyerek seçmişti. Saat çarkları arasında uğraşmak onu iyi hissettiriyordu. Daha birkaç aydır bu işi yapıyordu ve saatlerle ilgili daha da çok şey öğrenmişti ama dönüp de geçmişe bakınca "neden?" diye sormadan da edemiyordu. Siz olsanız daha emekliliği bile hak etmemişken hem de daha otuzlu bir yaşta Emniyet Genel Müdürlüğündeki işinizden istifa edip bir antika dükkânı açıp orada işe başlar mıydınız? Bir antika satıcısı olmak için kim emniyetteki işinden ayrılırdı ki?

Belki birçokları ayrılmazdı hatta ülke şartlarında bu delilik bile sayılabilirdi. Hele bir de sokaklarda işsiz güçsüz gezen yüz binlerce üniversite mezununu düşününce bu tam bir delilik olurdu ama o, bu deliliği yapmıştı. Artık dönüşü olmayan bir yoldaydı. Belki biraz pişmandı bile. Yeni bir hayat, yeni umutlar ve daha nice güzel şeyler vardı onu bekleyen. Canını sıkın onca saçmalığın ardından sakın bir hayat ona gayet iyi gelmişti.

Polis Okulundan mezun olduğunda polisliğin ona neler verebileceğinden emin değildi. Zorluklarla geçen Çevik Kuvvet eğitimlerinden sonra Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğünde üç yıl çalışmıştı. Tüm bu süre zarfında yeni bir birime geçiş yapmak için elinden gelen her şeyi denemişti. Fakat işler emekten çok torpille döndüğü için bir sonuca ulaşamamıştı. Yine de yılmamış narkotik şube ile cinayet şube müdürlüğü için başvuru yapmış ve en sonunda hakkıyla İstanbul Emniyeti Asayiş Şube Müdürlüğüne bağlı Cinayet Büro Amirliğinde çalışmaya başlamıştı. Sonraki yıllarda en iğrenç olaylardan, en kan donduran canice olaylara, bir insan bunu nasıl yapabilir dedirten olaylara kadar nice olayla karşılaşmıştı. Hayatın bu iğrenç ve çukur dehlizini en ince ayrıntısına kadar tanımıştı ve hem bedenen hem de zihnen yetesiye yorulduğunu hissettiği bir anda görevinden istifa edip yeni bir hayat kurmaya karar vermişti. Götlek savcı aldığı kararda elbette etkili olmuştu. Özellikle ona götlek dediğinde hissettiği tatmine kesinlikle değmişti.

Artık kafasını kurcalayan cinayetler, ölümler ya da buna benzer diğer insanın ruhunu bunaltan şeyler yoktu. Tabi daha geçen gün işlenen şu ilginç cinayeti saymazsak... Yaşananları gazetelerde okumuştun. Çok dikkatini çekmişti bu haber. Az önce üzerine hâkim olan pişmanlık yerini ferahlık duygusuna bırakmıştı. Sonuçta böyle bir cinayet karşısında insan aklını kaçırabilirdi. Böylesi bir cinayet ve olay yerinde yaşananlar insanın ruh sağlığını ciddi şekilde etkileyebilirdi. İnsan kimyası böylesi bir vahşet karşısında tamamen değişebilirdi. Hele hele kırsal kesimde yaşamış, az biraz köy hayatı yaşamış ve bu türden hikâyeler dinlemiş birinin, böylesi bir olay karşısında ruhen etkilenmemesi diye bir şey olamazdı. Teomana göre cinayet tam bir profesyonel işiydi. İçten içe analiz yapmıştı. Eski bir alışkanlık.

Teoman Eren artık yeni hayatına yavaş yavaş alışmaya başlamıştı. Akşam olunca evine gidip uzun zamandır okumak isteyip de okuyamadığı kitaplardan birini daha okuyacaktı. Bu sakın hayat onu şu an için dizginliyordu ama ruhunun derinlerin de bir yerlerde hala bir isyan çığılığı yankılanıyordu. Çünkü hayat ona bir seçim şansı vermemişti. Belki de milyonlarca insan gibi

istediği iŖte alıŖmamıŖtı. Özellikle büyük metropoller mecburiyetlerin baŖkentleriydi. YaŖamak için zevklerinden ve hayatından taviz vermen gerekiyordu. Hayat belki de karŖılaŖılabilecek en büyük diktatördü. Devrilmesi zor ama imkansız değildi.

Teoman Eren tüm bunları dŖndđ esnada telefonu çaldı, arayan kız arkadaŖı İlayda'ydı iŖten kaçta çıkacağını soruyordu, kendine icat ettiği iŖlerle meŖgulken ona bir mesaj atmayı veya onu aramayı aklına dahi getirmemiŖti. Bir an baŖka bir erkeğin onun kıvrak kalçaları için neleri göze alabileceğini dŖnd. İlayda'nın sorusuna cevap verirken, onu gerçekten sevip sevmediğini de dŖnyordu. AkŖam sekiz gibi Kız Kulesini gören her zaman çay içtikleri yerde buluŖmak için szleŖtiler.

Telefonu kapattı ve huzursuz olduğunu hissetti, onca hızlı polislik gemiŖinden sonra ve onca rezil Ŗeyden sonra tam da yeni bir sayfa amıŖken kendisini böyle hissetmesi çok kötüydü. Eve gidip vakit geçirmek istiyordu, bu yüzden İlayda'yı aradı ve yarın akŖam iŖ ıkıŖında buluŖma teklif etti. Kalçaları kadar göğüsleri de birçok erkeğin hayran bakıŖlarına maruz kalan bir kızın, onun tarafından bu kadar kolay reddedilmesi akıl krı değildi. Onun zlmesini istemiyordu ama onunla ciddi bir birliktelik söz konusu olunca kendine gvenemiyordu. BaŖka bir erkek onunla defalarca yatıp, ayrılmayı dŖnrd ama o böyle davranmayı tercih etmemiŖti.

Saat beŖi geçiyordu ve acıktığını hissetti, dükkânı kapatıp öylece amaçsızca bir gezintiye çıkmayı dŖnd o arada bir Ŗeyler atıŖtırmaya karar vermiŖti ki bu Ŗekilde her kafasına estiğinde iŖ yerini kapatıp gitmek iŖine olan saygısını kaybettirebilirdi. Bu nedenle bu kararından vazgeçip yemek sipariŖi verdi.

Oktay Amcanın maharetli elleriyle yaptığı menemeni yerken aklında dŖncelerin savaŖı vardı. Hala aldığı kararı sorguluyordu. Bu dŖnceler hiç dinlenmiyor yâda uyumuyordu, sürekli aklında hareket halindeydiler. Gerçi buna rağmen biraz olsun yalnız kalmak, gecenin bir yarısı görev için aranmamak, hafta sonu onca plan yapmıŖken izninin kapatılamaması harika bir Ŗeydi. Hele bayran günleri alıŖmak zorunda kalan onca evli polis memurunu dŖnnce hayatının en güzel kararını aldığını hissetti. Ve tabiki bu iŖi yapan polislere bir kere daha saygı duydu.

Uzun zamandır görmek istediğinden çok insanla tanışmak zorunda kaldığı için, Ŗimdi iŖyerinde yalnız olmak ona özel bir Ŗey yapıyormuŖ hissi veriyordu. Onca insan kalabalığından sonra böylesi bir sessizlik olsa olsa insanın kendisine verdiği nadide bir hediye kabul edilebilirdi. Oktay Amcanın leziz menemenini büyük bir keyifle yedikten sonra saatlerin gizemli dünyasına tekrar daldı. Saat tamirinde iyice ustalaŖmaya baŖlamıŖtı.

Saat çarkları ona çocukluğundan beri ilginç gelmiŖti. Çocukken otomatik saatleri kırar ve onların çarklarını eliyle çevirir ve çarkların dönmesini büyük bir zevkle izlerdi. Gerçi kırılan anne yadigrı bir saat olunca özellikle annesinin aynı zevki tattığı söylenemezdi. Bir an o anıları dŖnnce dönen çarkların ona bir zaman makinası hissiyatı vermesi ve onu çocukluğunun o masum sevinçlerine götürmesi garip bir mutluluk vermiŖti. Ŗimdi otuzuna

gelmiş bir adam için saat tamir etmek, antika bir şeyler satmak çocukluğa atılan büyük bir kazık gibi gelmişti.

Saat tamiri çok para getiren bir iş değildi. Aslında antika işinde pek para olduğu söylenemezdi. Yine de sevdiği işi bir yapıyor olması ona mutluluk veriyordu. Polislikten ayrılmadan önce biriktirdiği ne kadar parası varsa bu iş için harcamıştı. Artık hayatını bu saatlerden ve eskiden beri birer ikişer biriktirdiği ve bu dükkânda satmaya başladığı diğer antika türü eşyalardan kazanıyordu.

Saatlerle uğraşmak zamanı avuçlarına almak gibi bir şeydi onun için. Saatleri tamir ederken sanki bozulmuş bir insanın ruhunu tamir ediyor gibi hissediyordu. Bu onarım işlemi ruhunun bir nebze olsun dinlendiriyordu. Kim bilir belki de derinlerde bir yerlerde bu işi seçmesinin sebebi bu dinginlik olabilirdi.

Bozulan saatlerle uğraşırken, saatlerin de insanlar gibi olduğunu düşünüyordu. Tıpkı insanlar gibi saatlerinde bir ömrü vardı ve tıpkı insanlar gibi hasta olabiliyorlardı ve bazen yeni bir parçayla, bazen de küçük bir temizlikle kaldıkları yerden hayatlarına devam edebiliyorlardı. Tabi bazı ruhu kokuşmuş insanlar bu tamir ve yenilenme sürecine asla dâhil edilemezdi. Onların da tamiri mümkün olmayan saatler gibi çöpü boylamaları gerekirdi.

Zaman öylece akıp gitmiş artık eve gitme zamanının gelmişti. Saat 20:05 olmuştu bile. Dükkânı kapatma vakti geldiğinde hiçte acele etmeden masanın üzerini topladı, ertesi gün müşterilere verilecek saatleri çalışma masasının üzerine özenle yerleştirdi, son bir kez etrafi kolaçan etti ve dükkânı kilitleyip evinin yolunu tuttu. Sokaklar her zamanki gibi alabildiğine kalabalıktı. Acelesi olan biri asla istediği hızda yürüyemezdi, mutlaka hızını kesen yavaş bir teyzeye ya da gurup halinde gezen orta yaşlı amcalar grubu denk gelirdi. Tıka basa dolmuş bir otobüs yolculuğu ve trafik çilesi mi yoksa böylesi sinir bozucu duraklamaları mı göze almalıydı? Kararını verdi ve yürüyerek eve gitmeye karar verdi. Hem hava hala kararmamıştı ve denizi izleyerek yürümek çok daha neşeli ve kulağa hoş geliyordu.

Üsküdar sahili her zamanki gibi cıvıl cıvıl sayılabilirdi. Tabi böyle olması için tüm bu sinir bozucu araba motorlarının susması gerekirdi. Yine de insanların bunlara aldırış ettiği yoktu, o kadar çok sese ve trafiğe maruz kalmışlardı ki artık bu boğucu trafik sesini hissetmiyorlardı bile.

Hava bu kadar sıcak olmasaydı yürüyüşü fevkalade güzel ve eğlenceli geçebilirdi fakat sıcaklık insanı ister istemez bunaltıyordu. Oturdukları banklarda sarmaş dolaş olmuş sevgililerin önünden geçerken telefonu bir kere daha çaldı. Numara telefon rehberine kayıtlı değildi, biraz bekledikten sonra telefonu açtı. Normalde tanımadığı numaraları açmazdı ama bu defa öyle olmamıştı. Arayan Alperen'di. Böyle bir telefon beklemediği için biraz heyecanlanmıştı.

"Bakıyorum da artık telefonlarını geç açıyorsun."

Böyle bir şey asla aklından geçmemişti, bunu açıklamak istemese de geçmişe dönük birçok anının hatırına öyle davranmadı, aslında o an merak ettiği şey Alperen'in onu neden aradığıydı.

"Estağfurullah! Öyle bir niyetim yoktu, beni bilirsin olduğum gibi biriyimdir. İstemeseydim telefonu açmazdım. Arayanın sen olduğunu dahi bilmiyordum."

Bir anlık sessizlik oldu, Alperen numarasını değiştirdiğini Teoman'a bildirmediğini anımsadı bir an. Ama konuşmaya bunu hissettirmeden devam etmeye çalıştı.

"Yok, yok, biliyorum, samimiyetine güveniyorum, seni rahatsız etmek istemezdim ama bir konuda senin fikrine ihtiyacım var."

Teoman Eren çocukluğundan beri merak duygusunun esiri olduğu için hemen konuyu öğrenmek istedi. Bu nedenle Alperen'in konuşmasını hiç kesmedi ve dinlemeye devam etti.

"Geçen gün işlenen çok ilginç bir cinayet vakasıyla ilgili senden fikir almak istiyorum. Aslında üç harfli cinayeti mi desem karar veremiyorum. Kararsızım ve şok durumundayım. Biliyorum seni ilgilendiren bir şey yok ve mesleğine nokta koydun ama içimden bir ses yine de bu cinayeti yakından takip edeceğini söylüyor. İçimdeki sese değil de bana sorarsan, cinayeti takip ettiğini biliyorum. En azından böyle olduğunu düşünmedim değil."

Alperen Aksu haklıydı. Teoman, heyecanını bastırmaya çalıştı, bu cinayeti gazetelerden okumuştü ve kendince bir senaryo bile oluşturmuştu. Meslek hayatının son cinayetini çözmemişti fakat bu cinayetlerin bağlantılı olduğunu çok çok iyi biliyordu. Yine de bir meslektaşının şimdi durup dururken onu araması hayra alamet sayılmayabilirdi. İşinin kutsallığına ve ciddiyetine son derece önem vermişti ama çalışma koşulları onu çok bunalmıştı. Şimdi meslekten istifa etmişken birilerinin onu araması Teoman'ı o bunalım anlarına götürmüştü.

Bir an ne söylemesi gerektiği konusunda emin olamadı ama samimi bir konuşma yapmanın daha dürüst bir yaklaşım olacağına kanaat getirdi. Sonuçta canını emanet edebileceği bir insandı Alperen. Beraber birçok maceranın içerisine atılmışlardı. Ona, bu karmaşık durumda bir akıl vermezlik yapamazdı.

Alperen Aksu, işine son derece saygılı, tuttuğunu koparan biriydi. Diğer amirler gibi kendini beğenmiş altındakileri ezen bir tavır içerisin de asla girmezdi. O, çalışma arkadaşlarını bir arkadaş gibi görüp, onlardan disiplin ve özveri isterdi. Tabi tüm bunları yaparken ciddiyeti ve saygıyı da elden düşürmezdi. Devlet imkânlarını kendisi için kullanmazdı. Asla bir makam şoförü kullanmamıştı mesela. Halka hizmetle görevli bir memurun asla kendisine amade edilmesini istememişti. Zaten böyle ilginç davranışlar sergilediği için pek sevilmezdi!

"Biliyorsun ben görevi bıraktım, eskiden olsa böyle bir görev karşısında içimi büyük bir heyecan kaplardı ama biliyorsun ben artık başka bir mesleği seçtim ve çok mutluyum. Söylediğin şeyler zaten aklımda tahlil ettiğim şeyler ama ben artık bir antikacıda çalışıyorum ve geçmiş mesleğimle ilgili konuşmak istemiyorum. Nasıl desem bilmiyorum ama geçmişime bir sünger çektim. Meslek beni çok bunalttı. Sen de iyi biliyorsun işimizi yapmamamız için her yolu deniyorlar. Başımdan geçen olaya en yakın şahitlik eden de sendin. Ben sadece işimi yapmak istedim ama devleti ardına almış bu kodamanların küstahlıklarına tahammül edemedim. Omuzuna rütbe, isminin önüne unvan alan herkesin götü kalkıyor. Ben hali hazırda yerçekiminden yanayım."

Yine kısa bir sessizlik oldu. Alperen son bir şey söylemek istediğini belirtti. Rakibini yere sermek için son bir yumruk atmayı bekleyen fırlıdak bir boksör gibi, kontra yumruğu atıp işi bitirmenin derdindeydi. Gerçi Teoman söylediklerinde haklıydı ama tüm bu aptal ve küstah tutumlara rağmen yine de ona küçükte olsa yardımda bulunabilirdi. Alperen kontrayı çıkarmak için rakibini kolluyordu.

"Biliyor musun o cinayet yerindeki tüm eşyalar gizemli bir şekilde tersine çevrilmişti. Kurbanın ayakları bile tersti. Bunu aklım bir türlü almıyor. Maktulün ailesinin verdiği bilgiden hareketle doğuştan bir sakatlığının olmadığından eminiz. Yani o ayaklar kesilmiş ve ters bir şekilde aynen dikilmiş olmalı. Bu durumun başka bir mantıklı açıklaması olamaz. Düşünebiliyor musun hiçbir ameliyat izi yok ama ayaklar bileklerden mükemmel bir cerrahi yetenekle dikilmiş. Ya da bunu asla düşünmek dahi istemiyorum ama belki de hiçbir cerrahi müdahale yok.

Böyle bir cerrahi müdahale için kurbanın en azından bir kaç yıl bir yerde alıkonulmuş olması gerekir. Aksi bir durum olamaz. Hem kurban bir ameliyatla o hale getirildiyse... Bunu düşünmek dahi istemiyorum. Yaşanan şey çok vahşi... Olay yerine giden arkadaşlarımız bu durumdan çok etkilendi. Cinayetin işlendiği gün o kadar ilginç şeylerle karşılaşmışlardı ki ve akılları öyle karışmıştı ki bu cinayetin bir insan tarafından asla işlenemeyeceğine adeta deliller gibi inanmış durumdaydılar. Elbette bir insanın böylesi bir cinayeti planlayabileceğine dair güçlü kanılarımız var ama cinayet öyle güzel işlenmiş ki, aklımızı cinlerden ve perilerden bir türlü alamadık. Aslında böyle olduğu bir ihtimal üzerineydi ama bu olay tam bir deli saçması gibi, katil cinayete üç harflilerin işiymiş gibi bir hava katmak istemişte olabilir. Biliyorsun anadoluda cinler tasvir edilirken ayaklarının arkaya baktığından bahsedilir. Binlerce insan ve medya daha şimdiden bu işin bir cin vakası olduğuna inanmış görünüyor."

Alperenin heyecanlı nefes alış verişinden başka bir ses duyulmadı bir an. Alperen Aksu, rakibini Muhammet Ali gibi sersemletmişti. Sonra konuşmaya devam etti.

"Aklım cinayetin bir insan tarafından işlenmediğine inanmam mümkün değil diyor, çünkü ortada tek bir delil dahi olmayan onlarca cinayete karşılaştım ben. Neticesinde küçük bir ipucundan sonuca yani katile hep ulaştık ama bu defa durum çok farklı. Cinayeti işleyen her kimse sanki polisleri etkilemek ve korkutmak istiyor gibi. Onun erişilemez ve yakalanamaz biri olduğuna inanmamızı ve ona saygı duymamızı istiyor. Duvara asılmış o cep saatinin gizemini ise ben de çok merak ediyorum. Saat bir mekanik bilgiye sahip bir ustanın elinden çıkmış olmalı ya da gerçekten kaygılanmamız gerekiyor."

Teoman anlatılanları dinlerken bir an ürperdiğini hissetti, bu olayın gerçekten çok gerilim dolu bir hali vardı. Ağzına daha önce tatmadığı bir lezzet çalınmış gibi hissetti. Olay gazetelerden okuduğundan çok daha fazla gizem barındırıyordu. Alperen konuşurken oda cinayete ilgili şeyleri aklına not ediyordu, gerçi gazetelerde bu cinayete ilgili her şeyi okumuştü ama fazla bilgi göz çıkarmazdı. Alperen'e göre olay öyle tuhaf bir haldeydi ki, çoğu çalışma arkadaşlarının gece korkudan uyumadıklarına bahse girebilirdi. Çoğu bir üç harflinin onlara musallat olduğuna bile inanmaya başlamış olabilirdi. Bu cinayet tamda Teoman Eren'in isteyeceği türden gizemleri bir arada barındırıyordu ama o artık işin içinde değildi.

14 Mayıs 2019'da gece saatlerinde meydana gelen cinayet birçok kesimi etkilemişti. Bu cinayetle birlikte medya 14 Şubat'ta gerçekleşen iki vahşi cinayeti birlikte ele almaya başlamıştı. Halk hiç olmadığı kadar konuya hâkim olmak istiyordu. Bu kadar planlı ve zekice işlenmiş bir cinayet herkeste merak uyandırmıştı. Antep Canavarından Bebek Yüzlü katile Çivici katilden Artvin Canavarına kadar tüm seri katiller haber kanallarının tartışma programlarında anılmaya başlanmıştı.

Teoman, cinayetle ilgili gazetelerin olaydan hemen sonraki gün sonra manşetine taşıdığı başlıkları düşündü bir an: İSTANBUL'DAGİZEMLİ CİNAYETLER. BU CİNAYET İNSANI ŞAŞKINA ÇEVİRİR. SAATLERİ TERSİNE ÇEVİREN KATLİAM. CİNAYETİ CİNLER Mİ İŞLEDİ? ÜNLÜ İŞ İNSANI ÖLÜ BULUNDU.

Sonra Alperen Aksuya, "Bak biliyorsun ben istifa ettim, seninle özel bir dostluğumuz oldu ama ben artık polis değilim ve eskiye dair hiçbir şey duymak istemiyorum. Dedektiflik yapmaya da hiç niyetim yok. Zaten kafamda bu mesleğe dair ne varsa bitmeye başlamıştı. O götlek savcıyla atışmam ise taşan son damlaydı."

Alperen gözü yerde dalgın bir ifadeyle Teomanı dinliyordu. Aklında ise bu sır dolu cinayeti çözenin bir yolunu bulmak vardı. İnancı oydu ki Teoman en iyi yolu gösterecek kişiydi. Onun içinde bir Sharlock vardı ve Alperen bundan faydalanmak istiyordu. İşin aslına bakılırsa istifa etmiş ve mesleğe dair ne varsa aklından silmiş birine tekrar mesleği hatırlatmak ya da eski mesleğine dair bir iş koşmak yakışık almazdı.

Alperen kendine has tavrıyla bir çocuk heyecanıyla anlatmaya devam etti. Son raunt ya yenilecekti ya da rakibini son bir yumrukla dize getirecekti.

"Seni anlıyorum ama sadece bu tür olayla ilgili çok çalıştığımız için bilmen gerekir diye düşündüm, aslında böylesi bir şeyi asla yaşamadık elbette ama yine de gizemli ve merak uyandıran çok şeyle karşılaştık. Rahatsız ettiysem özür dilerim, belki daha sonra bir şeyler içeriz."

Telefon sanki hiç açılmamak üzere kapanacaktı Alperen Aksu Teomanın istifasında etkili olan cinayetle son işlenen cinayet arasında istemeden de olsa bir bağ kurması buna engel oldu.

" Hani şu senin savcıya götlek dediğin gün vardı ya! O gün bir zırvadan bahsetmiştin. İnsanların tekrar tekrar dünyaya geldiğinden falan. Böyle bir şeydi söylediklerin."

Teoman büyük bir sabırla ama merakla Alpereni dinliyordu. Telefonun diğer ucunda sessizce onu dinlemeye devam etti.

"14 Şubat günü kurbanın vajinasında bir tırtıl ölüsü vardı. Bilmiyorum ne düşüneceksin, nasıl bir bağ kurarsın ama son kurbanın ağzına tıkmış olan kurbağa larvası vardı. Bu deli adam kimse gerçekten bir değişim zırvalığına kafayı takmış."

Teoman telefonu sırf laf olsun diye dinliyorken bir anda sınır ihlali yapan bir uçağı tespit etmiş bir radar gibi dikkat kesildi. Kurbağa larvası sabrının kıyısına gelmiş merakı aşağı itti. Bir anda aklında beliren düşünceler kontrolsüzce ağzına hücumla geçti ama Teoman

düşüncelerinin söze dökülmesine müsaade etmedi. Alpereni iyice dinleye karar verdi. Alpereni konuşurmak için susması ve telefonu kapatmadan birkaç küçük soru sorması yetecekti.

"Dur bir dakika. Bilmem gereken başka neler var bu cinayetle ilgili, her şeyi duymak istiyorum, medyaya yansıtılmayan kısmını. "

Alperen bu konuşmanın ardından büyük bir bilgi patlaması yaşanacağını farkında olduğu için heyecana kapıldı ve cinayetle ilgili tüm ayrıntıları anlatmaya koyuldu. Yüzündeki o dalgın ifade ise boks maçını kazanmış ve hırpalanmış Muhammed Ali gibiydi. Kelebek gibi uçmuş arı gibi sokmuştu.

"Bak cinayeti bu kadar ilginç bir o kadar korkunç ve gizemli yapan birçok sebep var. Bir kere katil, adamını kaçırmış mıydı? Kaçırıdıysa nerede alıkoymuştu? Kurbanı hemen öldürmek yerine daha riskli olan alı koyma eylemine neden geçmişti. Kurbanın ayaklarını kesilmiş farz edersek neden kesildiğine dair bir fikrimiz yok. Daha doğrusu ayaklar kesilmiş mi! Sağ ayak sola ve arkaya bakacak şekilde sol ayak sağa ve yine aynı şekilde geriye bakacak şekilde duruyor. Bir katil böyle bir şeyi neden yapmak ister anlamış değilim. Ayrıca kurbanın ayak bileklerinde ne kesim izi ne ameliyat izi var. Zaten bizi dehşete düşüren şeyde bu... Ayakların halini biraz hayal edersen ne demek istediğimi anlarsın. Küçüklüğümüzden beri insanın içini ürperten cinlerin ayaklarının ters olduğu söylentisini de düşününce ürpermiyor değilim. Saat yönünün aksine dönen saati sen de gazetelerden okumuşsundur. Onun haricinde olay yerinde yüksekçe yerlere bırakılmış Kur'an Ayetleri de vardı ama bu Ayetler tersine yazılmış bir haldeydi. Ayrıca evin şöminesi yaz sıcağına rağmen yakılmış ve üzerine henüz bilmediğimiz birinin yâda bir hayvanın kanını damlatılmış bir haldeydi. Diğer taraftan aklıma gelen başka şeyler ise evdeki tüm resimler yakılmış ve resimlerdeki insanların gözleri sigara yâda ona benzer bir şeyle yakılıp delinmiş bir haldeydi. Son bir şey daha, olay yerinde katile dair tek bir biyolojik kanıt bulunamadı. Adam bir hayalet gibi davranmış. Kurbanı açık bir alanda sabah ezanlarından önce katletmiş. Tek bir iz bırakmadan oradan ayrılmış."

Teoman Eren tüm bu anlatılanların ne kadar korkunç olduğunu düşünüyordu. Katil her kimse zeki ve gizemli biri olmalıydı. Tüm bu anlatılanları dinleyince aklında beliren ilk şey bu olmuştu.

"Bilmeni isterim ki katil çok zeki biri. Gizemi ve merak duygusunu seviyor. Henüz emin olmamakla birlikte bu cinayetler daha da devam edebilir. Belki de bilmediğimiz düzinelerce ceset vardır.

14 Şubat'ta ve 14 Mayıs'ta işlenen her iki cinayetin de ortak bir noktası var ki, dönüşüm ve mesaj. Katil kimse bir dönüşüm içerisinde ve bu dönüşümünü bir mesajla bildiriyor. Ruhunun ölmediğini sadece belki bedeninin yok olduğunu iletiyor bize.

Ayrıca katil her kimse birilerinin dikkatini çekmek istiyor. Özellikle zengin ve popüler birini seçiyor olması gözünü budaktan sakınmayan biri olduğunu gösterir. Kim bilir belki karşımızda zenginleri zevkine göre öldüren eğitilmiş ve donanımlı biri vardır. Bu da bize

katilin de zengin biri olabileceğini gösterir. Belki de Tony Stark gibi tek numarası zengin olması olabilir.

Kurbanın ayak bileklerini böyle vahşi bir şekilde ters çevirmiş olmasıysa bence çok tuhaf bir durum. Gerçekten buna bende anlam verebilmiş değilim ama burada bile bir değişim vurgusu var. Katil bir şeylerin değişmesini istiyor. Çok köklü değişiklikler bunlar. Belki bir açıdan birilerine ders veriyor bile olabilir. Şimdilik paylaşabileceğim şeyler bunlar. Olay yerinde ben de olsaydım belki daha çok şey söyleyebilirdim."

Sana şu an söyleyeceklerim komik gelebilir ya da aykırı düşündüğümü sanabilirsin. Yani demem o ki iki cinayette zenginlere yönelik. Düşündün mü? Aklının bir ucunda kalsın katil medya tarafından ne kadar cani gösterilse de ters tepebilir.

"Verdiğin bilgiler için çok teşekkür ederim. Belki daha sonra tekrar bu konu üzerine konuşuruz."

Teoman Eren bu görüşme işi konusunda pekte hevesli değildi ama yine de eski dostunu kırmak istememişti. Aslında bu olanlar üzerine saatlerini harcamaya şimdiden hazır.

"Umarım!"

"Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Teoman telefonu kapatınca heyecandan neredeyse soluğunun kesildiğini hissetti, böyle gizemli bir cinayetin ona bu kadar cazip geleceğinin aklının ucundan dahi geçirmemişti. Yıllar sonra sigaradan tek nefes çekmiş bir bağımlı gibi hissetti kendini. Evet, o gizeme ve meraka bağımlı biriydi. İsterse mesleğine yirmi yıl ara vermiş olsun yine de asla kopamayacağını anladı. Bu cinayeti çözecekti. Bu nedenle olayla ilgili ne var ne yoksa bir dosyada toplamakla işe başlayacaktı. Eskiye dair set çektiği bu günlerde böylesi bir heves ve merak içerisine düşmeyi hiç hayal etmemişti. Adımlarını hızlandırdı. İçinden bu işe bulaşmayacağına dair yeminler etse de merakı artık vadiye yuvarlanmıştı bile. Bir sigara yaktı ve yürüme temposunu bozmadan eve kadar gitti.

Yolda giderken aklında haberi okuduğundan beri düşündüğü şey vardı; nasıl bir sapık bir insanın ayak bileklerini ters çevirebilirdi, katil böyle bir cinayeti sırf üç harfli havası katmak için mi böylesi gizemli hareket etmişti, yoksa birilerine başka bir mesaj mı vermek istemişti? Ya da en korkunç ve istenilmeyen şey mi olmuştu; cinayeti cinler mi işlemişti. Bir an kendine güldü. Akli çok karışmıştı ve içine bir merak tohumu atılmıştı. O bu tohumun büyüyüp kök salacağını biliyordu ama onu yok edemezdi. Teomanın da göğsüne yükselen bir fasulye sırığı vardı artık.

Çocukluğundan beri bu merak duygusu onda vardı ve çoğu zaman da bu duygu başına birçok iş açmıştı. Bu anılardan birinde mahalle maçlarından birinde yaşadıkları çok sarsıcıydı. Aşırı merak ve olayın aslını öğrenme dürtüsü başını az daha çok kötü bir belaya sokacaktı.

Çocukluğunda tüm mahalle çocuklarının top oynadığı güzel ve yeşil bir arsa vardı. Mahalleden biraz uzak olsa da tüm çocuklar top oynamaya oraya giderdi. Tabi bu arsanın tüm çocuklarca tercih edilmesinin başka sebepleri de vardı; koca mahallede kimse çocuklar için bir top sahası yapmayı düşünmemişti.

Yine bir gün mahalle maçlarının ateşli olanlarından birine başlamışlardı. Herkes çok keyifliydi, çünkü mahallenin abileri o gün sahayı küçüklerin kullanımına amade etmişti. Sürekli büyüklerin işgal ettiği ve daha küçük çocukları rekabet dolu maçlarına dâhil etmedikleri düşünülünce o gün o sahada top oynayabildikleri için kendilerini son derece şanslı hissetmişlerdi. Çocuklar heyecanla kadrolarını oluşturuyor ve bir an önce maça başlamaya çalışıyordu. Neyse ki mahallenin en iyi top oynayanlarının dengeli bir şekilde dağıtılmasının ardından ve topa sahip olan çocuğun bitmek bilmez triplerinin de bitmesinin ardından maç başlamıştı. Bir o takım bir bu takım gol atıyordu. Teoman ise takımı için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Neşe içerisinde oyunlarını oynarlarken top yakındaki bir inşaat alanına kaçmıştı. Yazılı olmayan mahalle kuralları gereği, topu atanın gidip topu alması gerekiyordu. Teoman bir bakıma o şutu çektiğine pişman olacaktı. Topu almak için o yöne doğru gitmeye başladı. O yöne doğru koşu koşu gitmiş kısa bir göz gezdirmenin ardından topu buldu. Topu alıp tam dönecekti ki alt katta kanlı bir bıçak gördü. Merak duygusu ona topu arkadaşlarına yollamaya ve aşağıya inmeye itti. Sert bir şutla topu gönderdi ve büyük bir korku ve merakla alt kata doğru inmeye başladı. Büyük bir heyecan her yanını sarmıştı buna rağmen merdivenleri indi ve orada kanlar içerisinde öylece yatan bir adam gördü. Oradan kaçıp gitmek yerine bıçağı kimin oraya atmış olabileceğini ve kanlar içerisinde kalmış olan adamın hala yaşıyor olup olmadığına bakmaya karar verdi. Korkudan neredeyse bayılacak gibiydi ama o geri dönüp deliler gibi kaçıp gitmek yerine kanlar içerisindeki adama doğru gitti. Teoman kanlar içerisindeki adama doğru giderken arkasından birinin onu takip ettiğini bilmiyordu. Bir anda bir çatırtı duydu. Arkasındaki yabancı beton zemin üzerindeki kırık bir cama basmıştı. Bütün seslerin sustuğu, o çatırtının Dünyadaki tek sesmişçesine yankılanmış ve bir şimşek gibi yere çakılmıştı. Teomanın bacakları sanki felç olmuş gibiydi. Biri arkasından ona doğru sinsice yaklaşmaya çalışmıştı fakat bir cam parçasının kırılma sesi Teoman'ı bu sinsi takipten kurtarmıştı. Teoman adrenalininde etkisiyle felçli gibi hissettiği ayaklarını kışına vura vura kaçmaya başladı. Hızlıca inşaatın merdivenlerinden yukarı koşmaya başladı. Kovalamaca devam ediyordu. Teoman inşaat alanından kaçmayı başarmıştı. Arkadaşlarına doğru yönelmiş onlara deliler gibi bağırıyor ve mahallenin abilerince üzerlerine salınan köpeklerinden kaçır gibi koşuyordu. Az sonra arkadaşlarının dikkatini çekmeyi başarmıştı. Arkadaşlarının yanına vardığında bir müddet konuşamadı ve yaşadıklarını anlatamadı. Biraz soluklandıktan sonra başından geçenleri anlattı ama arkadaşlarından hiç kimse Teoman onlara doğru can havliyle koşarken arkasından onu kovalayan birini görmemişti. Olay aile büyüklerine yansıyınca polise haber verilmişti ve sonuç olarak inşaat sahasında kan izleri bulunmuştu ama ne bir ceset ne de bir bıçak bulunamamıştı. Mahalle de günlerce bu olay konuşulmuştu. Aylar sonra orada işlenen cinayetin bir namus davası olduğu haberi tüm mahalleye yayılmıştı. Cinayeti işleyen adam çocukların top sahasına yakın bu inşaatı tam iki hafta cinayet planını uygulamak için kullanmıştı ve cinayeti de orada işlemişti. Taki Teomana yakalanana kadar.

Şimdi aynen çocukluğunda olduğu gibi bir merak duygusu her yanını sarmıştı ve bu duygu onu katille burun buruna getirene kadar devam edeceğe benziyordu. Bu defa katile arkasını dönüp kaçacak mıydı yoksa katille burun buruna gelene kadar olayı çözmek için elinden ne geliyorsa yapacak mıydı? Hala bir ikilem onu gergefe almış bırakmıyordu. Sonuç olarak mesleğinden dahi vazgeçip yeni ve sakin bir hayata başlamışken tekrar o karmaşık ve zorlu iş süreci gibi bir süreç yaşamak istemiyordu ama ruhunu saran merak ve sonuca gitme duyguları onu tekrar eski yaşantısına itecek gibi görünüyor. Cinayet haberlerini duymamış olsaydı belki de Teoman Eren için sakin ve sıradan bir hayat devam edecekti ama bu noktadan sonra eski işi onun peşini bırakmayacağına benziyor gibiydi. O tıpkı çocukluğunda olduğu gibi kanlı bir bıçak görmüştü ve o bıçağı kimin oraya koymuş olabileceğini merak ediyordu.

Öngörülmeven

Bir an duraksadı, önünde akıp giden sokağı ve uzayıp giden binaları seyretti. Burada her şey çok farklıydı. Zaman hiç bu kadar hızlı akmamıştı onun için ama alışmaya çalışıyordu. Bu kadar hızlı geçen başka bir an yaşamamıştı hiç.

Sokaklardan çırılçıplak geçtiğinde ve otobanda kaldığı süre içerisinde de bu hızı hissetmiş ve alışmamıştı.

Yaptıklarını düşününce zekice davrandığı için yüzüne huş bir gülümseme hâsıl oldu. Gülmek çok hoşuna gitmeye başlamıştı, bu duyguyu sevmişti. Yaptıkları belki de bir dâhinin bile aklına gelmeyecek türden bir şeydi. Belki de sıradan birinin yapacağı türden şeylerdi, bunun ayrımını yapabilecek deneyimlere sahip değildi ama yine de düşünmek ve hükmetmek çok hoşuna gitmişti.

Gelişimini tamamlayan bir çocuk gibiydi ama bir çocuktan çok daha hızlı öğreniyordu. Ve yürümeliydi, hem de çok hızlı, kimseye görünmeden ve dikkat çekmeden, tıpkı bir deli misali herkesin bildiği ama dikkat etmediği gibi.

Şu an hem sitemkâr bir hali hem de garip bir sevinç hali hâkimdi bedeninde. İçinde sevinç çığlıkları atan bir çocuk vardı sanki ve bu çocuk ele avuca sığmaz bir enerjiyle oradan oraya koşmak ve oyun oynamak istiyordu. Ama şu an tüm bu duyguları bastırmalıydı, seri adımlarla yürümeliydi. Vakit kaybetmemeliydi.

Bir an zamanın böyle hızlı akmasını bir türlü kabullenemedi. Zaman onun için her daim durağan bir hızda akmıştı.

Camlardan kendisine gülümseyen aksine keskin bakışlar atarak yürümeye devam etti, sabahın erken saatleri olduğu için sokaklarda çöpleri temizleyen işçilerden başka kimse yoktu. Kimse onu göremiyordu, bu yüzden daha rahat davranıyordu, içine attığı ne varsa dışarı çıkmak istiyordu önüne geçemediği bu coşku dışa yansıyor. Kendini yakalanamaz bir varlık gibi hissediyordu, aslında asla öyle bir durumu yoktu, herkes kadar sıradan ve bir o kadar çözümsüzdü belkide ve henüz çoğu şeye hâkim değildi.

Eski kudretli halinden eser kalmamıştı. Ama yine de kendini güçlü hissediyordu. Adımları hala hızlıydı. Yürümek ve koşmak ona yetmiyordu o, daha hızlı davranmak istiyordu. Daha hızlı ve güçlü olmak için beklemesi gerekiyordu. Yaptıkları güçlü birinin yapabileceği türden şeylerdi. Evet, o çok güçlüydü ve çok cesurdu, o günahkârlar arasında bir savaş veriyordu ve kendini tek kişilik bir ordu gibi hissediyordu.

Fark edilmeme duygusu ona biraz daha cesaret vermişti, verilen emiri aynen yapmıştı. Hataya yer yoktu artık, fikri olmayan şeyleri sorgulamayacaktı. O çok kudretli bir varlıktı öyle anılmak istiyordu. Zeki, gizemli ve karanlık biri... Bir karakter tercihi yapması gerekliydi. Böyle olmak hoşuna gidecekti belki ama böyle anılmak işte asıl mesele buydu.

Bir anda durdu. Tüm olası hareketliliği süzdükten sonra yürümeye devam etti.

Bir iz bırakmamış olması ona ulaşacak kimsenin olmayacağı anlamına geliyordu, içi çok rahattı, günlerce bu planlar üzerine çalışmıştı. Çok zeki biri belki sırrı çözebilirdi ama hangi beşer ondan daha zeki olabilirdi ki?

Kimse onu bulamayacaktı, adımları hızlıydı ve çok sessizdi, dünya zengin ve istifçi bir dangalaklıktan temizlenmişti. Sokakta az önce gördüğü çöpçünün yaptığından ne farkı vardı ki!

Kaldığı o daha önemli bir temizlik yapmıştı. Kim bilir belki ileride birileri ona hak verebilirdi. Belki O bile kendisini affedebilirdi.

Her şey düşündüğü gibi olmuştu, hiç bir pürüz çıkmamıştı, içeri girmiş ve o pisliğin işini bitirmişti.

Ölmüş müydü?

Evet, öyle olmalıydı.

Ağzı tıkalıydı ve sinek yumurtalarıyla doluydu ama buna rağmen boğuk bir ses çıkmıştı, aklı o sese gidip gidip geliyordu. Bu ses aklını karıştırıyordu, ona acıma hissi veriyordu. Aklını dolduran o boğuk ses yol boyunca kulaklarında yankılandı. Acıma hissi en berbat duygu, diye geçirdi içinden. Hiç terkedilmemişti anlaşılan.

Ama ölmüş müydü?

Öyle olmak zorundaydı.

Saatlerdir yürüyordu ve terlemişti. Yüreği biraz olsun soğumuştur. Biraz yavaşladı sonra bir giysi dükkânının içindeki aynadan kan ter içinde kalmış yüzüne baktı. Artık yeni yüzüne ve hayatına alışıyor gibiydi. Her an her saniye... Terlemek dışında.

Aynadan ona bakan kendisi miydi? Bu farklılığa henüz alışamamıştı.

Polislerin şaşıracağından çok emindi, onların korku dolu yüz ifadelerini görmeyi çok istiyordu. "Tüm bunlar nasıl olmuş olabilir" diye düşünen onlarca polisin ve uzmanın şaşkınlığını ve çaresizliğini görmeyi çok isterdi ama evine gitmeliydi. Polisi çaresiz bırakacak, medyayı günlerce konuşturacak bir cinayet daha işlemişti. İnsanlar bundan kesinlikle etkilenecekti. Kim bilir belki de ona hayran olacak birileri çıkacaktı. Henüz her şey için çok erkendi. O ışığı henüz çevirmeye başlamıştı ve ilk vampiri yok etmişti. Aynadan ona bakan aksine bir göz kırptı ve sabah güneşinin aydınlattığı sokaklardan geçerek evine doğru ilerlemeye başladı.

Bir sevenin bekleyişi gibiydi sokaklar boş ve ıssız. Güneş geceyi çoktan unutmuş yeni günü oyalıyordu. Sokakta yürürken aniden tüm cinayet boyunca yaptığı tek hatayı hatırladı, gün batımından önce bitirmesi gereken iş bu vakte sarkıtmıştı. Bu mevsimde havanın kapalı olma ihtimali de yoktu, bu nedenle gece onun için idealdi. Güneşli bir günde çıkmamalıydı, bu onun yakalanamaz kimliğini tehlikeye atabilirdi.

Gizem yüzündeki kıvrımlardan süzülürken ve güneş yeni bir güne merhaba derken o yeni bir ölüm için gün sayacaktı. Kimselere görünmeden hiç olmamış biri gibi gizlendiği yere gitti.

Sokak, bir kağıt parçasının kanat çırpmasıyla bir anlığına sessizlik uykusundan uyanmıştı.

Geçmişe Dair

Teoman Eren evine çıkan sokağa vardığında neredeyse hava kararmak üzereydi. Evine varmak için sokaktaki merdivenleri çıkıyordu. Bu merdivenlerin her basamağı onun için rahatlatan bir ayın gibiydi. İştten döndüğü her vakit bu merdivenlerin masalsı tadına varmak için duraksardı. Hepsi rengârenk boyalı bu merdivenler, farklı karakterlerdeki insanları andırıyordu onun için ve bu yüzden bu merdivenin her basamağında en azından bir selamlık vakit geçiriyordu.

Yol boyunca için saran sıcaklık mutluluk düşüncelerinde suret bulmuştu. Bu gün işleri de iyi gitmişti. Bulunduğu noktadan güneşin dünyayla dansını seyrediyordu. İstanbul'da yaşamının anlam bulduğu anlardan biriydi bu seyir keyfi. Bu keyif suret bulan düşüncelere can veriyor ve Teomana tadına doyamadığı anlar yaşattırıyordu.

Güneşin batışını izlemek, ışığın sihirli ahengini seyre dalmak onu beton kentinden ve egzoz dumana boğulmuş havadan bir an için uzak tutan gaz maskesi gibiydi. Bu masalsı renk cümbüşü onu büyümlü bir diyarda olmayı ve rengârenk akan nehirlerde yüzmeyi, hiç göremeyeceği sevimli hayvanlarla olmayı düşündürüyordu. İçini kimsenin bilemeyeceği çocukluğundan beri ara ara saran bir mutluluk ve umut kaplamıştı.

Bu dinlenme ve rahatlatma ayini bitince durduğu noktadan tekrar hareket ederek evine doğru yürümeye başladı. Kapıya vardığında için derin bir yalnızlık sarmıştı. Kapı kolu her zamanki gibi soğuktu. Kapı iniltili bir gıcırıtıyla, adeta kendini kaybetmiş içtiği otun etkisiyle içten ama en samimi isyanını sergileyen çaresiz birinin isyan çığılığı gibi haykırmıştı. Evi her zamanki gibi yılmayan bir sevgili edasıyla onun dönüşünü beklemişti.

Teoman yeni bir bocalama sürecinden geçeceğe benziyordu. Deminden beri suret bulup canlanan ve onu güzel duygulara götüren düşünceleri, yalnızlık ve uzun süreli ilişki eksikliği bir bir öldürüyordu. Neresinden baksan çelişki yumağının içindeydi.

Teoman Eren evde vakit geçirmeyi çok severdi bu nedenle evinde sürekli yenilikler ve dekorasyonlar yapardı. Oturduğu evin iki farklı havası vardı. Evin hem geçmişi hatırlatan mistik bir dekoru hem de rengârenk ve teknolojik eşyalarıyla huzur ve mutluluk veren bir dekoru vardı.

Zamanının işten arta kalan kısmını evinde kitap okuyarak, müzik dinleyerek ve film izleyerek geçirirdi. Günün yorgunluğunu atmak ve keyifli bir zaman geçirmek istediğinde ise güzel bir duş alırdı. Nitekim şimdide öyle yapmaya karar vermişti.

Ilık bir duş yorgun bedenime her zaman iyi gelmişti. Duştan çıktığında evin sessizliğine bir son vermek için dizüstü bilgisayarından şarkı açtı "dance me tothead of love" güzel bir şarkıydı. İnternette tanıştığı gizemli bir bayan ona bu şarkıyı dinlemesini tavsiye etmişti.

Takma adı "Çizgi Kuklaydı." Neden hala aklında bu takma adın kaldığını merak ediyordu, oysa o bayanı hiç görmemişti, belki bayan bile değildi. "Çizgi kukla" ismi onda hep Pinokyo'yu çağırıyordu. Belki de bu ismi hala bu yüzden unutmamıştı. Şarkı onda hep zaman keyifli bir yalnızlık hissi uyandırıyor ve bu keyif için şarkıdan vazgeçemiyordu.

Dizüstü bilgisayarında bu şarkı çalarken mutfığa yöneldi ve çay içmek için ocağa su koydu, kafasında karşıt görüşlü öğrencilerin çatışmaları vardı, karşıt görüşlü düşüncelerle çarpışıp duruyordu. Bir tarafta bu üç harfli vakası, diğer tarafta İlayda... Ve tüm bu çatışmanın ortasında aldığı karar duruyordu; asla mesleğine dair bir şeye bulaşmayacaktı Bu çatışmadan İlayda'nın zarar görmemesi gerektiği fikrini alıp bir kenara koydu. Belki de ondan ayrılmalıydı ve hayatına öyle devam etmeliydi. Onu ya da bir başkasını bu olayların içine çekmek istemiyordu aslında. Çünkü ne kadar savaşırsa savaşın sonunda merak duygusunun onu yeneceğini biliyordu.

Bu düşüncelerle kaynayan suya çay atıp demlenmesi için beklemeye koyuldu. Beklerken kitaplığından bir kitap aldı ve düşüncelerden uzak kitaba daldı. Kitap okumak onun ruhunu dinlendiren bir derin düşünme ayini gibiydi. Tıpkı mistik toplulukların kendi öz benliğini bulmak için geliştirdikleri ve çakralarını açmak için kullandıkları tüm o teknikler Teoman Eren için kitap okumak eyleminde birleşmişti. Kitap okumamış birini bir ağaca benzetirdi hep. Meyve vermeyen ve bir türlü yeşillenmeyen, cılız ve gölgesinde barınılmayacak bir ağaç. Oysa çokça kitap okumuş biri tam tersi bir izlenim bırakmıştı onda. Tabi bir de okuduğu halde iyice kurumuş ve yok olmuş insanlarda vardı.

Keyifle kitap okurken bir anda kitaptan hiçbir şey anlamadığını ve tamamen aklında odaklandığı şeyleri düşündüğünün farkına vardığı bir anı herkes yaşamıştır elbette. Teoman da keyifle okumaya başladığı kitabını farkında olmadan unutup İlaydayla nasıl bir yol izleyeceğini düşünür olmuştu. Bunun farkına vardığında kitabı kapatıp çayını almak için mutfığa yöneldi.

Midesi kazınıyordu bu yüzden atıştırmalık bir şeylerde aldı. Mutfığı çok düzenliydi, tertemiz ve iştah açan bir havası vardı. Evin diğer odaları ise tıpkı bir antika dükkânı gibiydi. Eskilerden kalma çanak ve çömlekler, eskimiş sehpa ve diğer dekoratif eşyalarla donatılmıştı. Eve ilk kez giren biri kendini zaman yolculuğuna çıkmış gibi hissedebilirdi. Eski duvar saatleri, radyolar ve odanın bir köşesini süsleyen eski bir gramfon insanı maziye götürüyordu. Oturma odasının bir duvarı eski plaklarla ve pul koleksiyonuyla süslenmişti. Tam karşısındaki duvarda ise eski ama şık bir kitaplık vardı. Bu kitaplarda zamanın eskitemediği türden ciltlerle kaplıydı. İçlerinde popüler kitaplarda vardı elbette. Hemen bitişikteki köşede ise eski eşyaların süslediği, yüksek sehpa vardı. Odanın tam ortasında çok şık ve bayağı eski bir orta sehpa vardı. Odaya bir ağaç kokusu hâkimdi bu ise ortama fevkalade mistik hava veriyordu.

Tabi birde çocukluğunun hatıralarının en güzeli game boy. Bu atarileri uzun zamandır denk geldikçe almıştı. Super mario'da vardı elbette ama siyah beyaz versiyonu. Ve tabi rus yapımı yumurta toplama nu pogodi de vardı. Tetrisler ve koleksiyon sayılabilecek oyunlar ve eski oyun konsolları.

Okumaya tekrar ve kararlılıkla başlamıştı ki çayın yetesiye dem aldığına kanaat getirdi. Tam da tahmin ettiği üzere çay güzelce demini almıştı. Çayını ince belli bardağa doldurdu ve mutfağın penceresinden sokak lambasını izlemeye koyuldu. Karanlığı yırtan ve insana bir umut demeti gibi ışık veren lambalar onu farklı bir duygu vermişti. Çocukluktan beri karanlıktan korkardı ve bu yüzden sokak lambalarını hep bir kurtarıcı gibi görürdü. Mutfaktan çayını ve atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra kitap okumaya devam etti. Okumaya iyice daldığı anlardan birine daha yakalanmıştı. Çayından bir yudum içmek için kitabına ara verdi. Bir anda aklında hala cinayetle ilgili soruların cevaplar bulmaya çalıştığını fark etti ve okumaktan vazgeçti.

Gizemli cinayetleri çözen bir dedektif olma hevesi çocukluğundan beri içinde var olmuştu. Yorucu ve uzun bir eğitimin ardından şartların da etkisiyle polis olmuştu ve birkaç yıl sonra Asayiş Şube Müdürlüğü Cinayet Bürosunda göreve başlamıştı. Teoman ilk olarak amiri fark etmişti. Şaşırtıcı derecede dikkatli biriydi o. Bu durum diğer amirlerinin de hemen dikkatini çekmişti. Bir keresinde çözümlenemeyen bir cinayete getirdiği bakış açısıyla çalıştığı herkesin takdirini almıştı. Olayın intihar mı cinayet mi yoksa kaza mı olduğu belirsizken üstlendiği sorumluluk takdir edilmesi gereken türdendi. Ortada cesedin kimliğine ait pek bir şey yoktu. Aslında ortada resmi olan hiç bir belge yoktu. Yani bu cinayeti çözme işi, karanlık bir gecede siyah ipi bulmak kadar zorken Teoman Eren bu karanlığa bir mum yakmayı başarmıştı.

Otopsiden sonra dahi kadının kimliğine ulaşılammıştı. Günlerce yapılan incelemeler ve çalışmalar bir sonuç vermemişti. Kurbandan geriye sadece durmuş bir kol saati kalmıştı. Tabii birde çürümüş bir kadın cesedi ve giysilerini saymamız gerekir. Neticede tüm çözüme dair tüm yollar kapalı görünüyordu. Kimse cinayeti çözecek bir fikir üretmiyordu.

Teoman Eren kurbanın kolunda bulunan saate dikkatini vermişti. Saat dördü on geceyi gösterirken durmuştu. Bir çarpma sonucu ya da boğuşma sırasında durmuş olmalıydı belki de saatin pili bitmişti. Ceset öğlene doğru bulunmuştu. Kadının ölümünün üzerinden aylar sonra oradan tesadüfen geçen biri maktulün cesedini görmüş ve polise ihbar etmişti.

Teoman bir yol bulmaya çalışırken saatin gece dördü on geçe mi yoksa gündüz dördü on geçe mi durduğunu öğrenmek istemişti.

Bulunan saatin pahalı olması ve cesetteki derin işkence izleri ve kesikler olayın bir hırsızlık konusu olmadığını anlatmaya yetmişti. Çünkü eğer öyle olmasaydı saatin çalınmış olması gerekirdi. Cinsel saldırıya ilişkin birçok bulgu vardı fakat cinsel saldırıya dair biyolojik bir delilde olmayınca Teoman Eren eldeki en önemli ipucu olan saate iyice kafa yormaya başladı. Saat İngiliz yapımıydı ve sadece lüks yerlerde satılabilen özel tasarım saatlerdendi. Teoman Eren önce saat firmasıyla iletişime geçti ve bu saatin İstanbul'da hangi mağaza aracılığıyla satıldığını öğrendi. Söz konusu saat Paris'te, Zürih'te ve Avrupa'nın sayılı kentlerinde sadece özel mağazalarda satışa sunulmuştu. Bu şanslı kentlerden biri de İstanbul'du. Neyse ki saat İstanbul'da sadece bir mağazada satışa sunulmuştu. Teoman Eren mağaza yetkilileriyle yaptığı görüşme sonucunda bahse konu saatin yedi adet getirtildiğini ve özel müşterilere satıldığı bilgisine ulaştı. Fatura bilgilerinden hareketle üç erkek 4 kadının bu saatleri daha geldiği gün satın aldığını gördü. Sırada ziyadesiyle pahalı saatleri alan insanların bilgilerini almak vardı fakat bu öyle hemen mümkün olmamıştı, çünkü hem saat firması hem de mağaza

yetkilileri müşterilerinin bilgilerini vermeyi kabul etmedi. Neyse ki olayın adli bir vaka olması tüm bu güvenlik saçmalığının aşılmasına zorda olsa yetmişti. Sonuç olarak aradıkları kişiyi bulmuşlardı. Mağazanın güvenlik kamerası kayıtlarından da yararlanan Teoman Eren en nihayetinde öldürülen kadının kim olduğunu tespit etmişti. Son birkaç ay içerisinde kayıp kadın ihbarlarını da göz önüne alınca edinilen bilgiler daha sağlam bir zemine oturmuş oldu. Zaten zengin bir aile bu olayla ilgili kayıp ilanı vermiş ve cesedin çürümüş olmasından ötürü kimlik tespiti yapılamamıştı. Dna sonuçları ve bu saat sayesinde kurbanın kimliği netleşmiş oldu. Kurbanın üç ay önce öldürüldüğü düşünülürken tamda o günlere denk gelen bir kayıp ihbarı dahi vardı Kayıp ihbarını veren aileyle irtibata geçildi. Sonuç olarak aile kızlarını teşhis etmişlerdi. Cesedin üzerinde bulunan saat ise babasının kredi kartıyla alınmıştı..

Kurbanın kimliği artık belliydi, Ayşen Gürman bundan yaklaşık üç ay önce esrarengiz bir şekilde öldürülmüştü. Teoman Eren bu bilgi ışığında cinayeti çözebileceğine iyice inanmaya başladı ve araştırmalarını sürdürdü. Bu cinayet ister istemez yerel medyayı da harekete geçirmişti. Manşetlerde olayın bir hırsızlık işi olmadığından ve katilin pahalı saati almadığından söz ediliyordu. Sonuç olarak bir medya baskısı otaya çıkmıştı. Gazeteler attığı başlıklarla ve yayımladıkları yazılarla emniyet güçlerini adeta bombardımana tutuyordu.

Olayı çözmekle uğraşan Teoman Eren ve diğer polis ekipleri, Ayşen'in en son ne zaman evden ayrıldığından hareket ederek bir delil daha bulmaya çalıştılar. Ayşen Gürman bir üniversite öğrencisiydi ve özel bir okulda okuyordu. Okulun yıllık masrafı birkaç aileyi yıllarca ihya edebilecek kadar pahalıydı. Ayşen derslerine bağlı bir kızdı ayrıca eğlenceden ödün vermeyen bir yapıya da sahipti. Bu nedenle çoğu zaman eğlence mekânlarına gidiyor ve geç saatlere kadar arkadaşlarıyla takılıyordu. Ayşen hareketli yaşam tarzına rağmen ehliyet almayı aklının ucuna dahi getirmemişti.

Olay günü gece geç saatlere kadar eğlendiğinden hareketle eğlence mekânlarının civarındaki tüm taksi duraklarıyla iletişime geçildi. Çünkü Ayşen hem eğlence mekânına giderken hem de dönüşte taksi kullanmıştı. Taksi şoförleriyle yapılan birkaç saatlik çalışmanın ardından bir taksici Ayşen'i tanıdığını söyledi. Taksici kızı gece saat on iki sularında taksisine bindiğini ve İstanbul'un en gösterişli gece kulüplerinden Reynaya gittiklerini anlattı. Ayşen'in bu gece kulübüne gittikten sonrası bilinmiyordu. Ailesi ise onun geceyi sınıftan arkadaşlarıyla geçireceğini kızlarının onlara bu şekilde bilgi verdiğini belirtmişlerdi. Taksicinin ifadesinden hareketle polis ekipleri o gece kulübe giren her kesin bilgilerine ulaşmaya başladı. Tam da bu noktada ceza evine girip çıkmış bir kişinin üzerine yoğunlaşıldı.

Sonuçta o gece şüpheli listesin alınan Hakan Çeliker somut bir delil olmadığı için hiçbir şey yapılamadan salıverilmişti. Hakan Çelikerin cinayeti işlediğine dair somut bir kanıt yapılan detaylı aramalara rağmen bulunamamıştı. Polis ekipleri Hakan Çelikerin adres bilgilerine ulaşarak somut bir delil elde etmek istiyordu lakin arama kararı çıkarmak için dahi geçerli bir sebep yoktu ortada. Sonuçta sırf ceza evi geçmişi var diye kimseye suçlu muamelesi yapılamazdı. Suçluluğu hükmen sabit oluncaya kadar kimse suçlu sayılamazdı.

Teoman Eren Masumiyet Karinesine sonuna kadar inanan biriydi, o bir kanun adamıydı ama bu defa öyle olmayacaktı. Hakan Çelikerin adres bilgilerini araştırdıktan sonra evi gözetlemeye baladı. Kadıköyün pekte kalabalık olmayan bir sokağıydı burası. Birkaç gün

içerisinde Hakanın eve rutin giriş çıkış yaptığını gözlemledi. Gözlemine göre Hakan Çeliker gece on ile sabah dört arası evde bulunmuyordu. Teoman Eren dördüncü gece saat onikide eve girmeyi başardı. Birkaç kilit açma numarası öğrendiği iyi olmuştu. Daire ilk bakışta insana karanlık ve korkunç geliyordu. Birkaç satanist grubun posterleri girişte bulunan odada asılıydı. Fosforlu bir boyayla boyanmış ve üzerine cam konulmuş bir araba tekerleği salonun ortasında duruyordu. Yıllarca yollarda döndükten sonra bu kadar durağan kalmak ona pek yaramamış gibi görünüyordu. Bu dekoratif masanın üzerinde kafatası şeklinde bir kül tablası bulunuyordu. Kül tablasından taşmış izmaritler ve küller sönmüş bir volkanı andırıyordu. Odanın neredeyse tamamı özel bir halıyla kaplıydı. Siyah deri koltuklar bu odayı biraz daha gotik bir havaya sokmuştu.

Teoman Eren çok temkinli davranmak zorundaydı çünkü elinde bir arama kararı yoktu ve yanlış gidecek bir şey başına sıkıntı açabilirdi. Daire zemin kattaydı ve Teoman yaptığı incelemede neredeyse boş olan bu dairede bir şeye rastlamamıştı. Yavaş ve korku dolu adımlarla evi gözden geçirirken ani bir çıtırtı duydu. Yüreği saatlerdir koşan bir atletin yüreği gibi harekete geçmiş ve bununla da yetinmeyip ağzına kadar gelmişti. Çatırtının olduğu tarafa dönünce gözlerinin aynası parlayan kediyi fark etti. Korkudan neredeyse düşüp bayılacaktı. Biraz soluklandıktan sonra aramaya devam etti. Kahrolası kedi bir klişe gibi bu evin karanlığında da ortaya çıktı ve beni korkutmayı başardı, diye söylendi kendince. Teoman Eren dairedeki odaları gezerken arka sokağa bakan odayı gezmeye başladı. Bu oda diğerleri gibi parke değildi ve beton bir zemin üzerine parke desenli muşambayla kaplanmıştı. Bir polis merakı bir kan izine ya da başka bir ize rastlarım umuduyla zemindeki muşambayı kaldırmıştı. Fakat hayalini kurduğu ize rastlayamadı. Hüsn-ü Gerçek olmak bir delil bulmayı gerektirirdi. Fark edilmekten korktuğu için o ana kadar açmadığı el fenerini açmaya ve zemini iyice kontrol etmeye başladı. Elini sağa sola gezdirirken bir acı hissetti. Eli hafifçe çizilmişti, el fenerini tam o noktaya dikince beyaz ve sivri bir taş benzettiği şeye odaklandı. Bu zavallı sivri şey bir taştan ziyade parçalanmış bir kemiğin parçasıydı aslında. Teoman zemine diz çökmüş bir vaziyette yerdeki bu delili tırnağıyla kazıyordu. Zeminin bu kadar kolayca kazınıyor olabilmesi çimentonun yeteri kadar kullanılmadığından ileri geliyordu. Teoman bir delil bulduğunu biliyordu ve o şeyi çıkarmaya çabalıyordu fakat betona yapışmış olduğu için bir türlü çıkarmayı başaramamıştı. Bir cımbız olsaydı işini çok daha kolaylaştırabilirdi. Elini parçalama derecesinde bir gayretten sonra küçük kemik parçasını çıkarmayı başarmıştı. Bir defineci gibi gözleri parıl parıl parlıyordu. Az önce kedinin etki ettiği kadar olmasa da kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Elindeki kemik parçasına bakarken zeminin sert olmayışının da bir sebebinin olduğunu anlamıştı. El fenerini ters çevirip zemini eşelemeye başladı ve korkunç manzarayla karşılaştı. Zeminin on santim altında kıyma makinasından geçirilmiş gibi küçük küçük doğranmış ve çürümüş insan parçalarına ve irili ufaklı kemik parçalarına rastladı. Hakan Çeliker kurbanını öldürdükten sonra ondan kurtulmak için cesedi parçalamış ve evinin odasına gömmüştü. Teoman Eren kokuyu önlemek için bazı kimyasalların kullandığından emindi. Alperen Aksuya konuyu anlatmak ve DNA testi yaptırmak için açtığı çukurdan deliller aldı. Açtığı deliği kapattı ve muşambayı aynen üzerine çekti. Eve girdiği gibi çıkacaktı, az önce kendisini korkutan kediyeye sert bir 'Miyav' çekip hayvanı korkuttu. Evden çıktığında gayet rahatlamış bir haldeydi. Alperen Aksuya haber vermek için geç bir vakitti.

Bir mesajla olup biteni yazdı. Kadıköy iskelesine varmıştıki Alperen Aksu aradı. Ona konuşma fırsatı vermeyecekti.

“Fırça faslını geç, onu sonra da yaparsın. Adamın evini inceledim ve bu manyağın zavallı bir kızı kıyma makinasından geçirdiğine yemin edebilirim. Bu durum onu bu cinayetin zanlısı yapar. Bu orospu evladı tam bir vahşi. Ne yapıp edip o soktuğumun arama kararını alıp bu işi bitirmeliyiz. Şimdi istediğin kadar bağırabilsin ama o evi didik didik etmeseydim bir sonuca varamayacaktık.”

Alperen Aksu soluğunu tutmuş Teomanı son ana kadar dinlemişti. Bu yaptığı kanuni değildi elbette ve polisin imajı açısından da riskli bir davranıştı. Tüm bu risklere rağmen bir kimseye yakalanmadan delil elde ettiği için Teomana kızmak yerine ona destek olması gerektiğine kanaat getirdi. Sonuçta riskin büyüğünü Teoman almıştı, en küçük hatası onu hırsız yapabiliirdi.

“Bir daha böyle bir şey istemiyorum, hele benim haberim olmadan asla buna benzer bir saçmalık yapmayacaksın.”

Teoman polis okulundan beri bir tik haline gelen başını aşağı yukarı kaldırma hareketiyle Alpereni onaylıyordu. Aslında bu yaptığı daha çok baş selamı vermek gibi bir şeydi.

İkili telefonda beş dakika kadar konuştu.

Teoman Eren beklediği fırçayı sonra da yemeyecekti. Alperen Aksuyu iyi tanıyordu ve onu iyi bir yerden yakaladığı için istediğini yaptıracaktı. Arama izni bir şekilde çıkacaktı. Bu rahatlıkla bir taksi çevirdi ve huzur veren üsküdarındaki evinin yolunu tuttu.

Uzunca bir çalışmanın ardından istenilen arama kararı çıktı. Bunun sebebiyse Hakan Çelikerin fazlasıyla zengin ve ikili ilişkilerinin gelişmiş olmasından kaynaklanmıştı. Evde yaptıkları aramada elleriyle bulmuş gibi cesedin olduğu odayı kazmış ve fazlasıyla delil toplamışlardı.

Hakan Çeliker aynı gün sabaha karşı sürekli gidip müzik dinlediği bara yapılan bir baskınla gözaltına alındı. Hakan Çeliker yapılan sorgulamalarda işlediği cinayeti itiraf etmiş ve hapsi boylamıştı.

Teoman Eren yine böylesi bir kovalamacayı yaşayacağını ama bu defa her şeyin bilinen her şeyden çok daha farklı olacağını sezinliyordu.

Cinayetle ilgili düşünceler tüm benliğini sarmış bir haldeydi. Zavallı çay, soğumuş ve dedemin abdest suyu durumuna düşmüştü. İyi bir uyku çekip yeni hayatına kaldığı yerden devam etmek istediğini düşündü. Uykusu çok hafifti. Saatini yediye kurdu. Çalar saatin ilk melodisi vurunca uyanan biriydi. Beyni böylesi gizli bir düşünce savaşına girdiğinde her zaman uykuya geçme sorunu yaşardı. Bu nedenle anlamakta güçlük çekse de kitabın sayfaları arasında biraz daha vakit geçirdi. Ve neticede birkaç dakika sonra gözleri iyice yorulunca kitabını kitaplığına bıraktı ve yatmak için yatak odasına yöneldi. Yatağa girdiğinde hala

kafasında bir savaş veriyordu. İlayda'yı bu savaşın dışında bırakmalıydı. Ondan ayrılacaktı. Onu bu tehlikeli serüvenin içine atamazdı. Atmamalıydı.

Odanın yalnızlığı soğuk bir kesik gibi acı vermişti bir an. İlayda'yı düşünürken uyumuştu bile.

Ayrılık

Eski bir masa saatinin delice çalan sesiyle uyandı. Büyüğe saygı varmış gibi hemen birkaç saniye sonra cep telefonu alarmı da çalmaya başladı. Üç saatten biraz fazla uyumuştı ve bunun iki katını daha uyuyabilecek kadar uykusuz bir haldeydi. Sabahları erken kalkmak onun gibi zor uykuya geçen biri için işkence sayılırdı. O bu işkenceyi memurluğu boyunca yaşamıştı. Yataktan doğrulduğunda aynadan yüzüne baktı o an sanki hayattaki her şeyini kaybetmiş bir insanın ifadesini gördü kendinde. Bir kere daha sabah erken kalkmaya lanet etti ve odasını toparlayıp evden çıkmaya koyuldu.

Üstünkörü ortalık toplama faslından sonra bile gözlerini açmakta zorlanıyordu, bıraksalar şuracıkta tekrar uyuyabilirdi ama dükkâna gitmesi gerekliydi.

Hangi işte çalışırsa çalışsın işine son derece dikkat ederdi. Ne fazla çalışmaktan yanaydı ne de mesaisi bitmeden gitmekten. Gerçi Emniyet teşkilatında çalıştığından beri fazladan mesai yapıp tek kuruş fazla para almamaya alışmıştı. Basit bir hesapla tüm çalışma hayatı boyunca çalıştığı fazla mesailerin parasını alabilecek bir polis memuru, orta halli bir araba sahip olabilirdi. Sabah sabah böylesi bir hesabın içerisine nasıl olupta girmişti buna bir an kendisi de anlam verememişti.

Perdeyi kaldırıp dışarıya şöyle bir göz attı ve sabah güneşinin insana huzur veren tılsımına kapıldı. Hava çok güzeldi ve güneş enerji veriyordu.

Işık bu şirin evin duvarlarına adeta çapkın bir hırsız gibi süzülüyordu. Güneşin duvarlarla dansı izlenmeye değer romantik bir film gibiydi.

Teoman Eren evini son bir kere kolaçan etti. Romantik filmine bir ara verdi ve her sabah yaptığı gibi bir bardak süt içtikten sonra dükkânın yolunu tuttu.

Kalabalık bir kentte insanı en çok otobüs yolculukları yoruyordu. Hele bir de otobüs yolculuğu sizi tutuyorsa İstanbul'un durgun trafiğinde varacağınız yere kadar mideniz ağzınıza gelip gelip durur. Gerçi bulantı böylesi çileli bir ulaşımda başınıza gelecek en kötü şey de olmayabilir. Özellikle de bayanların tika basa dolu otobüs yolculuklarında başına gelen taciz olaylarını düşününce.

Otobüs yolculuğu yarım saat kadar sürmüştü. Sabahın körü olmasına rağmen hava gayet sıcaktı ve tüm İstanbul'un korkulu rüyası klimasız otobüslerden birine denk geldiği için iyice bunalmıştı.

Durakla dükkânının arası çok kısa bir mesafedeydi. Otobüsten indiğinde yüzünü çarpan bir anlık serin rüzgârla biraz olsun ferahladı. Saat sekiz olmamıştı ki dükkâna varmıştı. Dükkânın kapısını açtı ve içeri girdi, dükkânın kendine has kokusu çok hoşuna gidiyordu. Toprak kokusu gibi huş bir kokuydu bu. Teoman Eren, her zamanki olağan işlerine koyulmadan önce küçük bir kahvaltı yaptı. O ara çayını da koymuştu. Dükkânın yanı başında simit ve poğaçaya satan delikanlıdan iki tane patatesli açma almış gelmişti. Kısa ama zevkli kahvaltısını

yaparken dünden kalan gazetelere şöyle bir gözattı. Gazeteleri incelerken bir taraftan da İlayda'ya aldığı kararı nasıl açıklayacağını düşünüyordu. O, tanıdığı en saf insanlardan biriydi. Duygusal ve kırılğan biriydi ama yine de karakteri sağlam ve örnek alınacak bir kızdı. Diğer kızlar gibi insanları maddi varlıklarıyla değil, salt insan olarak değerlendirir ve ona göre yaklaşım sergilerdi. Bir insan böylesi güzel ve çekici bir kızdan ayrılmayı asla düşünmezdi. Teoman için durum çok farklıydı ve yapması gerekeni içi acıtsa da yapacaktı.

Vakit kendine has dinginliğiyle akıp gitmişti. Bir ara duvardaki onlarca saatten birine ilişti gözü, öğlen olmuştu.

Yaz sıcaklığının insanı bunaltan havasına ne yaparsa yapsın bir türlü çözüm bulamıyordu. Öylece bir koltuğa yığıldığında az sonra deri koltuğun kışını yakacağını biliyordu. Dükkânla ilgili birkaç yenilik yapmak istiyordu. Evvela şu aptal vantilatörü değiştirmesi gerektiğini düşündü. Bir vantilatör bu kadar bencil olmamalıydı.

Dükkânla ilgili birkaç reklam yapmakta aklından geçiyordu. Eski eşyalara ilgisi olduğu için zamanında çok eşya almıştı, şimdi onları dükkânda hem dekor eşyası olarak kullanıyor hem de müşterisi çıkarsa satıyordu.

Vakit öylece akarken ikinci ezanları okunmuştu. Zaman öylece akıp geçmiş ve neredeyse gün bitmeye başlamıştı.

Teoman İlayda'nın, dükkânın kapısında olduğunu fark ettiğinde kız neredeyse iki dakika boyunca Teomanı izlemişti. O ise kız arkadaşının ne zamandan beri orada olduğundan da kendisinin ne zamandan beri işe dalıp gittiğinden de haberdar değildi. En son öğle yemeği yediğini ve ara ara sadece kendini soğuttuğu için kızgın olduğu vantilatöre bencil dediğini hatırlıyordu.

"Merhaba" dedi İlayda.

Vücudu kadar sesi de bir erkeği rahatlıkla etkileyebilirdi.

"Merhaba" diye karşılık verebildi. Çok şaşırılmıştı, onu akşama doğru bekliyordu.

Kızın bakışlarında ilgi ve alaka bekleyen bir ima vardı. Bacaklarını saran kot ve üzerine giydiği bluz zaten etkileyici yuvarlak olan vücut hatlarının iyice ortaya çıkmasını sağlamıştı. Teoman ise ilgisiz bakışlarla onu tepeden tırnağa süzmekle yetinmişti. Yaptığı diğer şey ise masanın başucunda duran antika saati eline alıp ayağı kalkmak olmuştu.

"Hoş geldin." Sesi soğuk ve şaşkın birinin sesine benziyordu.

"Hoş bulduk, pek sevinmedin."

"Yo! Sadece bu saatte beklemiyordum."

Elindeki saati işaret etmişti. Aslında saati gösterirken zamanı değil de elindeki saati kastetmişti. Nedendir bilinmez öyle saçma bir espri yapası gelmişti. Sonra İlayda'nın bunu anlamadığını fark ederek konuşmasına devam etti.

‘‘Yani aklımda akşam buluşacağımız olduğu için bir an şaşırđım.”

Teoman onu bir anda karşısında gördüğü için şaşırılmıştı. Tabi bunda onunla ilgili aldığı ayrılık fikrinin de etkisi vardı. Ona bu kararı nasıl açıklayacaktı? Ne söyleyeceğini henüz tam manasıyla tasarlamamıştı ya da konuya nereden girmesi gerektiğini bilmiyordu. Diğer taraftan onu şimdi içeride öpmemek için de kendini zor tutuyordu. İş yeri ahlakını bir kenara bırakacak olsa oracıkta onunla sevişebilirdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu İlayda.

"İyim tabi ki... Sadece biraz karışığım."

"Karışığım derken neyi ima ediyorsun?"

İlayda'nın bu sorusunun ardını sessizlik almıştı, sokaktan gelen korna sesleri olmasa o an gürültülü bir şehir hayatından uzak bir kasabada olduklarını bile düşünebilirlerdi.

"Çay içer misin?"

Teoman sıcak çay olmadığını biliyordu. Maksadı zavallı erkek çaresizliğiyle zaman kazanmaktı. Soruya soruyla cevap vermek tipik bir erkek tepkisiydi.

"Soruma cevap vermelisin, dün buluşmayı istemedin şimdi ise bana buz gibi davranıyorsun."

Teoman zorlanacağı anın gelip çattığını anladı. Zaman kazanmaktan vazgeçti, çünkü kadınlar kadar kıvrak düşünemediğini zaten biliyordu.

"Seni kırmak istemiyorum, üzülmeni de istemiyorum."

"Bırak bu saçma sapan lafları. Bu lafları herkes herkese söylüyor."

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Hiçbir şey deme!"

Uzun bir sessizlik oldu. İkisi de konuşmadan öylece bekledi. Saat sesleri beyinlerinin içinde dalda dalga yankılanırken, sessizliği bozan İlayda oldu.

"Ben gidiyorum. Bir daha karşıma çıkmayacağım."

"Özür dilerim. Seni üzmemek için senden vazgeçmem lazım. Bana her şey de. Ama sevmediğim halde seninle bir şeyler paylaşmak istemem. Eğer böyle yaparsam zarar göreceğini biliyorum. Çabuk bağlanacak bir kızsın ama ben birine bağlanmakta hep zorlanmış biri olarak sana bunu yapamam. Her insanın korkuları var ben de bağlanmaktan korkuyorum. Birine bağlı yaşamak fikri özgür yaşamamak gibi bir durum benim için.

Yine uzun bir sessizlik oldu ve sessizliği bozan yine İlayda oldu.

"Böylesi anlarda kalmak güç olmuyor biliyor musun, gitmek ise çok ağırlaşıyor. Korkmaz biliyorum ama tek korkusu olabilirdi Tanrının yalnızlık ki, onun için yaratmış bile olabilir

insanları. Oysa sen yalnızlığa meydan okumak istiyor gibisin. Umarım sen de benim kadar acı çekersin."

Kız tüm bunları gözyaşları içerisinde söylemişti. Ağlayınca daha çekici olmuştu.

İlayda öylece giderken o hiçbir şey yapamadı. Onun için en güzel şeyin bu olduğunu düşündüğü için olsa gerek içi biraz olsun rahattı ama ondan ayrılmak onu yine de etkileyeceğe benziyordu. Birine bağlanamamak onun için her zaman sorun olmuştu. Bu birçok erkek için günü birlik ilişki yaşamak için süper bir durum sayılabilirdi ama o böyle bir arayışın içerisinde asla düşmemişti.

Sonuç olarak Teoman Eren duygusal biriydi ve böylesi adamlar anlamsız bir çelişki yaşırdı. Tıpkı hüzünlü bir şarkıda ağlarken o an tam da o sefil haldeyken dinlediğin müzikten ve çektiğin acıdan zevk almak gibi bir şeydir bu. Teoman Eren tam da böylesi zor, çileli ve bir o kadar zevkli bir sürecin içerisinde bulmuştu kendini. Duman ve sigara, alkol ve kadın, karanlık geceler ve sokak lambaları...

İçtiği sigaraların sayısı artmıştı. Şimdi bir de alkol almaya başlamıştı. Hafif çakır keyf onu güldürüyor ve mutlu olmasına yardımcı oluyordu. Alkollüyken, her şey ona komik geliyordu ve içki içmeyi sırf gülmek için istiyordu. Aslında o aptal sarhoşluk anında kendini en saf ve en masum haliyle baş başa buluyordu. Bu öyle bir şapşallıktı ki, Tanrıya yakın hissediyor ve ona karşı en samimi halini takınıyordu. Tüm bunların dışında içki çok baktan bir tada sahipti. Zaten alkol kültürü olmayan biriydi. İradesinin her zaman onda olmasını isterdi. Söz konusu ayrılmak ve yalnızlık olunca alkol kaçınılmaz oluyordu onun ve belkide milyonlarca insan için. Böylesi ayrılıkların müptelası gibi bir durumu vardı onun, düzenli bir ilişkiye her zaman korkak yaklaşmıştı. Birinin ona bağlanmasını hiç istememişti, bu yüzden birine kendini kaptırsa da ondan eninde sonunda ayrılıyordu. İlayda'da son kurban olmuştu.

Alkole adanmış günlerden birinde kendini çok rezil bir halde bulmuştu. Gün yeni yeni gözlerini açıyordu. Teoman ise bir sokak kaldırımında pespaye bir halde kendinden geçmiş öylece yatıyordu. Üzeri leş gibiydi. Az sonra uyanmaya ve yaşadığı iğrençliğin farkına varmaya başladı. Doğrılmaya çalıştı ve ayağı kalktı. Yarı açık gözlerle etrafına baktığında yerdeki kusmukların kendisine ait olduğunu anladı. Böylesi bir hayatı kendine yakıştıramadı ve kendinden iğrendi. Bu durum böyle devam edemezdi. Bir insan kendisine böyle yaparak anca zulmediyor olabilirdi. İnsan gibi içme durumundan çoktandır çıkmıştı ve bu hali onu içkiden soğuttu. Gecelerce barlarda sürttükten sonra bir karar vermişti Teoman, artık kendisini toparlaması gerekiyordu.

Bu şekilde içmeye ve kendini dağıtmaya daha ne kadar devam edebilirdi? Sonuçta İlayda ne ayrıldığı ilk kız arkadaşıydı ne de son olacağı benziyordu. Hal böyleyken bazı duyguların nasırlaşması gerektiği ve böyle olacağını da biliyordu. Eve gidip güzelce dinlenecek ve yaşamaya kaldığı yerden devam edecekti. Tanrıya bir söz vermişti ne pahasına olursa olsun bir daha içmeyecek ve bu sözü ne pahasına olursa olsun tutacaktı.

Yeni hayatına kaldığı yerden devam etmeye devam edecekti. İşi henüz bitmemişti. İnsanların kafasını karıştırıp duran bu katili bulacaktı. Artık emniyet mensubu değildi ama Alperen onun

dehasından faydalanmak için geri gelecekti. Bundan Muhammed Ali'nin rakibini devirmeye kalkmış yumruğu kadar emindi.

Onun ruhu gizemli ve zekice şeyleri seviyordu. Bu cinayet ise onun sevgilisi olmaya adaydı. Yapılması gereken işleri hep planlı ve programlı şekilde başlatırdı. Planlarını titizlikle hazırlar ve onlara sadık kalarak işe başlardı. Bu vakayı çözecekti. Ne yapması gerektiğini iyi biliyordu. Teoman Eren işiyle ilişkileri iyi olan biriydi aslında. Belki de işine bağlı olduğu için başka birine bağlanamıyordu.

Eve vardığında akşamdan kalma olmasının etkisiyle neredeyse tükenme noktasına gelmişti, yorgun bir haldeydi. Başını feci şekilde ağırıyordu. Öylece yatağa atlayıp uyumak istiyordu. Öylece yaptı ve yatakta yüz üstü uykuya dalarken, bir daha bu hale gelmeyeceğine dair sözü hatırladı. Bir daha asla Tanrım... Bir daha asla...

Bir daha asla iradesini alkolün eline vermeyecekti. Hatta biraz gülmek için bile. Bir daha asla içmeyecekti. Tüm bunları düşünürken uykuya dalmıştı bile. Bu defa hiç zorlanmamıştı.

Beyaz bir kurt... Odanın içerisinde dolaşıyordu. Köstekli bir saati vardı. Kurtlar ne zamandan beri yelek giyiyordu? Diğer pençesi ise görkemli bir asayı sıkıca kavramıştı.

Teoman Eren uyku ile uyanıklık arası geçişinde bu tuhaf rüyayı görüyordu.

Gece

Yorgun bir sokak köpeği son bir gayretle başını kaldırmış, geceyi bir nebze olsun güzelleştiren Ay'a doğru bakıyordu. Şairin biri köpeği, o an görseydi köpeğin Ayda bir sevgilisi var sanırdı. Sokaklar ise insan kalabalığından kendini yeni savuşturmuş bir sevgili özlemiyle Ay ışığında yalnızlıkla dans ediyordu.

Teoman Eren her şeyden habersiz bir çocuk masumluğunda uykuya tam manasıyla teslim olmuştu bile. Rüyasında bir kurdun evinin içerisinde dolaştığını görüyordu. Beyaz ve sevimli bir kurt için biraz fazla gürültülüydü. Rüyasında bir kurt bu kadar çok ses çıkarabilir mi, diye de düşünüyordu. Bir ara sevimli ve beyaz kurdun yeleşinin cebinden, köstekli bir saat çıkarıp baktığını gördü. Belki de saatin tik takları böylesine ses çıkarıyordu. Kurt ona gitmesi için iki yol gösteriyordu. Saat tıkırtısı bir şehri yok eden bombalar gibi zihnine işliyordu. Aydınlık olan yolu seçti. Yürümeye başladı. Işıklar içinde birini gördü. Kanatları vardı. Varlık Teomana doğru başını çevirdi. Teoman bir melek mi diye geçirdi içinden. Tik tak. Göz göze geldiler, gözlerinde hayranlık uyandıran bir ışık vardı. Tik tak. Ve yüzü çok güzeldi. Vücudu yapılıydı ve kusursuzdu. Tik tak. Beyaz kurt köstekli saatine bakarak bu meleğin yanına geldi ve köstekli saati meleğe uzattı. Melek köstekli saati aldı ve cebine koydu. Teoman Beyaz kurdun gölgesini fark etmişti ama meleğin gölgesi yoktu. Tik tak. Gölgesi yoksa varlığı tartışılır diye muhasebe ediyordu aklınca. Tik Tak. Beyaz kurt muydu gerçek olan, yoksa bu muhteşem varlık mıydı? İkisi de değil diye geçirdi içinden ve gerçekliğin zaman olduğuna

karar verdi. Tik Tak. Saat çalışmaya devam ediyordu. Tik tak tik tak. Suya düşen bir damlanın büyüyen halkaları gibi saatin tiktakları da büyüyordu. Teoman'ın derin uykusu kapının tıkırtısıyla yavaş yavaş bölünüyordu. Çünkü saat an be an daha da çok ses çıkarıyor, saatin tik takları yerini kapı vuruşuna bırakıyordu. En sonunda derin bir nefesle uyanan Teoman gelen seslerin az önce rüyasında gördüğü sevimli beyaz kurdun saatinden değil evini kapısından geldiğini anladı. Kapıdan gelen sesi biraz daha dinleyince kapıdan tıkırtıların gelmediğini birinin gerçekten kapıyı çaldığını anladı. Sabah ezanları tüm mağrurluğuyla İstanbul'un üzerinde inliyordu. Bir an heyecandan kalp atışları hızlandı ama kapıyı çalanın kim olabileceğini biraz düşününce biraz olsun ferahladığını hissetti. Gelen yine Sabri Amca mıdır diye içinden geçiriyordu? Kapı bir kere daha vurulunca istemeyerek de olsa kapıyı açmak için yataktan kalktı. Başı hala çatlayacak gibi ağırıyordu. Kapı dürbününden bakınca Sabri Amcanın sabah namazı için geldiğini ve öylece Teoman'ın kapıyı açar umuduyla beklediğini gördü.

Sabri Amcayla tanıştıkları günden beri onun cami davetlerine hep icabet etmişti. Her sabah namazını Camide kılan Sabri Amca arada sırada da Teoman'ın kapısını çalar onunla Camiye giderlerdi. Bu günde Sabri Amca Teoman'ı namaza kaldırmak için gelmişti.

Kapı dürbününden birkaç saniye bakınan Teoman onu geri çevirmek olmaz, diye geçirdi içinden fakat bu halde de Camiye gidilmezdi. En iyisinin Sabri Amcanın onun evde olmadığına ya da uyanmadığına inanmasını beklemek olduğuna kanaat getirdi. Birkaç dakika sonra kapının açılmayacağını anlayan Sabri Amca öylece aşağıya indi. Her zamanki gibi elleri önünde bağlıydı. Sabri Amca gidince Teoman kaldığı yerden uykusuna devam etmek için odasına gitti.

Kafayı yastığa koyduğunda uykuya geçmesinin biraz vakit olacağını anladı. Aradan biraz zaman geçince saatine baktı, saat 05:50'yi gösteriyordu. Sabri Amca namazı kılmak için neden bu günü seçmişti? Bu davetin kendisinin aldığı alkol kararıyla örtüşen bir güne denk gelmesi aldığı kararın doğruluğunu gösteriyordu. Sabri Amca garip biri olmuştu hep. Teoman'ın uykuya geçişi yine zor olacağına benziyordu çünkü akli Sabri Amcayla tanıştıkları ilk günlere gitmişti.

Sabri Amca yaşı yetmişe dayanmış, tonton mu tonton, yanakları elma gibi kıpkırmızı, orta boylu, yüzü güleç ve sevimli biriydi. Her gün tıraş olan, sürekli şık ve güzel giyinen, kendine bakmasını bilen biriydi ve insanlara saygılı ve hatta sırf bu yüzden ellerini sürekli önünde bağlı tutan biriydi. Üsküdar'daki evine taşındığından beri onu tanıyordu. Hatta apartmana ilk taşındığı gün eşyalarını taşımasına yardım bile etmişti. Sabri Amca ise onun bu nazik davranışına karşılık ona antika bir masa saati vermişti. Bu tanışmanın ardından Sabri Amcayla sürekli iletişim halinde olmuştu. Yaşlı olduğu için onunla ilgilenmiş, eve yukarı çıkacak ne varsa gördüğünde yardım etmişti. Evinin ufak tefek tamirat işlerini bile yapmıştı. Sabri Amcanın evi taşınıp da eşyaları güzelce dizilince bu yaşlı amcanın evinin dekoruna hayran kalmıştı. Her yanı antika eşyalarla bezenmiş bu ev, insanı eskilere alıp götürüyordu. Sabri Amca gençlik yıllarından beri antikalarla ilgilenmiş biriydi. Kendine yeteninden artırdığı parayı bazen bu antika merakına harcamıştı. Anlattığına göre önceleri eşi bu merakını pek beğenmemişti. Çünkü eski ve zamanı geçmiş eş yakar eşi için pek anlam ifade etmiyordu ve

çok sevdiği evini boğuyordu. Neyse ki zaman sonra Sabri Amca için evlerinin bir odasını feda etmiş ve tüm bu antika eşyaları o odaya yerleştirmişti. Eşi öldükten sonra onun hatıralarını işte bu eşyalarda bulmuştu. Onlara baktıkça eski güzel anlarına dönüyordu ve bundan büyük bir zevk alıyordu. Bu dünyada eşi öldükten sonra öylece yapa yalnız kalmıştı. Anlattıklarından anlaşılan, hayat arkadaşını kaybettiği günden beri çok çökmüştü. Yüzüne felçli gibi görünen bir ifade hâsıl olmuştu. Doktorunun dediğine göre insanlarda üzüntü sonrası yüz kaslarının bazılarının işlevini yitirdiği zamanlar olabiliyormuş.

Sabri Amca Evinin bir odasında eski plakların olduğu bir köşe yapmıştı. Eski bir gramofon ile her gün eski sanatçıların şarkılarını dinliyordu. Tespitine göre, şimdiki sanatçılar asla kalıcı şarkılar yapamıyormuş, günü birlik ve para hedefli şarkıların zaten kalıcı olma şansı yokmuş. Bir Barış MANÇO olmak için çok ekmek yemek gerekirmiş. Hatta bir konuşmalarında söz yine bu kıyaslamaya gelince "Zeki MÜREN'İ saymıyorum bile" demişti.

Teoman Eren de işte bu sevimli amca sayesinde antikalara merak salmıştı ve evini böyle dekore etmişti. Hatta bir gramofon alıp oda eski plak koleksiyonu oluşturmaya bile kalkışmıştı. Emniyetteki işinden sonra ne yapması gerektiğini düşünürken bir anda antika dükkânı gibi bir yer açmaya karar vermesine de bu durum sebep olmuştu. Sonuç olarak daha ziyade eski saat tamiri ve antika eşya satımı yaptığı hoş bir dükkân açmıştı.

Sabri Amcanın bu hayatta hiçbir akrabası yoktu. Tüm yakınları Erzurum'daydı. Onlarda zaten Sabri Amca'yı pek arayıp sormazlardı. Kapsını çalan kimsede olmazdı. Tabi ayda birkaç kere gidip gelen torununu saymazsak... Teoman Eren onun adını bilmiyordu ve hiç konuşmamıştı. Onu sadece bir keresinde Sabri Amcadan çıkarken görmüştü. Kapıda karşılaştıkları içinde merhabalaşmışlardı. O gün sadece adının Orçun olduğunu ve Sabri Amcanın Torunu olduğunu öğrenmişti. Biraz tuhaf birine benziyordu.

Aklını bu düşüncelerden alıp uykuya dalmak için yüzden geriye doğru saymaya karar verdi. Bu gece iki kere uykuya geçmesi gerekmişti ve uykuya geçmekte hep zorlandığı için biraz sinirliydi. Hele akli bir şeye takıldımı asla uykuya geçemezdi. Böylesi anlarda yüzden geriye saymak onu düşüncelerinden uzaklaştırıyordu ve uykuya geçmesine yardımcı oluyordu. Bazen ise kafası öyle meşgul oluyorduki, yüzden geriye doğru saymak yetmiyordu. Böylesi zorlu anlarda ise binden geriye doğru dokuz çıkara çıkara devam ediyordu. Bu gece bu kadarına ihtiyaç duymamıştı elliye gelmemişti uykuya dalmıştı tekrar.

Güneş ışıklarını, kanatlarından süzen kuşların çıkardığı cıvıltılar ve karnı aç bir kedinin miyavlamaları o an sokakta duyulan tek sestir. Akabinde birkaç çocuk top oynamak için takım kurma telaşına düşmüştü. Kaldırım taşlarına oturmuş birkaç kız çocuğuydu onları izliyordu.

Teoman Eren uyanmıştı ve sokaktan gelen güzelim çocuk cıvıltıları ona huzur vermişti. En azından araba sesi duymadığı için mutluymuştu. Mahmur gözlerle duvardaki saate baktığında neredeyse öğlen olduğunu gördü. Bir an dükkânı açmakta geciktiğini düşündü. Gerçi gece çok fazla içmişti ve serkeş bir halde iş yerini açmamak daha iyi olmuştu. Geceye dair hatırladığı diğer şey ise Sabri Amcanın sabah namazı için kapısını çaldığıydı. Yaşlı adamı yalnız bırakmak zorunda kaldığı için kendine çok kızdı. O hayatında tanıdığı en içten davranan ve en şeker adamlardan biriydi. Uzun zamandır ailesiyle görüşemediği için onu bir akraba gibi kabul etmişti ve tıpkı bir aile büyüğü gibi ona hürmette kusur etmemeye özen gösteriyordu.

Apar topar kalktı. Yatağını topladı. Örtü yine jilet gibi düzdü. Polis okulundan kalma gereksiz bir alışkanlıktı oysa. İş yerine gitmek için hazırlıklarına devam etti. Saat neredeyse 11:30'a geliyordu. Güzel bir duşun ardından sütünü içti ve iş yerine gitmek için evden çıktı. Hava her zaman ki gibi sıcak ve bunaltıcıydı. İstanbul ise kalabalık ve bol gürültülüydü. İnsanların böyle zalim bir şehirde neden kaldığına bir türlü anlam veremiyordu. Bu anlam veremediği kesimin içindekilerden biri de kendisiydi. Onca sakin şehir varken neden İstanbul'da mesleğe başlamayı istemişti ki!

İşe gitme saati olsa kısa ama trafik yüzünden uzadıkça uzayan bir yolculuk yapması gerekecekti, fakat şu an trafik çilesi yoktu. Otobüste giderken her gün insanların nasıl olup da bu trafik çilesine razı olduklarını düşündü. Birileri şehir planlamasında hata yapmıştı ve bu hata yıllarca düzeltilmeden devam etmişti ve bu hatalar zinciri artarak devam ediyordu. Kim milyonlarca insanın yaşadığı bir şehre yetmeyecek yolların yapımına onay vermiş olabilirdi ki? Sonuç olarak dar cadde ve sokaklar trafik çilesi olarak İstanbul İnsanına geri dönüyordu. Diğer taraftan o şehir planlamalarını yapan adamları seçenlerde yine bu trafik çilesini çeken insanlardı. Ya insanlar kendilerine zulmedilmesinden hoşlanıyordu ya da bu işin içinde başka saçma bir durum vardı.

Teoman Eren işyerine vardığında biraz yorgun ve bunalmış bir haldeydi ama onu güzel bir sürpriz bekliyordu. Sabri Amca dükkânın hemen bitişiğindeki çay evinde onun gelişini beklemişti. Teoman dükkânı açmadan direk onun yanına gitti. İki çay istedikten ve onunla selamlaştıktan sonra konuşmaya başladılar. Sabri Amcayla konuşmaya bayılıyordu. Hele onun eskilere dair hikâyelerini dinlemek ona eski bir filmi izlemek gibi geliyordu. Söze Sabri Amca başlamıştı;

"Gel buyur otur. Sabah namazını birlikte kılarız diye kapına vurdum ama herhalde uykun ağırdı duyamadın beni."

Teoman cevap vermekte zorlandığı için ve içkinin onu yalan söylemek zorunda bırakmasından dolayı bir kere daha içkiyi asla ağzına vurmuyacağını dair yeminler etti içinden.

"Gece geç vakitlere kadar kitap okudum Sabri Amca, zaten günün yorgunluğu da vardı üzerimde, bu yüzden gece boyunca hiç uyanmadım, senin geldiğinden bile haberim olmadı. Kusura bakma Amca. Görüyorsun işyerini dahi geç geldim."

"Hiç önemli değil evladım, bak eğer camiye gelmek istemiyorsan söyle! Ben alınmam! Din de zorlama olmaz evladım."

Sözleri çok içtendi. Sohbetleri daha koyu ve içten bir hal almaya başlamıştı.

"Sağol Sabri Amca ama gerçekten seninle camiye gitmek bana büyük bir maneviyat veriyor. Bunu sen istedin diye de yapmıyorum, gerçekten içimden geldiği için yapıyorum. Hadi dükkâna geçelim, orada devam ederiz, hem ben de küçük bir kahvaltı yapmış olurum."

Bedri Amcaya çay parasını verdikten sonra dükkânı açıp Sabri Amcaya buyur etti. Dükkânın insanı saran o yoğun naftalin kokusu her zaman ki gibi kapılar açılır açılmaz onları karşılamıştı. Kapının hemen karşısına koyulmuş yorgun masaya geçtiler. Oyma işlemleri yüzündeki kırışıklığı andıran karşılıklı olarak konulmuş koltuklara oturdular. Koltuklar ihtişamlıydı ve insana bir imparator hissiyatı verecek kadar görkemliydi. Masanın arka tarafına kalan patron koltuğuysa çok daha ihtişamlı görünüyordu.

"Güzel bir çay demleyeyim de içelim Sabri Amca. Ben kahvaltı da yapmadım, eğer acıktıysan güzel bir kahvaltı yaparız, çay da zaten o ara demini almış olur. Ne dersin?"

"Sen güzelce yemeğini ye. Ben ilaçlarımı almak için evden bir şeyler yiyip çıktım zaten. Ben çaysızım. Biz Erzurumlular çaysız edemeyiz. Az çok biliyorsun zaten. Az önceki çay beni kesmedi"

Sabri Amca konuşurken yüzü felcin etkisi nedeniyle ilginç bir şekilde sevimli ve gülümseyen bir hal alıyordu. Sabri Amcanın bu hali kendisine hoş bir tatlı amca havası katıyordu.

Teoman Eren, telefonla hemen yan sokaktaki simit sarayından aperatif bir kahvaltı tabağı istemişti. Sabri Amca ise gözü yol çeker bir halde oturuyordu. Laf arasında Teoman, Sabri Amcaya iki gün önce yaşanan cinayetten söz açtı. Aslında akli sürekli cinayetin detaylarıyla meşgul olduğu için bu duruma laf arası demekte doğru olmazdı. Teoman, belki farkında değildi ama aklından cinayetin nasıl işlendiğine dair senaryolar çizip çizip siliyordu. Bu düşünce fırtınasının etkisinden olsa gerek farkında olmadan Sabri Amcaya bu konuyu açmıştı bile.

"Geçen gün işlenen cinayeti duydun mu Sabri Amca hani şu üç harfli vakası diye söylentiler olan?"

Sabri Amca, öğretmenin bilmediği yerden soru sorulmuş bir öğrenci gibi bir an afalladı. Afallayan öğrencinin mahcup ifadeleriyle de Teoman'ın sorusunu cevapladı.

"Şey! Duydum evladım, akşam haberlerinde de bahsediyordu ama ben bakmadım."

Sabri Amca sanki bir şeyden korkuyor gibiydi ama Teoman bunun başka bir sebebinin olduğunu düşündü ya da Sabri Amcanın diğer olağan hallerinden biridir diye geçirdi içinden.

Kısa bir sessizlik oldu ve Teoman Sabri Amcanın başka bir şey söylemeyeceğine kanaat getirince konuşmaya başladı.

"Cinayeti her kim işlediye çok zeki biri olmalı. Çünkü polisleri korkutmayı ve onların dikkatini dağıtmayı başarmış durumda. Aslında dikkat dağıtmıyor demek doğru değil, dikkati kendi üzerine çekmeye çalışıyor. Hatta dikkatleri üzerine olumlu bir etkiyle çekiyor. Geçen gün beni eski amirim aradı ve benimle bu konuyla ilgili konuşmak istedi. Ben artık bu işlere burnumu sokmak istemesem de olayın esrarenizliği beni adeta mıknaş gibi çektiği için onunla cinayet hakkında konuştum. Sen bu haberi duyduğunda ne hissettin bilmiyorum ama tam bir kaçık işi."

Sabri Amca konuşmayı derin bir düşünce içerisinde dinledi. Az önce yüzünde hasıl olan mahcup öğrenci ifadeleri gitmiş, yerine korkmuş bir ifade gelmişti. Teoman'ın anlam veremediği bu tuhaf hali devam ediyordu. Elleri terliyormuş gibi ikide bir ellerini dizlerine sürüyordu.

"O tür haberleri izlemem ben. Cami cemaatinden birileri laf arasında konuşurken biraz kulak misafiri oldum. Böyle ölüm çağrıştıran şeyler beni etkiliyor. Hastayım ve böyle şeyler tansiyonuma iyi gelmiyor."

Teoman Sabri Amcadaki bu tuhaf tavırlara azda olsa bir anlam verebilmişti sonunda.

"İlaçlarımı düzenli bir şekilde alıyorsun değil mi?"

Sorusu çok içten ve samimiydi.

"Tabi ki alıyorum evladım, sen meraklanma ben iyim. İki tane hatun geldi geçti hayatımdan ama ben hala yaşıyorum."

Sabri Amca tüm bunları kendine has yüz ifadesiyle söylemişti. Tabi az biraz nüktedan karakteri olduğu için eşleri konusunda bolca şakalar yapardı. Az önceki korku dolu hali yerini yorgun ve uykusuz bir hale bırakmıştı. Teoman, bunu ezanlardan sonra uyumamış olabileceğine yorumladı.

"Bak evlat! Biliyorum bu cinayeti çözmek için deliriyorsun ama dikkatli ol. Senin bu tür gizem barındıran şeylere karşı ilgini daha ilk tanıştığımız günlerden beridir biliyorum. Bizim oralarda bu tür cin hikâyeleri hep anlatılır. Eskiden ev sohbetlerinde de konuşulurdu. O zamanlar aileleri bölen cep telefonları ve televizyonlar yoktu. İnsanlar bol bol sohbet ederdi. Tabi bu tür cin vakaları vazgeçilmez birer malzemeydi o zamanlar."

Derin bir nefes çekti ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Bizim köyümüz Erzurum'un Tortum ilçesine bağlıdır. Çok güzel dut ağaçları vardır. Ah bir bilsen ne de güzel olur meyveleri. Bizim köyün dut pekmezi tadından yenmez. Neyse belki ölmezsem beraber gider gezeriz oraları."

"Allah ikimize de uzun ömür verir İnşallah gideriz Sabri Amca."

"Âmin evladım! Bak şimdi bizim köyün bir deresi vardı. Bir bilsen ne berrak sular akardı. Neyse bir kış günü ormana odun toplamaya gittim. Her taraf kar, derenin kenarları buz tutmuş. Bir de ne göreyim; derenin hemen yanında bir gelin beyazlar içerisinde. Tabii merak ettim, kimdir nedir, bu soğukta gelinin ne iş var diye. Elimde baltayla ayakkabılarımın çıkardığı gıcırtilar eşliğinde o yöne doğru ilerledim. Kızın yanına vardım "Kızım senin burada bu soğukta ne işin var." dedim. Dedim ama korkuyorum da. Gelinden hiç ses çıkmadı, ben de "Seni sırtıma alıp köye kadar götürüyüm" dedim. Soğuk yüzünden donmuş gibi bir hali vardı. Kızdan ses seda çıkmayınca ben bunu sırtladığım gibi yürümeye başladım. Bir taraftan da onu konuşturmaya çalışıyorum ama nafile, kızdan ses çıkmıyor. İnan Allah'a birkaç adım atmamıştım ki gelin taş gibi ağırlaşmaya başladı. Her adımında iyice ağırlaştı, bir noktadan sonra adım atamaz hale geldim. O zamanlar gencim, balya balya ot taşıyorum, böylesi bir yük benim için masal masal. Neyse kız bir anda sırtımdan karın içine daldı. Karın içerisinde fare gibi ilerledi. Sanırsın az önce sırtımda taşıdığım şey insan değil de başka bir yaratık. Sonra gelin otuz-kırk metre ileriden çıktı ve bana bakmaya başladı. Ne yapacağımı şaşırdım. Zaten korka korka yardım etmişim, böyle bir şey yaşayınca iyice korktum. İçimden hemen Felak ve Nas surelerini okudum. Gelin bunun üzerine arkasını döndü ve tekrar karın içerisine dalıp gitti."

Sabri Amca başından geçen bu ilginç olayı gözlerini sabitlediği bir noktaya bakarak bitirdi ve hemen ardından gözlerini Teoman'a dikerek;

"Yani anlayacağım buna benzer bir sürü hikâyeye vardır Anadolu'da. Kimsenin cevap veremediği, modern bilimlerin isimlendiremediği çok şey var. Bilmiyorum ama dikkatli ol. Bu cinayet çok garip. Başına bir şey musallat olur diye korkuyorum."

Tam bu esnada Teoman'ın verdiği kahvaltı siparişi geldi. Kapalı kapının açılışını haber veren çan sesi bir an ikisini de zıplatacağı. Teoman kahvaltıyı getiren çalışana ücretini ve bahşişini verdikten sonra kahvaltı için son bir kez daha Sabri Amcaya teklif etti. Olumsuz cevap alınca kahvaltısını yemeye koyuldu.

"Vallahi Sabri Amca ne diyeceğimi şaşırdım. Bu hikâyeyi sen değil de başkası anlatsa inanmazdım ama mesele sen olunca inanmamak diye bir şey söz konusu olamaz. Çok şaşırdım ve ister istemez işlenen cinayete bakışım bir anda değişti."

Dükkânda öylece bu cin olayları üzerine birkaç saat konuştular. Çaylarını içip uzun uzun bu minvalde konuştular. O ara öğle ezanının bayağı önceden okunduğunu hatırlayan Sabri Amca namaz vaktini geçirmemek için müsaade istedi ve Teoman'ın yanından ayrıldı. Sabri Amca gidince Teoman da dükkânın işlerine koyuldu. Henüz hiç müşterisi gelmemişti. Bu durumu dükkânı geç açmasına bağladı. "Bir dükkânın bereketi sabah erken açılırsa artar." derdi patronu Ali Abi. Mesleğe başlamadan önce çokça iş aramış ve en sonunda bir mağazada tezgâhtarlık yapmaya başlamıştı. Patronu hakkı, helali bilen ve kollayan biriydi. Patronu Ali Abiden güzel şeyler nasihat almıştı, onlardan biri de ekmeğin teknesini erken açmaktı. Bu nasihat uymadığı için üzülürdü. Bu nasihatleri bir daha aksatmayacağına dair de söz verdi kendine.

Teoman işlerle meşgul olurken aklında ise, kovulduğu halde geri gelen bir sevgiliyi andıran cinayet vardı ve Sabri Amcanın anlattıkları bu sevgiliyi daha da şehvetli bir hale getirmişti. Sabri Amcayla konuşmadan önce kimse ona bu cinayetin bir cin tarafından işlendiğine inandıramazdı. Ama şimdi iş çok farklıydı. Sabri Amcadan daha çok şey dinlemeyi kafasına koydu. İçine daha önce hissetmediği bir korku hâsıl olmuştu. Çok derin ve kaynağını bilmediği bir korku. Sanki biri sürekli arkasından geliyormuş gibi bir his sarmıştı içini. Korku karşısında öğrenme isteği ve merak duygusu galip gelmişti anlaşılın.

Sabah

İkinci cinayetle birlikte ülke gündemi adeta sarsılmıştı. Haber kanalları yem serpilmiş tavuklar gibi olay yerine koşuşturmuşlardı. Tüm Türkiye meraklı ve korkuyla ikinci cinayet vakasına kilitlenmişti. Haber kanalları canlı yayınlarla olayı anlatıyordu. Rastgele kanalları zappingleyen biri neredeyse tüm kanalların önceden haberleşmişler gibi bu cinayet haberini yayınlıyormuş hissine kapılabilirdi. Gerçi medyanın aynı anda ortak yayına geçme işi artık kabak tadı vermeye başlamıştı. Mikrofonu kim eline alıp bir kürsüde konuşma yapsa ortak yayına geçiliyordu.

Bu cinayet haberi de tıpkı ilk cinayet haberinde olduğu gibi insanlar üzerinde bir korkuya ve gerilime sebep olmuştu. Diğer cinayetle benzerlik taşıyan bu ölüm haberi de tüyleri diken diken edecek kadar karmaşık ve merak uyandıran cinstendi. İlk cinayetten sadece iki gün sonra 3 Haziran gecesi ikinci cinayet haberi gündeme bomba gibi düşmüştü. Bu cinayet medyanın duyarsız kalamayacağı kadar etkili bir hava yaratmıştı. Öyle ki alakalı alakasız tüm kanallar bu haberi es geçememişti. Çünkü böylesi bir ölüm daha önce hiçbir yerde duyulmamıştı.

Polis ekipleri yeni cinayetle ilgili hiçbir gelişme olmadığını açıklamıştı. Tüm Türkiye'nin yakından takip ettiği bu cinayet vakalarının seri cinayete dönüşmesinden korkuluyordu. Çünkü kanalların canlı yayınlarına katılan uzmanlar bu yönde görüş bildiriyorlardı. Ayrıca cinayetlerdeki gizem, olayın çeşitli çevrelerce cin vakası olduğu fikrinin iyice yerleşmesine sebep oluyordu. Gerçi medya için önemli olan haberin gerçekliğinden ziyade getirdiği reytinglerdi. Kimilerine göreyse bu cinayetler belkide birer komploydu.

Diğer cinayette olduğu gibi bu son cinayette de bir cep saati vardı ve bu cep saati de diğer cinayette olduğu gibi saat yönünün aksi yönünde çalışıyordu. Bu cinayette de diğer cinayetle neredeyse aynı şeyler olmuştu. Tek farkla; bu defa kurbanın ayakları ters çevrilmemişti. Bu defa kurbanın evindeki kanlı ayak izleri katilin tüm cinayeti sondan başa doğru işlediği gibi bir izlenim doğurmuştu.

Tıpkı Not Defteri filminde olduğu gibi kurgu, son noktasından başlayıp ilk ana geliyordu.

İstanbul'da ki ikinci cinayette de kurbanın evindeki her şey ters çevrilmiş bir halde bulunmuştu. Odadaki şık tablolar, lüks koltuk takımları, değerine paha biçilemeyen vazolar ve diğer eşyalar da aynen öyleydi. Polis ekipleri bu manzara karşısında bir kere daha şaşkına dönmüşlerdi. Tabi tersine çalışan saatin bu şaşkınlığa ve korkuya etkisi asla yadsınamazdı. Bu saatin yapımıysa ustalık ve mühendislik gerektirmeliydi ya da çok ciddi bir metafiziksel etki. Diğer taraftan iki cinayette de, evdeki tüm resimlerin yakılmıştı. Özellikle resimdeki insanların gözleri delik deşik edilmiş olması çok ürkütücüydü. Her iki evde de şömine olması belki rastlantı olabilirdi ama şöyle bir gerçek vardığı, iki şömine de olay gecesi yakılmıştı ve ateşin üzerine henüz neye ait olduğu bilinmeyen kan damlatılmıştı. Olayı insanları derinden etkileyen ve korku salan boyuta taşıyan en önemli şeylerden biri ise Kur'an ayetlerinden bazılarının tersten yazılarak olay yerinde yüksekçe bir yere bırakılmış olmasıydı.

Önceleri basına bu bilgiler sızmasın diye çok çaba gösteren yetkililer, son cinayetten sonra bilgilerin basın eline sızmasının önüne geçememişlerdi. Olay yeri inceleme ekipleri cinayetin nasıl işlendiğine dair hiçbir mantıklı sebep bulamamıştı. Katile ait olduğu sanılan çıplak ve kanlı ayak izlerinden başka olay yerinde hiçbir iz yoktu. Sanki bir hayalet iki cinayeti de işlemiş ve sabah ezanları okunmadan kaybolmuştu. Bazı noktalardaki kan izleri hala pıhtıydı. İki cinayetinde sabah saatlerine yakın gerçekleşmiş olması da birçok insanın aklını karıştırmıştı. İlk cinayet günlerce kahvelerde, iş yerlerinde, sokaklarda, otobüslerde, yani her yerde konuşulmuştu. İkinci ölüm haberinden sonra olayın dallanıp budaklanacağı su götürmez bir hal almıştı.

Birkaç haber kanalı ilgili hocalarla canlı yayın yapıp işlenen cinayetlerin cin vakası olup olmadığını tartışmıştı. Polis ekipleri çok şeyle uğraşacağına benziyordu.

Ekiplerin aklını karıştıran en önemli şey ise son cinayette ki ayak izleriydi. Ayak izlerinin kime ait olduğu henüz bilinmiyordu. Kaldı ki hiç kimse çıplak ayakla cinayet işlemek istemezdi! Katilin ayak izleri adeta bir anda belirmiş ve bir anda yok olmuşa benziyordu. Katilin, kurbanına ait olduğu düşünülen kana ayaklarını bilerek ya da bilmeden bulaştırarak olay mahallinde gezmesi ise akılları bulandıran başka bir konuydu. Katil kim ve ne ise kanlı ayak izleri evin arka girişinde koyu ve belirgin bir hal almaya başlamış ve o andan sonraki

ayak izleri giderek silikleşmeye başlamış, katil cinayeti işleyip evin ön kapısından çıkarken ise adeta izler iyice silikleşip kaybolmuştu. İkinci cinayetdeki bu garip durum gerçekten insanı etkileyen cinsten... Katil, sanki cinayete sondan başlayıp, başa doğru gitmiş gibiydi. Polis işte bu noktada adeta tıkanmış durumdaydı. Çünkü mantıken katilin kurbanı katlettiği andan sonra ayak izlerinin oluşması ve eve ilk girdiği tahmin edilen nokta olan ön kapıya doğru gittiğinde ise kanlı ayak izlerinin koyudan siliğe doğru gitmesi gerekirdi. Mantıken de kanlı bir çift ayak izi silikten koyuya doğru gidemezdi. İlginç olan durum ise izlerin belirginliği ve yönünün bunun tam tersini gösteriyor olmasıydı. Böyle bir şey ise mantıken olamazdı. Çünkü katil, kurbanla ilk olarak fevkalade güzelce döşenmiş ve dekore edilmiş salonda karşılaşmış, bu durumda evden çıktığı andaki ayak izlerinin kanlı olması gerekirdi. Oysa olay yerindeki izler tamamen ters izler barındırıyor. Bu gizemi çözemeyen polis ekipleri, içinden çıkamadıkları bir cinayet labirentinin tam ortasında kalmış bir haldeydi.

Polisin çözmesi gereken bunca şüphe ve gizem varken bir de medyanın zengin iş adamlarının esrarengiz şekilde iki gün gibi kısa bir sürede öldürülmüş olmasına göstereceği ilgiyi defetmesi gerekiyordu. Bundan yaklaşık iki yıl önce kaçırılan ve 1 Haziran 2015 gecesine kadar haber alınamayan İhsan Sarrafın ölümü ve iki gün sonra da magazin dünyasının yakından tanıdığı zengin iş adamı Atilla Akıncı'nın öldürülmesi herkesi harekete geçirmişti. Özellikle medya, boka konan sinekler gibi bu habere hücum etmişti. Bu durum ise ekiplerin işini zorlaştıracaktı. Polis ekipleri böylesi bir şeyin olmasını istemiyordu. Medya bu işe asla burnunu sokmamalıydı. Kurbanların zengin olması bir sürü havadan habere neden olabilirdi. Böyle bir durum ise katilin lehine sonuçlanabilir.

Olay yerini inceleyen polislerin, geceleyin evlerinde tanımlayamadıkları silüetler görmeleri, evlerindeki bilmedikleri bir yerden seslerin gelmesi olayı dalgalanma boyutuna getirmişti. Polislerden bir kaç psikolojik yardım almak zorunda bile kalmıştı. Bu haliyle bile bu cinayetler sansasyonel bir hal almışa benziyordu.

Bu noktadan sonra yeni bir cinayet haberi ülkeyi tamamen bu cinayetlere kilitleyebilirdi. Bu ise polisin asla istemeyeceği bir şeydi. Bu nedenle acilen E.G.M. tarafından tecrübeli bir ekip oluşturulması kararlaştırıldı. Daha önce yurt dışında eğitim almış polislerden de dahil olduğu bir ekip oluşturuldu. Olay ne kadar da üç harfli vakası gibi görünse de bir psikopatın işiydi. Yine işlenen cinayet bu gerçeklikten ister istemez uzaklaşmaya sebep oluyordu. İstanbul Emniyet Genel Müdürlüğü hazırladığı uzman ekiplerle bu işi çözmeye kesinlikle kararlı bir duruş sergiliyordu.

Bu işi çözmeyi bir görev bilen emniyet, Amerika Birleşik Devletlerinin seri cinayetler konusunda tecrübe sahibi departmanlarından yetkililer de görüşmüştü. Hatta gerekirse Amerikalı uzman bir ekibin Türkiye'ye davet edebileceklerini bile iletmişlerdi.

Neticede Amerika Birleşik Devletleri seri cinayetler konusunda dünya ortalamasında önde gelen bir ülkeydi. Özellikle Amerikan kültürünün gençler üzerindeki kötü etkisi, kendisini kanıtlayamamış gençlerin ve çocukken tecavüze ya da tacize uğramış kişilerin seri katil olma yoluna girdiği herkes tarafından bilinen bir şey. Özellikle kablolu yayınlarından belgesel kanalları izleyenlerin Amerikan seri katillerine dair bir belgesele denk gelmemeleri olası bile değil. Az önce bahsedilenler dışında kopuk aile ilişkileri, aile kurumunun istenilen konuma

getirilememesi de tüm bu cinayetleri tetikliyordu. Sonuç olarak duyduklarını iddia ettikleri ilahi emirlerle cinayetler işliyorlardı. Bu aile içi kopukluklar ve toplumsal ve sınıfsal farklılıklar seri cinayetlerle kendilerini kabullendiren insanların türemesine sebep oluyordu. Cinayet bu tipler için tek üne kavuşma ya da deyim yerindeyse adam yerine konma şekli oluyor.

Sonuç olarak bu tür cinayetleri derinden yaşamış bir ülke olan A.B.D'den bir ekibin gelmesi kimsenin gözüne batmayacaktı. Ortada çözülmesi gereken çok soru vardı. Emniyet bir an evvel gündemi sarsan bu ölümlerle ilgili herkesi tatmin eden delillere ulaşmak zorundaydı. Sonuçta öldürülen insanlar eften püften insanlar değildi. Emniyet hem medya baskısıyla hem de devlet büyüklerinin baskısıyla sıkıntılı bir sürecin içerisinde girmiş bulunuyordu. Zaten uzun ve yorucu çalışma saatleriyle hırpalanan polis memurları, bir de bu seri cinayetlerin psikolojik baskısını hissetmeye başlamışlardı.

Teoman Eren küçük bir dürbünle İstanbul'u seyrediyordu. Dükkânının İstanbul manzarasına bu derece hâkim olması onun için tam bir şanstı. Çünkü dükkânı satın alırken bu derece muazzam bir manzarasının olduğuna dikkat etmemişti. İçeride, gramofonda çalan şarkı sokağın başından bile duyuluyordu. Bu ise bu seyir zevkini artırıyordu. Zeki Müren'in sesi yol boyunca dükkânların yer aldığı bu sokağa Eski İstanbul esintileri veriyordu. Gramofondan gelen ses biraz gıcırtılıydı, hatta biraz hızlı bile sayılabilirdi. Teoman Eren bu seyir zevkini doyasıya tadarken elindeki antika dürbün hala emsallerine göre çok iyi olduğuna hükmetti. "Ne varsa eskilerde var." diye geçirdi içinden. Şu an ona Zeki Müren dinlemenin verdiği sanatsal zevki kimin verebileceğini düşündü ve az önceki öngörüsünde haklı olduğuna karar verdi. Ne varsa eskilerde vardı hem sanatsal anlamda hem de teknik anlamda. Elindeki bu dürbün gerçekten net bir görüntü sunuyordu.

"Bir muhabbet kuşu da ben olurum", diyordu şarkıda ve şarkını en içli noktasında İlayda bir şimşek gibi aklında çakıyordu, neyse ki şarkı 3 dakika kadar sürüyordu ve şimşekler bir yangına ve daha kötüsüne sebep olmadan sönüp gitmişti.

Öğle Ezanı yeni okunmaya başlamıştı. İstanbul'un dört bir yanında bu sesi duymak bu şehre farklı bir tat veriyordu. İş yerinin hemen yokuşunda bir noktadan denizi ve Kız Kulesini seyre dalmanın hazzına bir de bu muhteşem ezan sesleri eklenince insan her şeye rağmen bu şehre katlanmayı göze alabiliyordu. Teoman Eren sadece İstanbul'a özgü bu manzarayı ve yine İstanbul'a özgü bu insan kalabalığını belli belirsiz izledi. Dürbün martıları net göstermese de boğazı yırtarcasına geçen gemileri çok daha iyi gösteriyordu. Bir çarşaf gibi serili deniz ve ona sarılıp uyuyan Kız Kulesi... Bu büyüleyici manzarayı izlerken gözü tekrar kalabalığa ve o kalabalıkta beyaz pantolonuyla dükkânın bulunduğu yokuşu koşar adım tırmanan adama takıldı. Üzerinde çok şık bir tişört vardı. Gelen Alperen Aksudan başkası değildi. Gördüğünün gerçekten o olup olmadığını anlamak için tekrar dürbüne baktı. Gelen oydu. Ama neden? O an koca bir soru işareti gökten yere çakılmıştı.

Alperen Aksu yokuşu seri adımlarla çıktı ve Teoman'ın yanına kadar geldi. Alnında terler birikmişti. Nefes nefeseydi. Bir şeyler söylemek için sabırsızlanıyor gibiydi. O haliyle rakibini yere indirmek üzere rakibinin unvan maçına karşılık veren Muhammed Aliyi andırıyordu.

Alperen Aksu son derece dostane Teoman'a sarılmıştı. Teoman ise o esnada yere çakılan soru işaretini yerden çıkarmak için bir vinç arıyordu. O an içine doluşan merak duygusu belki bir başkasının aklını kaçırabilirdi. Teoman ve Alperen Aksu kısa ve samimi selamlaşma faslını da geçince Bedri amcanın çay ocağına kadar yürüdüler. Söze ilk başlayan Teoman oldu.

"Benim burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Seni tanıyan başka bir polisten. Buraya bunu konuşmaya gelmedim. Cevaplamanı istediğim birkaç soru var. Zor durumdayız. Üzerimizde anlatamayacağım bir baskı oluştu. Emniyet bize güvenmiyormuş gibi yurtdışından tecrübeli bir ekip getirme kararı aldı."

Teoman'ın yüzündeki ifadenin etkisiyle sözünü bitirmeden devam etti.

"Bak biliyorum artık polis değilsin ve böyle şeyler duymak istemiyorsun. Falan falan ama beni son bir kere dinlemelisin. Bak ikinci bir cinayet daha işlendi ve geçen gün senin de söylediğin gibi katil durmayacağına benziyor. Bu serseri çok zeki. Akıl almaz şeyler deniyor. Zor durumdayız, hem de çok."

Teoman, Alperen'i dinlerken içindeki korku sanki karnına bir sıcaklık girmesine sebep olmuştu. Sabri Amcayla o konuşmayı yaptığından beri böyle tuhaf şeyler yaşamaya başlamıştı. Aynı zamanda içindeki merak etme duygusu zirve yapmıştı. Şu an az önce yere çakılan soru işaretini kaldıran vinç cinayetlerle ilgili daha ağır bir soru işaretini kaldırmak için kafasının içinde zor bir çalışma yapıyordu. Alperen'in her şeyi anlatması için yakasına yapışabilirdi ama bunu belli etmemeyi tercih ediyordu.

"Devam et."

Bu kısa cümle Teoman'ın ağzından öyle sabırsız bir ifadeyle çıkmıştı ki Alperen'in yüzünde dostça bir gülümseme oluşmasına sebep olmuştu.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi. Koçum benim. Senin gibi bir çalışma arkadaşım olsun Sherlock Holmes'ün yüzüne bakarsam adiyim."

"Bu kadar abartmana gerek yoktu."

Yine de böyle anılmak hoşuna gitmişti. Aslında ona Hüsn-ü Gerçek denilmesi yetiyordu. O bu ismi sevmişti. Hüsn-ü Gerçek eski bir Osmanlı polisi gibi tarihi bir şahsiyet kimliği yüklüyor gibiydi.

"Bana cinayetin detaylarını anlat."

Teoman'ın az önce aradığı vinç bulunmuşa benziyordu. Kafasında çalışmaya başlayan vinçler soru işaretini kıpırdatmaya bir adım yaklaşmıştı.

"Bak adam tam bir kaçık. Bu işle uğraşan herkesin kafası çok karışık. (Bu cümleyi kurarken gençlerin dinlediği rap müziğin hızlı bir nakaratı gibi bir tonlama oluşmuştu.) Herkes olanların bir cin tarafından yapıldığına deliler gibi inanmış durumda. Ama öyle tuhaf şeyler varki ortada "Katil işte bu!" diyebileceğimiz kimse yok. Zeki bir katil var ortada hem de ne zekâ! Adam ikinci cinayet de bir cin vakası havası vermek için köpekler gibi çalışmış. Cinayet mahalli tamamen kanlı ayak izleriyle dolu. Katil arka kapıdan girmiş, adamı öldürmüş ve ön kapıdan çıkmış. Ama kafa bulandıran bir sorun var. Katil kurbanla ilk kez evin salonunda karşılaşmış. Yani anlayacağın ilk söylediklerimin olması imkânsız. Birkaç saat sonra kan izlerinin kurbanı mı yoksa başka birine mi ait olduğunu öğreneceğim. Eğer gerçekten kan kurbanı aitse bir senaryo var."

Teoman anlatılanları merakla dinliyordu. Oda kendince bir şeyler düşünmüştü tüm bu olan bitenle ilgili ama önce Alperen'i dinlemek istiyordu.

"Bak! Bence ayak izleri bizi mutlaka çözüme götürecek anahtar gibi görünüyor. Ve bizim kurnaz katilimiz olaya cin vakası havası vermeyi başarmış durumda. İşimizi zorlaştırmak adına tüm cinayeti geri geri yürür bir vaziyette işlemiş. Bence katil her kimse bunu bilerek

böyle hareket etti. Arka kapıda iyice belirginleşen ayak izlerinin başka bir açıklaması olamaz. Katil bence sandığımız kadar zeki biri değil. Hatta aptalca bir şeye kalkışmış. Nasıl buldun fikrimi?"

Alperen Teoman'ın ona fikrinin güzel olduğunu söylemesini öğretmeninden aferin bekleyen bir öğrenci gibi bekliyordu.

"Güzel."

Alperen'in yüzü biraz düşer gibi oldu çünkü o başının okşanmasını da bekliyordu.

"Sadece bu kadar mı?"

Tabi ki değil, fazlası da var."

"Yani?"

Alperen Aksu tam açıklamasına devam edecekti ki, o esnada yaşlı bir amcanın onlara doğru yaklaştığını gördü. Gelen Sabri Amcaydı. Sabri Amcayı ayakta karşılayan Teoman oldu. Kısa bir tanıştırma faslından ve akabinde Bedri Amcanın çay servisinden sonra konuşma aynı heyecanla devam etmek isteyen Alperen Aksu kendini kasar halde bu seremoninin bitmesini bekledi.

"Bu Sabri Amca. Çok sevdiğim bir büyüğümdür, ayrıca komşumdur."

"Merhaba Hacı Amca. Nasılsınız?"

"Merhaba evladım. Memnun oldum. Umarım sohbetinizi bölmemişimdir. Öğle namazını kıldıktan sonra Teoman'ın yanına uğrayayım dedim."

"İyi yaptın Sabri Amca. Bu gece sabah namazına da beraber gidelim olur mu?"

Alperen Aksu bu yaşlı bunağın hiç gelmemiş olmasını istemişti içinden. Zaten yüzünü limon yemiş gibi yapmıştı.

Geçen gece sabah namazında Sabri Amcaya eşlik edemediği için mahcup olan Teoman bu davetiyle biraz olsun kendini rahatlatmak istemişti.

"Olur, evladım gidelim ama bu gece belki ben de evde kılarım ayrıca diğer vakitleri de aksatma. Sırf sabah namazıyla olmaz."

Sabri Amcanın yüzünde tebessüm benzeri bir ifade belirmişti, yüzündeki kas zayıflaması onu biraz tuhaf gösteriyordu. Alperen Aksu bu konudan habersiz olduğu için bu ifadeler ona tuhaf gelmişti. Sohbet öylece akıp gitmiş cinayet konusu da bu süre zarfında kapanmıştı.

Sanki anlaşmışlar gibi üçü de aynı anda çaylarını bitirmişti. Eş zamanlı tabaklarla buluşan bardaklar sevinç çığılığı koparır gibi sesler çıkarmıştı. Alperen konuya kaldığı yerden devam etmek için çıldırıyordu. Olaya kendince getirdiği zeki bakış açısının herkes tarafından beğenilmesini istiyordu. Biraz havaya girmiş gibiydi.

"Sabri Amca rahatsız olur mu bilmem ama Şu konuyu konuŐsak nasıl olur?"

Soruyu direk Teoman'a sormuŐtu. Sabri Amcanın etkilenebileceđi gibi bir dűŐnceye kapılmıŐtı.

"Valla geçen gűn biz diđer cinayet izerine biraz konuŐmuŐtuk Sabri Amcamla, o gűn pek rahatsız olmadı bu gűnde olmaz sanırım ama yine de Sabri Amca karar versin."

Sabri Amca kendinden emin bir ifadeyle ve yűzűndeki o hoŐ tebessűmle karŐılık verdi. Bu haliyle çok babacan biri gibi gűrűnűyordu.

"Yok, be evladım biz ne badireler atlattık ne hikűyeler dinledikte etkilenmedik, Őimdi bu cinayetlerden mi korkacađız!"

İçinde sakladđđı korkuya meydan okuyan bir ima vardı ses tonunda ama yine de kısa soluklu bir kahkaha koparıverdi Sabri Amca. Ortam gayet yumuŐaktı ama sohbet derinleŐtikçe gerilimli bir noktaya gidecek gibi bir hava hűkimdi.

Teoman kafasında çalışan vinçlerin işe yaradıđđını hayal etti, bir anda yere çakılan soru işareti vinçlerinde yardımıyla geldiği gibi bir anda yukarı fırlayıp yok olmuştu.

"Ben bu iŐte bir eksik taraf olduđunu dűŐűnűyorum. Bir kere katil her kimse elinde baŐka biri daha olmalı."

Teoman'ın bu kaniya nereden vardđđını merak eden Alperen yine de olasılık dűhiline bir durum olduđunu dűŐűndűđű için onun sűzűnű kesmedi.

"Bana gűre katil sizinle oyun oynuyor."

"Sence nasıl bir oyun?"

Soruyu soran Sabri Amcaydı. AnlaŐılan oda bu farklı bakıŐ açısını űđrenmek istiyordu. İkinci cinayetten bahsedildiğinde orada olmadđđı için cinayeti anlamak istiyordu. Teoman ise kendine has mimikleriyle olayı yorumlamaya koyuldu.

"Bence katilin elinde biri daha olmalı. Katil alıkoyduđu diđer kurbanın ayak derilerini bileklerinden ya da tabanlarından soyup, ikinci cinayeti iŐlediđi gűn ayaklarına geçirmiŐ olmalı. űnkű ortada ters giden bir durumda var. Katilin ayak izleri sandđđımız bu izler senin anlattđđına gűre evin arka çıkıŐına yaklaŐtika belirginleŐiyor ve kurbanıyla karŐılaŐtıđı andan sonra ise giderek silikleŐmeye baŐlıyor. Bu durumun bűyle olabilmesi için katilin, alı konulan diđer kurbanın ayak derilerini ayađına tersine giydiđini ya da yapıŐtırdđđını ve cinayeti űyle iŐlemiŐ olduđunu varsaymamız gerekir. Yani basitçe ayak derilerini bir ayakkabı gibi giyip bu cinayeti iŐlemiŐ. Ayak yűnűnű incelerseniz katil arka kapıdan girmiŐ ve űn kapıdan çıkmıŐ dersiniz oysa durum bűyle deđil. Katil űn kapıdan giriyor kurbanı katlediyor ve arka kapıdan çıkıyor. Ayak derilerini ayađına ters Őekilde yapıŐtırdđđı için siz katili hep arka kapıdan girmiŐ sandđınız ve bu yűzden kanlı ayak izlerine bir mantık bulamadđınız. Oysa katil űn kapıdan girdi, kurbanı űldűrdű ve arka kapıdan ıktı. Yani anlayacađđınız katil katliamını geri geri gider halde yapmadı. Aslında katil size bir de ipucu bırakmıŐ durumda. Elinde űldűrűlmeyi

bekleyen üçüncü bir kurban daha var. Yine de çok emin konuşmak istemiyorum ama olay yerinde ayak izlerinin bıraktığı kanda bu üçüncü kişiye ait olmalı."

Alperen Aksu'nun gözleri adeta yuvalarından çıkmış gibiydi. Teoman'ın olayı bu şekilde yorumlaması aklını başından almıştı. Ona kalsa asla böyle bir olasılığı aklının ucuna dahi getiremezdi. Aslında kendi senaryosu da zekiceydi ama olayı bu şekilde yorumlamak gerçekten bir dâhinin işi olabilirdi! İşte bu zekâ yüzünden ona hep hayranlık duymuştu. Teoman'ın anlattıkları Sabri Amca'yı da şaşırmışa benziyordu. Sabri Amca anlatılanlara o kadar hayret etmişti ki Teoman'ı adeta yutkunarak dinlemişti. Oda bir şeyler söylemek için söz aldı.

"Bak evladım güzel bir senaryo çizdin ama o varlık senden daha zeki olabilir ve çok daha tehlikeli ve elle tutulup gözle görülemeyen bir şey de olabilir. İnsanüstü bir yeteneği zekâyla bile alt edemeyebilirsin. Bu ihtimali geçen gün sana anlattım, köyde yaşadıklarımı seninle paylaştım. Bir cinin sana musallat olmasını istemem. Ya da başka bir şeyin... Bunun nasıl bir korku olduğunu ancak yaşayanlar bilir. Bence olay senin düşündüğün gibi olmadı. İşin içi çok daha farklı... Hem söyle bakalım, hiç bir kamera kaydı var mı? Katili gören var mı? Yani onu gören ya da duyan, sesini işiten, ses çıkardığına şahit olan var mı? Sonuçta katil tüm cinayetleri insanların oturduğu yerlerde işledi."

Alperen Aksu bu yaşlı adamdan pek haz almamıştı. Sabri Amca konuşurken Alperen "Ne bilirsin sen!" diye düşünüyordu ama bunu sözlerine yansıtmadı.

"Sabri Amca haklı Teoman. İlk cinayet için kalabalık yer diyemem ama sonuçta koruma ordularıyla gezen bir adamı öldürdü. Aslında kamera kayıtları var elimizde ama silik nasıl desem bozuk gibi. Katil olduğunu sandığımız birinin görüntüleri elimizde var ama nasıl desem, sanki yüzünde anlaşılmaz bir maske var gibi ya da ona benzer bir şey."

"Belki de silüetsizdir. Ne dersin!"

Sabri Amca öyle bir gizemle sormuştu ki o esna dükkândaki eski duvar saatlerin ganglarından başka ses çıkmadı bir an.

"Vay be! İnanın kırk yıl düşünsem aklıma sizin söylediğiniz şeyler gelmezdi. Söyledikleriniz çok delice şeyler. İnanın çok şaşırdım ve ikinizin de anlattıklarına hayran kaldım."

Alperen Aksu Sabri Amca'yı tiye alan ama bu bilgi patlaması karşısında iyice şaşıran ve heyecana kapılan bir tavır sergiledi, sonuçta Sabri Amca'nın söylediği şeyi destekleyen mantıklı sebepler de vardı.

Sabri Amcaysa Teoman'ın zekâsı karşısında şaşırmıştı, onun bu kadar zeki biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Her ne kadar üç harflilerin ona musallat olmasından gerçekten korksa da onun bu iş için biçilmiş kaftan olduğuna kanaat getirdi.

"Evlat! Alperen haklı sandığımdan zeki çıktın. Bu cinayeti ancak çok zeki biri çözebilir. Sende o zekâ var. Bu gidişle katil her kimse yakayı ele vereceğe benziyor."

Sabri Amcanın son sözleri üzerine kimse konuşmamıştı, bir anlık ama oldukça uzun gelen bir sessizliğin ardından Sabri Amca konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Tabi eğer bahsettiğimiz şey beşer bir varlıksa. Ben sizden müsaade isteyeyim, eve gitmem lazım. Biliyorsunuz bekârlık zor zanaat. Evde yapmam gereken işler var"

Sabri Amcanın bu sözleri Teoman'ın deminden beri uğraşıp geldiği yere gönderdiği soru işaretinin daha ihtişamlı ve gürültülü bir şekilde yere çakılmasına sebep olmuştu. Sabri Amca kendine has tavırlarıyla ve olgunluğuyla dükkândan ayrıldı. O gidince Alperen ve Teoman cinayeti saatlerce irdelediler. Bu arada güzel bir yemek yiyip, sohbetlerini çayla taçlandırıdılar. Neredeyse akşam oluyordu ki Alperen eski meslektaşından müsaade isteyip dükkândan ayrıldı. Alperen Aksu müthiş bir ipucu yakalamıştı. Gerçi ona kalsa o ipin ucu asla yakalanamazdı ama Teoman bir dâhiydi ve gömülmüş bir ipin ucunu derinlerden çıkarıp ucunu onun ellerine vermişti. Şimdi işi daha kolaydı. Ayak izlerinin bıraktığı kanın kime ait olduğunu öğrenmesi de işine yarayacaktı. Teoman'dan ayrılıp yolda giderken tekrar o dükkâna gidip bilgi alacağını çok iyi biliyordu. Zeki bir katil zeki bir polisle mat edilebilirdi. Oysa Teoman'ın yanında kendisi satranç oynamayı dahi bilmiyordu. Bir de şu yaşlı bunağın söyledikleri vardı ama pek inandırıcı gelmemişti. Ama içinden bir ses hayatta her şeyin olabileceğini söylüyordu. İçinde neden olduğu belirsiz bir korku duydu. Tam arkasından. O yürüdükçe sanki onunla birlikte geliyordu. Garip bir duyguydu. Akşam ezanları yeni yeni okunmaya başlamıştı.

Rüya

Alperen Aksu evine geldiğinde saat 19:30 olmuştu. Üsküdar'dan Mecidiyeköy'e gitmek bu kadar uzun zaman nasıl alır diye düşündü. Trafikte vakit geçirmekten nefret eden ama buna bir türlü ses çıkarmayan milyonlarca İstanbulludan biriydi oda. Neyse ki eşi ona güzel bir yemek hazırlamıştı, gerçi akşam yemeği için gecikmişti ama yine de yoğun iş temposuna göre erken sayılabilecek bir vakitte eve varmıştı.

Evin ziline bastığında kapı otomatığı anında cevap vermişti. Eşi onun gelişini beklemişti. Merdivenleri çıkarken aklındaki tilkileri avcılara bir bir öldürttü ve eve öyle girdi. Nevin hanım evin kapısını güler yüzle açtı ve ona güzelce karşıladı.

‘Hoş geldin.’

Sesi mutluluk doluydu.

"Sen beni beklemeseydin keşke. Bizim işlerin durumunu biliyorsun. Teoman'la görüştüm. Onu hatırlarsın, hani her şeye bir başka açıdan bakıp olayları çözen adam."

Nevin Hanım Teoman'ı karakterli ve beyefendi biri olarak hatırlıyordu. Teoman'la iş yoğunluğundan pek fazla görüşmemiştiler. Nevin Aksu, eşine bağlı bir kadındı. Alımlı ve hanımefendi bir insandı. Yakın çevresinde yardım sever biri olarak bilinirdi. İnsanlara değer veren ve yüzü sürekli gülen insanlardandı.

"Benim sensiz akşam yemeği yemeyeceğimi hala öğrenemedin değil mi?"

"Biliyorum haklısın."

"E Teoman yardımcı oldu mu bari? Mesleği bırakmış birine meslekle ilgili iş götürmeni sıkıcı karşılamış olabilir."

"Yine haklısın fakat Teoman gizem bağımlısı bir adam. Ben cinayetlerle ilgili konuyu açmadan onun zaten gazetelerden konuyu takip edip bir senaryo çizdiğini biliyordum. Geriye sadece işlenen cinayetler hakkında düşüncelerini almak kalıyordu ki bu da kolay oldu. Adam bir dahi değilse bile yakınından bir dahi zekası var denebilir. Asla aklıma gelmeyecek şeyler söyledi ve cinayete ilgili odağımın değişmesini sağladı."

"Çok şanslısın ki Sherlock Holmes gibi bir arkadaşın var."

Alperenin yüzünde mutlu bir ifade belirmişti.

Yok ona biz öyle demiyoruz Hüsn-ü Gerçek onun gibi antika meraklısı birine daha çok yakışıyor.

"Yenide haklısın. Hem öyle bir arkadaşım olduğu için hem de senin gibi bir hayat arkadaşım olduğu için."

Nevin hanım yüzündeki gülücüklerle söylemişti bunu. Alperen bir an ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündü. Alperen Aksu daha gençlik yıllarında Nevin'le evlenmişti ve otuz yıldır mutlu bir aile hayatı sürmüşlerdi. Çalışma saatlerinin daha uzun olduğu o yıllarda bile Nevin Aksu eşinden ayrı tek bir sofraya dahi oturmamıştı.

Alperen eşinin alnında öptü ve ona sarıldı. Stresli bir çalışma hayatı yaşayan biri için aile huzuru çok önemliydi. O ise eşi sayesinde bu huzuru yakalamıştı ama kızları için aynı şey mümkün değildi.

Evliliklerinin beşinci yılıydı güzel bir kız çocukları olmuştu. Çocukları o kadar güzeldi ki, bir bakan bir daha bakıyordu. Sevimlimi sevimli, çevresine sürekli gülücümler atan bir çocuktu Çiğdem. Evliliklerinin ilk meyvesi olduğu için ona bu ismi vermişlerdi. Kızlarına çevrelerinden ve akrabalarından yoğun bir sevgi seli olduğu için evin her tarafını nazar boncuklarıyla donatmışlardı. Çiğdem dünyaya geleli 2 yıl olmamıştı ki kötü bir olay meydana geldi. Kimsenin hatırlamak istemediği ve asla yaşamak istemeyeceği türden bir olaydı bu.

Çiğdem, neden çıktığı belli olmayan bir yangında hayatını kaybetmişti. Her şey bir anda olup bitmişti. Nevin Hanımın ölümü göze alarak yaptığı onca şeye rağmen yangın günü çocuğunu

kurtaramamıştı. Onun için asla unutulmayacak bir acıydı bu tıpkı çocukken yaşadığımız ve asla aklımızdan çıkmayan acı dolu bir anı gibi bir şeydi bu. Tarifi olmayan ama her şeyiyle koca bir acı.

Alperen Aksu o gece işteydi ve tüm bu olup biten üzücü olaydan çok sonra haberdar oldu. Yine ülkeyi kurtaran adam olma girişimlerinden birindeydi. Eve geldiğinde ise biricik kızlarının yoğun dumandan öldüğünü öğrendi, onca insana yardım etmişti peki ama kızına neden bunu yapamamıştı, neden onun yanında olamamıştı? O bir polisti ve gerekli şartlarda mesai almadan yirmi dört saat çalışma prensibine göre çalışmak zorundaydı. O günden sonra çok acı dolu günler geçirdiler. Sonraki yıllarda ise tekrar bir çocuk yapmayı göze alamadılar. O geceye dair anılar dinmeyen bir acı gibi benliklerinde çakılıydı. Sökülüp atılması ancak ölümle mümkün olan bir acıydı.

Şimdi bu son cinayetlerden sonra geçmişinden bu güne devam eden bir kara tehdit onu takip ediyor gibiydi ya da tuhaf bir rastlantı onu takip ediyordu. Sonuçta ne olursa olsun Çiğdem artık bu dünyada değildi ve gerisinin pekte önemi yoktu. Belki de bu kötümser ruh hali olayları daha karmaşık hale getiriyordu.

Öylece birbirilerinin iç sesini dinleyen bu iki yoldaş yemek odasına geçtiler. Hafif ve güzel bir akşam yemeği yediler. Yemek her ikisi içinde bir derin düşünme ve dinlenme gibi geçmişti. Tek tük konuşmalar dışında bir konuşma ortamı olmamıştı.

Yemekten sonra televizyon karşısında biraz vakit geçirmişlerdi. Yemeği biraz geç yedikleri için geç vakte kalan çay faslını da bitirmiş ve yatma hazırlıklarına başlamışlardı. Alperen sakal tıraşı olmak için kalkmıştı. Sabah tıraş olmayı sevmezdi ve geceden sinekkaydı bir tıraş onu gün boyu idare ederdi. Nevin Hanım ise huzursuz bir ifadeyle bardakları ve demlikleri mutfağa götürmüştü.

O gün Alperen için biraz buruk geçmişti ama bunu eşine yansıtmamıştı. Yatağa girdiklerinde Alperen Aksu bu cinayetlerin bir rastlantı mı yoksa onu takip eden bir kötülük mü olduğunu düşünüyordu.

Uzun ve zahmetli bu zihin hareketliliğinden sonra avcılara öldürttüğü tilkileri birer zombi olarak dirilmişlerdi. Alperen Aksu zorlu bir savaşın ardından bu gecelik kafasını yiyen düşüncelere son vermek için gümüş kurşun koyduğu tabancasını kurdu. Tam kalbe. Tam isabet. Nihayet, kafasının içinde dolaşıp duran tüm zombilerin kuyruklarını bağlamıştı. Nevin Hanım ise daha zahmetsiz bir uykuya geçiş süreci geçirmişti.

Gece kimileri için ağır aksak geçerken kimileri içinse fireni boşalmış denetimsiz bir beton mikseri gibi akıyor ve önüne çoluk çocuk ne gelirse alıp götürüyordu.

Alperen o gece uykusunda evlerinin alev alev yandığını görüyordu, tüm gücüyle ekip arabasını deliler gibi sürerek evlerine doğru son sürat gidiyordu. Eve vardığında hiç düşünmeden apartman girdi. Merdivenleri çıkıp evin kapısına vardı. Bir omuzla kapıyı devirdi. Gözü dönmüşçesine kızını arıyordu. Duvarda Mushaf'ı görüyordu. Çiğdem yatağındaydı. Nevin Hanım içeri girmeye çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordu. Alperen ise olaylara müdahale edemiyordu. Biri onun ayaklarını ve ellerini tutuyor gibiydi.

Hiç hareket edemiyordu. Çocuk öylece bağırip ağlarken o çığlık çığığa bağırıyordu ama sesi soluğu çıkmıyordu. Acı ve ıstırap tüm bedenini sarmıştı. Benliğindeki tüm gücü kullandı ona yardım edebilmek için, birden bedeni çözüldü ve sesi bir aslanın ki gibi gürlemeye başladı. Çiğdemi kucakladığı gibi dışarıya çıktı. Mutluluktan ağlıyordu artık, çocuğunu bağırina basmıştı. Öyle içli ağlıyordu ki hıçkırıkları duygusuz birini dahi derinden etkileyebilirdi. Çocuğa sıkı sıkı sarılıyor onu öpüp kokluyordu. Bir anda kundaktan kedi miyavlaması duydu. Ellerin arasında gözleri parlak kara bir kedi kayıp yere atladı. Topraklı yola balık gibi dalıp ortadan kayboldu. Sonra biraz daha ilerde bir yerde topraktan başını çıkardı ve tekrar toprağa dalıp kayboldu. Çok ürkütücü bir sahneydi, nefesi daralıyor, az önce kurtardım sandığı çocuğunun hala yanmakta olan evde olduğunu anlıyor ama ayakları az önceki gizemli biri tarafından bağlanıyor ve hareket edemedi felçli gibi öylece delirmiş bir halde bekliyordu.

Sabah ezanları yeni okunuyordu ki bir Alperen Aksu çığılık koparıp uyandı. O kadar terlemişti ki, sanki gerçekten yanan bir evden birilerini kurtarmış ve sırlıklam olmuştu. Nevin Hanım telaşlı bir şekilde onu teskin ediyordu. Ona sakinleşmesi için bir bardak su getirdi. Alperen suyu kana kana içti.

"Yine aynı rüya değil mi?"

"Onu yine kurtaramadım, biliyorum rüya ama yine de onu kurtarmak için canımı bile veririm. Rüya dahi olsa onu bir gün o yangından kurtaracağım."

Yatağın bir tarafında o diğer tarafından eşi, ezanlar bitene kadar beklediler. Alperen kızları Çiğdemin öldüğü o günden beri ara ara bu tür rüyalar görüyor ve çığılık çığığa uyanıyordu.

Rüyanın etkisi dakikalarca kalbini ritminin dışında attırmıştı. Sonunda tekrar uyuduğunda ortalık neredeyse aydınlanmaya başlamıştı.

Sabah işe gitmek için saatini yediye kurmuştu Alperen.

Güneş her zamanki hanım edasıyla yaşmağını yavaş yavaş indirmişti. Ortalık aydınlanmış, çatılarda kendilerine yer edinebilmiş birkaç kuş ötmeye başlamıştı.

Alperen güzel bir uykudaydı. Saat çalar çalmaz yatağından fırladı ve telefonun alarmını kapattı. Odaya dolan güneş ışığı ona biraz olsun enerji vermişti.

Nevin Hanım her zamanki sıcak ve okşayıcı sesiyle eşine günaydın, dedi.

"Çay iç bir şeyler atıştır öyle çık istersen."

"Günaydın karıcığım. Sen uyumana bak. Ben iş yerinde bir şeyler atıştırırım. Kalktığına değmez, zaten hava çok sıcak bir şey yiyelim de yok. Bir aksilik olmazsa akşam yemekte görüşürüz."

Alperen üzerini giyindi ve evden çıktı. Nevin Hanım onu kapıya kadar uğurladı. Alperen sokağa çıktığında hava güneşli ve enerji doluydu, başını evinin camına çevirdiğinde eşinin her gün ki gibi onu sokağın en sonuna kadar gözleriyle yolcu edeceğini anladı. Eşiyle gözgöze gelince hafif bir tebessüm etti ve eşine göz kırptı. Meyilli sokağı çıkarken işle ilgili şeyler

beynini adeta uzaylı istilası gibi sarmıştı. Bu gün kırıminal laboratuvarından sonuçları alacaktı.

İş yerine giderken havanın onu bu kadar bunaltacağını düşünmemişti. Bir an önce arabadan ve bu anlamsız sıcaktan kurtarmak için can atıyordu. Henüz erken bir vakitti ama sıcaklık erken dinlemiyordu. Otobüste giderken soğuğun bir çaresi mutlaka var, diye geçiriyordu içinden ama sıcak için anı şey geçerli değildi. Sıcak ve seri katil kıskacındaki beynini tüm bu düşüncelerle iyice doldurmuştu. Gerçi bu sayede yolculuk sanki kısa sürmüştü. Tabi bunda trafiğin bu gün yoğun olmamasının da etkisi vardı.

İş yerine geldiğinde cep telefonu çaldı. Arayan kriminalden Tevfik'ti. Sonuçlar çıkar çıkmaz kendisini aramasını tembihlemişti.

"Amirim günaydın."

"Günaydın Tevfik."

"Sabah sabah rahatsız ediyorum ama sonuçlar çıktı. İşin aciliyetini bildiğim için hemen aramak istedim. Hemen saadete geleyim; İkinci cinayette ayak izlerinden alınan kan örnekleri kurbana ait değil."

Tevfik'in peltek konuşması, sabah mahmurluğu ve tüm bunların üzerine cinayetlerin vahameti Alperende bir patlamaya sebep olmuştu.

"Hadi buyur buradan yak! Tevfik eminsin değil mi!!!

Tevfik'in sesinde biraz kırılmışlık havası hâkimdi.

"Evet, Amirim. Benim işim bu."

Aklı bir an Teoman Eren'e gitti gerçekten o işinin ehli bir sanatçı gibiydi. Ondan bilgi tırtıklarken olay yerindeki kanın kurbana ait olmayacağını doğru tahmin etmişti. Bu da şu anlama geliyordu; katilin elinde en az bir kurban daha var.

"Kusura bakma cinayetle ilgili düşündüğüm bazı şeyleri tamamen yıkan bir gelişme oldu bu. Biraz şaşırımdı. Senle ilgili değildi."

Alperen aslında Tevfik'in gönlünü kırmak için söylememişti, tıpkı az önce söyledikleriyle onun gönlünü almak istemeyişi gibi.

"Anladım Amirim. Var mı bir emriniz?"

"Yoktur sonra görüşürüz."

Alperen odasına doğru giderken çok düşünceliydi. Başı yerdeydi ve sanki yerdeki kare taşları sayıyor gibiydi ve o taşlar o kadar çoktu ki uzun bir süre başını kaldırmayacakmış gibi bir hali vardı. Dışarıdan onu gören biri o kare taşlarda bir satranç müsabakası yaptığını sanabilirdi. İkinci kattaki odasına vardığın anda tamamen içgüdüsel olarak oraya kadar geldiğini anladı. Bu kadar dalgın olmamalıydı. Kendini toparlamalıydı. Gerekirse tekrar tekrar Teoman'ın

yanına gidip ondan fikir almalıydı. Alperen tam koltuğuna oturmuş seri cinayet dosyalarını karıştırıyordu, kapısı çalıandı ve içeri Ramazan Kara'nın özel kalemi Arif Gürdal girdi. Baş selamı verdikten sonra konuşmaya başladı.

"Amirim Ramazan Kara Müdürümüz sizi odasında bekliyor, acilmiş."

"Hemen yanına çıkıyorum, sağ olasın."

Arif Gürdal tekrar baş selamı verdi ve odadan çıktı.

Alperen kısa bir süre sonra odasından çıkarken içinden,"bu defa asansörle çıksam mı?", diye geçirdi. Hareketli biri olduğu için asansöre kolay kolay binmezdi. Yinede bu defa binmesi gerektiğini düşünüyordu, asansörün önündeki kalabalığı görünce hızlıca merdivenlere yöneldi. Ramazan Kara yüzü güleç bir müdüdü ama böyle durumlarda çok sinirli davranabiliyordu. Alperen onunla uzun zamandır çalıştığı için bu tür asabi halleriyle az da olsa karşılaşmıştı. Polis teşkilatında amirinin fırçasını yemek mesleğinin en büyük gerekliliği gibi bir şeydi. Konu ne olursa olsun Amirin her zaman haklıydı. Bu düşüncelerle odanın kapısına vardı. Kapıyı vurdu ve "Gel" sesi ile içeri girdi.

Hafif bir baş selamından sonra "Emirleriniz Müdürüm." dedi.

"Gel, geç otur."

"Sağolun müdürüm."

"Bak Alperen bu iş çok uzadı, üstümüzde baskı var. Her gün ya vali ya da başka üst düzey birileri beni arayıp katili hala neden yakalayamadığımızı sorup duruyor. İnan yoruldum. Bu iş için yurt dışından daha önceden bu tür işlerde çalışmış Polis getirtmeye karar verdik. Bu iş bitecek, o adi psikopatı yakalayacağız. Şu an bende seri cinayetler üzerine araştırmalar yapıyorum. Karşımızda nasıl bir mahlûk var bilmemiz lazım. Düşmanımızı yakından tanımak zorundayız."

"Haklısınız efendim. Benimde çalışmaları var. İnanın aileme bile vakit ayıramıyorum."

Alperen bu sözü söyleyince normal çalışma günlerinde de polisin ailesi için pek fazla vakit ayıramadığı geldi aklına. Bayram tatillerinde ve diğer önemli günlerde hep çalıştıklarını düşündü bir an. Ailesine vakit ayıramaması artık normalleşmişti. Bu o teşkilatta kabullenilmiş bir şeydi. Tıpkı küçüklükten ayaklarına zincir vurulan fillerin durumuna benziyordu bu durum, filler büyüyüpte tonlarca ağırlığa ulaşınca bile o zincirin kırılmayacağına inanıyorlardı.

"Hangimiz vakit ayırabiliyoruz ki."

Sanki Ramazan Kara'da aynı fil hikâyesini geçirmişti içinden, oda bu saçma çalışma sisteminden mustarıptı.

"Neyse yakın bir zamanda bu caniyi yakalamak için bir ekip kuracağım. Sonrasında bir toplantı düzenleyeceğim. O toplantıda sende olacaksın. Senin gibi işinin ustası polislerde olacak. Ayrıca yurt dışından bu işin uzmanı konuklarımızda olacak. Onlardan bilgiler

alacağız. Onlarla beraber yurt dışındaki seri cinayet dosyalarının birkaçını inceleyeceğiz. Umarın bize bir fikir verir ve şu şerefsizi yakalarız."

"Yakalanacak. Eninde sonunda yakayı ele verecek."

Alperen'in neden bu kadar emin olduğunu Ramazan Kara tahmin edemezdi elbette ama Alperen içten içe Teoman'ın dehasından yararlanacağını biliyordu ve bu düşünce ona katili yakalayacağı yönünde inanç veriyordu.

"Tamamdır. Kriminalden aradı mılar seni?"

"Aradılar müdürüm, kan kurbanı ait değilmiş."

"O zaman biri daha var. Kim bilir belki de alıkonulan ve şu an katilin elinde olan biri var. "

Ramazan Kara gözlerini açarak son kelimeyi söylemişti. İçinden bu durumun tam tersinin olmasını diliyor, olayı bir an önce bitirmek istiyordu. Çünkü bu olay kötüye giderse oda üstleriyle ters düşebilirdi. Bu durumda rütbe alamazdı, bu ise olmasını isteyeceği son şeydi. Onca şeye sırf bu son rütbeyi alabilmek için katlanmıştı. 1. Sınıf Emniyet Müdürü olmak tüm akademi mezunlarının hayaliydi.

"Müdürüm kesinlikle en az biri daha var."

"Tamam gidebilirsin. Ben Savcı Beyi arayacağım."

Alperen selamını verdi ve odadan çıktı. Aşağı inmek için asansöre binmeyi bir kere daha düşünmüştü ki, otobüs bekleyen kalabalık benzeri bir kalabalık görünce merdivenlere yöneldi.

"İnsanların şişmanlamasına şaşırmmamalı." diye düşündü içinden.

Üç Harfliler

Birçok kişi medyanın her gün yer verdiği bu cinayetleri merak ediyordu.

Aslında insanların bu cinayetleri dikkatle takip etmesindeki asıl sebep zengin ailelerin hedefte olmasıydı. Daha önceleri bilmem hangi iş adamları toplantılarında gördükleri dokunulmaz insanların şimdi sıra ile öldürülüyor olması elbette ki çalışan halkın dikkatini çekiyordu. Diğer bir sebep ise cinayeti işleyen kişinin bir kahraman gibi halk içerisinde kendine yer bulmuş olmasıydı. Bu durum tamamen doğaçlama meydana gelmişti. Yani, o an seri katili sokakta birileri görse kimse ihbar etmezdi. Ve hatta birileri onu omuzlarına alıp taşıyabilirdi. İnsanlar bu derece etkilenmişti. Sonuç olarak cinayetlerle ilgili hiçbir ilerleme olmamıştı. Sanki bir hayalet tüm bu cinayetleri işlemiş ve öylece geldiği yere gitmişti.

Tabi tüm bunlar olurken, ülkenin birçok yerinden üç harfli ihbarları gelmeye başlamıştı. Olayın etkisiyle ve medyanın da katkısıyla insanlar olur olmaz şeyleri ihbar ediyordu.

İçlerinde önemli olan ihbarlarda vardı elbette. Özellikle bir köyde, gecenin bir yarısı durduk yere ezan sesinin geldiği haberi ve jandarmanın bu sese dair hiç bir iz bulamaması, ezanın kim tarafından ve niçin okunduğunun öğrenilememesi elbette ki ilginçti.

Kim bilir belki birileri bu olaylar zincirini daha etkili ve medyatik bir hale getirmek için bu tip bir şey yapmış olabilirlerdi. İnsanlar gerçekten etkilendiği olayların, filmlerin, kitapların vs... başkalarınca bilinmesi içi elinden geleni büyük bir hevesle yapabiliyorlardı.

Tabi böylesi bir gündem varken "Cinci Hoca" diye tabir edilen aslında fırsatçılık yapan hoca tayfasına da gün doğmuştu. Hele hele bu haberlerden sonra Anadolu Coğrafyasında hiçbir zaman eksik olmayan cin vakaları giderek dallanıp budaklanmaya, boy verip serpilmeye

başlamıştı. Perilerle evlenen erkekler, cinlerden hamile kalan kadınlar, cinlerle ilişkiye girip çocuk sahibi olanlar ve buna benzer diğer efsaneler giderek gün yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Medyanın bu haberler üzerine çok fazla düşmüş olması insanların bu türden yakınlaşmalar yaşadığı iddia edilen diğer insanları daha da merak etmeye başlamasına sebep olmuştu. Tabii bunun yanı sıra bu tür insanların olduğu yerlerden uzaklaşanlar da vardı elbette. Önceleri cinlerle yaklaşan insanların sohbetleri hep gizliden gizliye yapılırdı, bunda en büyük etken hiç kuşkusuz böylesi insanlardan gelebilecek kötülüklerden korkulmasıydı. Cinayet haberlerinden sonra bu korku ister istemez devam ediyordu fakat merak duygusu bu korkuya kafa tutuyordu. Daha önceleri arkalarından gizli gizli konuşulan böylesi insanlar artık, ortalık yerde konu yapılmaya başlanmıştı. Daha önceden böylesi yakınlaşmaları olduğuna inanılan kişiler insanların gözüne gizemli gibi gelmeye başlamıştı. Hatta birçokları piyangodan büyük ikramiyenin kendi mahallesinden çıkmasını uman mahalle sakini gibi katilin kendi mahallelerinden çıkmasını bekliyordu. Bu o mahalle için övünç kaynağı olacaktı. Çünkü medya sürekli katilin zekâsından, yakalanmamak için güya kullandığı metotların etkisinden bahsediyordu. Katilin bu kadar gizemli ve yakalanamaz olmasını ise askeri bir eğitime tabi tutulmuş olması ihtimaline bağlıyorlardı. Kısacası katil disiplin sahibi, bir asker gibi çevik, kılıktan kılığa girebilen ve tıbbi bilgisi son derece gelişmiş biriydi.

Artık cin hikâyeleri, mitler her yerde dillenmeye başlamıştı. Onlarla evli olduğu söylenen insanların hikâyeleri saatlerce dinleniyordu. Özellikle köy kahvesi gibi kalabalık yerlerde anlatılan hikâyeler insanların ilgisini daha da çekiyordu. Cinlerden biriyle evlenen bir adamın, evine misafiriğe giden birinin anlattığına göre; adam bomboş mutfağa "Hanım çay koy da içelim" diyor. Olaya şahit olan adam, demliklerin havalandığını, musluğun açıldığını ve ocağın yandığını yeminlerle anlatıyordu. Meraklı kalabalıksa anlatılanları adeta ağzı açık dinliyordu.

Bu tür hikâyeleri bilen insanların sohbetleri her yerde ilgiyle karşılanmaya ve merakla dinlenilmeye başlamıştı. Böylesi sohbetleri insanlar hem korkuyla hem de merakla dinliyordu. Sohbetler diğer insanların yaşadıkları ya da duyduğu şeyleri anlatmasıyla uzayıp gidiyordu. İnsanlar ev kadar perilerle evli olan adamlardan, yüzü belli olmayan gölge gibi adamların onları arkalarından takip ettiğinden ve böylesi ilginç şeylerden bahsedip duruyorlardı.

İnsanlar sohbet aralarında onların sevdiği ve sevmediği şeylerden de bahseder olmuştu. Yine böylesi bir mahalle sohbetinde, cinlerin pilav lapası ve kemik yemekten hoşlandıklarını anlatıyordu biri, bir diğeri ise gece incir ağacına işemenin çok tehlikeli olduğundan bahsediyordu. Böyle bir hareket onları insanlara musallat eder, diyordu. Cinlerin ateşe kan damlatılmasından hoşlandıklarını, altına sahiplendiklerini anlatıp duruyorlardı.

Söz altından açılınca herkes bildiği gömü vakalarını anlatmak için sabırsızlıkla söz almaya uğraşıyorlardı. İşte böyle bir sohbet ortamında yaşlı bir amca herkesi bastıran bir ses tonuyla ta çocukken yaşadığı bir gömü vakasını anlatmaya başlamasıyla herkes pür dikkat kesilmiş yaşlı amcanın yorgun sesini dinlemeye başlamıştı. Başka gömü hikâyesi bilenler ise sıranın ona gelmesi için sabırsızlıkla yaşlı amcanın anlatacaklarını bitirmesini beklemeye koyulmuştu.

Yaşlı amca çayından bir yudum aldıktan ve kalabalığa şöyle bir göz gezdirdikten sonra söze başladı. Doğu Anadolu'da bir köyde gizemli bir mağara varmış. Bu mağara köyün biraz dışındaymış. Çok eskilerin anlattığına göre mağara da gömü olduğuna dair söylentiler dolanıp duruyormuş. İşte bu söylentilere inanan bir gurup genç o mağaraya gidip gömüyü bulmaya karar vermiş. Akabinde köyün delikanlıları zengin olma umuduyla mağarayı delik deşik edercesine kazmaya başlamış. Çalışmaları günlerce sürmüş. Öyle ki gömüyü bulacaklarına o kadar inanıyorlar ki, köye dönmez olmuşlar. Köylülerden bu delikanlıları görenler onlardan ürküyorlarmış. Altının verdiği hırs yüzünden midir yoksa cinlerin onları büyülemesinden midir bilinmez sesleri kalın ve dipten geliyormuş.

Yaşlı amca konuşmasına devam ederken kahvede bir araya gelen mahallelinin sayısı giderek artıyor ve kahvenin içinden dışarıya sandalyeler çıkıyor, çayların biri gidip diğeri geliyordu. Yaşlı amca daha çayından şöyle okkalı bir yudum almadan anlatmaya devam ediyordu;

‘Sürekli erzak sıkıntısı çektikleri için yanlarına bolca erzak almaya karar veriyorlar. Tabi gömünün olduğuna inanmaları için haklı sebepler de yok değil.

Doğuda harp zamanı göç eden halk, ellerinde değerli ne varsa haritalarla belirledikleri yerlere gömüp gidiyorlar. Tabi birçoğu geri dönemiyor, dönemiyor ya da çeşitli sebeplerle gömülerini hiçbir zaman alamıyorlar. Gömüler ise bir efsane gibi dilden dile dolaşıp duruyor. Birçokları gömüleri sorunsuz şekilde çıkarmayı başarıyor, fakat bazı gömüler sahipli. Onları çıkarmak çok tehlikeli. Çok aklını kaçıran duyduduk. Oraya tedbirsiz gidilmemeli. Bu işlerden anlayan nefesi kuvvetli bir hoca mutlaka olmalı. İşte bizim delikanlılar da gömüye ulaşamayınca bu işlerden anlayan, nefesi güçlü bir hoca bulup gidiyorlar. Böylece bir kaç gece geçiriyorlar. En sonunda gömüyü mağaranın iki metre altında hiç ummadıkları karanlık ve mağaranın gün ışığı almayan bir yerinde buluyorlar. Ve o heyecanla hemen işe başlıyorlar ama gömüyü ne yaparsa yapsınlar çıkmıyor. Her yolu deniyorlar, gömüyü iplerle çekiyorlar ama gelmiyor. Teker teker çıkarıyorlar ama her seferinde aldıkları altın eski yerine gelmiş oluyor. Bunun üzerine hoca anlamadıkları bir dua okuyor ve gömüyü oynatmayı başarıyorlar. Tüm güçlerini kullanıyorlar fakat yanlarında getirdikleri mumlar sönüyor ve büyük bir gürültü oluşuyor. Varın yaşadıkları korkuyu siz düşünün. Tabi korktukları için can havliyle dışarı kaçıyorlar.

Birkaç gün korkularını dindiren gençler el fenerleri ile dönmeye karar veriyorlar. Öyle hemen gidip fenerleri alıp mağaraya girmeye kimsenin gözü yemiyor. Ertesi gün tamda kararlaştırdıkları gibi daha tedbirli geliyorlar. Hoca yine alışık olmadıkları duaları okuyor. Gömü yine yerinden oynuyor ama bu defa da fenerler patlıyor. Tabi delikanlıların korkuları iyice artıyor ama altının yüzü sıcak vazgeçemiyorlar. Tabi sahipleri de onlardan vazgeçemiyor. Ya onlar telef olacak ya delikanlılar.

Fenerlerin de fayda vermeyince işi bir adım daha ileri götürüp daha etkili bir yol bulan delikanlılar sonraki bir zaman tekrar gidiyor, bu defa daha güçlü fenerler ve uzatma kablolarla ışık taşıyorlar. Hoca yine okumaya başlıyor, küp gömü tekrar kıpırdıyor ama yine çıkmıyor, fenerler yanıp yanıp sönüyor, elektriğe bağlı ampuller teker teker patlıyor ama sonunda gömüyü mağaranın dışına çıkarıyorlar. Bir sevinç bir neşe... Herkes sevinçten, altının o dokunulunca verdiği hoş ve ağır hissiyattan ve heyecandan deliriyor. Çilçil altınları ellerinin arasına alıyorlar, ceplerine dolduruyorlar, donlarına sokuşturuyorlar. Sevinçleri saatlerce

sürüyor. Altınları havaya saçan mı dersin, başından aşağı döken mi dersin, masal gibi saatler geçiriyorlar.

Zaman sonra farkına varıyorlar ki hoca yok. Tabi mağaraya tekrar gitmeyi gözlerine kestiremiyorlar. Öylece çekip gitmeyi daha mantıklı ve karlı buluyorlar. Köyün yolunu tutuyorlar ama ne yapsalar yürüdükleri yol köye varmıyor. Önceleri korkularını belli etmiyorlar ama zaman geçip de yollar hep aynı noktaya çıkınca korkuları gün yüzüne çıkmaya başlıyorlar. Deliler gibi koşuşturuyorlar ama nafiye. En sonunda koşmaktan ve korkudan bitap düşüyorlar. Yatsı vaktinden sonra iyice umutları tükeniyor. Sabahın olması için dualar ediyorlar ama nafiye bir türlü bu büyüden kendilerini kurtaramıyorlar.

Köyün gençlerinden haber alamayan köy halkı ve aileler onları aramaya karar veriyorlar. Bir gece vakti ellerinde meşalelerle, fenerlerle yola koyuluyorlar. Ne yapsalar delikanlıları bulamıyorlar. Avazları çıktığına bağıyorlar ama nafiye. Sonraki gün aydınlık bir vakitte tekrar gitmeyi kararlaştırıyorlar. Tabi sonraki gün yine kimseyi bulamıyorlar. Jandarmaya da haber veriyorlar ama delikanlıları asla bulamıyorlar. İşte o günden sonra köyün o tarafına ve özellikle mağaranın olduğu yere gidenler hep çığlık sesleri duyduklarını anlatır tabi bunun yanı sıra birinin sürekli garip bir dua okuduğunu duyarmışlar.

Söylenene göre hoca üç harflileri etkilemek için ayetleri tersinden okuyor ve onlarla konuşmaya başlıyor. Tabi bu cinlerin hoşuna gidiyor. Çünkü cinler de altından vazgeçmek istemiyor. Bunun üzerine hoca delikanlıları altından vazgeçmek için onlara korku vermeye çalışıyor ama nafiye gençler de altından vazgeçmiyor. Cinler hocayla bir anlaşma yapıp altının karşılığında gençlerin bedenlerini sahiplenmeyi teklif ediyor. Hoca kabul ediyor tüm bu olanları. Tabi delikanlılar hocanın anlamadıkları bir dilde dua ettiğini sanıyorlar ve durumu çakamıyorlar. Sonuç olarak cinler hocayı da sahipleniyorlar. Kimse bu işten sıyrılamıyor. Cinler insanların açgözlü olduklarını pekâlâ bildikleri için hocayı kolayca kandırıyorlar.

Yaşlı amca bu hikâyeyi bitirince herkes şaşkın gözlerle birbirine bakmaya başlamıştı. Heyecanla sıranın kendisine gelmesini bekleyen ve bildiği cin vakasını anlatmak isteyen insanlar ise dili tutulmuş gibi etrafta toplanmış diğer insanlara bakıyorlardı.

İşte mahalle aralarında, komşu toplantılarında ve bunun gibi meclislerde bu türden cin vakaları büyük bir heyecanla anlatılmakta ve ondan daha büyük bir merakla dinlenilmeye başlamıştı.

Bu ve benzeri konuşmalar Anadolulun birçok köy ve kasabalarında yapılıyordu. Hatta haber kanallarının meşhur tartışma programların da bile bu vakalara benzer olaylar anlatılıyor, gerçekliği araştırılıyordu. Programa katılanlar bu vakaların gerçekliğini ispatlamak için getirdikleri belgeleri moderatöre büyük bir heyecanla okutuyorlardı. Televizyon karşısında uyuşan milyonlarca insan merakla ülkede boy gösteren cinayetleri ve bu cinayetlerin cinlerle ilişkisini anlamaya çalışılıyordu.

Toplantı

İlk cinayet ile ikinci cinayet iki gün arayla işlenmişti. Böylesi bir durum E.G.M' yi baskı altına almaya yetmişti. Bu işle görevli polis ekipleri geceli gündüzlü çalışmışlardı. Sonuç olarak olayların üzerinden beş gün geçmesine rağmen tek bir delil dahi elde edilememişti. Daha önceki yıllarda bu tür cinayetlerde görev almış her polis memuru İstanbul'a özel görevle çağırılmıştı. Seri cinayetler konusunda yardım alınabilecek her ülkeden bilgi alınmıştı. Belki de aylarca sürecek çalışmalar için özel bir büro dahi tahsis edilmişti. Ekiplerin işlerini kolaylaştırmak için, olay yeri inceleme raporları ve delil niteliği taşıyan her şey bu büroda toplanmıştı. Olay yeri inceleme ekiplerinin kaydettiği, kamera görüntüleri ve fotoğraflar daha ilk toplantıda incelenmeye başlanmıştı. Ekip elinden geldiğince cinayetlerin neden işlendiği üzerinde duruyordu. Eğer neden bulunursa, daha sonra işlenmesi ihtimal dâhilinde olan diğer cinayetler belki de önlenebilecekti. Ekibin işini çok ciddiye aldığını daha ilk toplantıda "Seri Katil" tanımını en ince ayrıntısına kadar incelemesinden anlaşılabilirdi. İstanbul Emniyet Genel Müdürlüğünde toplanan ekip bu detaylar üzerine uzun bir beyin fırtınasına girişmişti. Gerçi işlenen cinayetler henüz seri katil tanımına uymuyordu ama katil her kimse ya da her neyse cinayetlerine devam edeceği varsayımı üzerine hareket ediliyordu.

Olayın seri cinayete dönüşeceğine inanan diğer bir kişi ise Ramazan Karaydı. Emniyetin kendisine verdiği sorumluluğun bilincinde olduğu için dersine ta en başından beri iyi hazırlanmıştı. Avrupa'da ve özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde meydana gelen neredeyse tüm seri cinayet vakalarını araştırmıştı ve Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde bir araya gelecek olan bütün meslektaşlarıyla bu bilgileri paylaşacaktı. Düşmanı tanımadan onu yakalamanın zor belki de imkânsız olacağını oda farkındaydı.

Toplantı salonu Emniyet Genel Müdürlüğünün üst düzey personelleri için özel olarak yaptırdığı bir toplantı salonunda başlayacaktı. Güneş ihtişamını yeni yeni yitirmeye başlamıştı, salon sıcaklığın ve klimanın amansız mücadelesine şahitlik ediyor, polis memurları "Artık toplantı başlasa." der gibi sağa sola bakınıp duruyordu. Tabi toplantıyı takip eden yabancı polis memurları da aynı türden hareketlerle tüm bu olup bitene hâkim olmaya çalışıyordu. Kendileri için özel olarak bir de tercüman ayarlanmıştı. Tercüman tuhaf biriydi, daha doğrusu yüzünde budala bir tavır vardı, bu tavrı her şeyi ben bilirim, tavırlarıyla amansız bir mücadele veriyordu.

Derken içeri bir komutan edasıyla Ramazan Kara girdi. Hızlıca kürsüye doğru yürüdü. Tabi o kürsünün bulunduğu yüksek sahneye doğru ilerlerken, diğer polis memurları da kendilerine çekti düzen verdiler. Az önceki gayrı ciddi hava yerini ciddiyete bırakmıştı. Salondan çıt çıkmıyordu. Herkes olayın ciddiyetindeymiş gibi görünüyordu. Belki de ast üst ilişkisinin vermiş olduğu suni bir ciddiyet her tarafa despotça hâkim olmuştu demek daha doğru olabilirdi.

Ramazan Kara önce mikrofon denemesi yaptı. Hareketleri bir müzisyeni aratmıyor gibiydi, güya mikrofonun tiz ve bas sesinden anlıyormuş gibiydi. Sahnedeki hali bir maestroyu aratmıyordu

"Ses, ses, deneme!"

Büyük bir sessizlik.

"Merhaba arkadaşlar. Sesim en arkaya kadar geliyordur diye tahmin ediyorum?"

Rahatsız edici bir sessizlik.

"Evet, arkadaşlar, projeksiyonu da ayarladıktan sonra başlayabiliriz."

Orada bulunan hiç kimseden ses çıkmamıştı. Ramazan Kara salonda kimler var kimler yok diye bir öğretmen edasıyla göz gezdirdikten sonra kürsüye daha önceden konmuş olan pet şişeden bardağına su doldurdu ve konuşmasına nihayet başladı.

"Seri katil nedir? Bu kavramın birçok tanımı olabilir ama biz genel manada bir tanımla yetineceğiz. Yani seri katiller, içten geldiğini ileri sürdükleri bir sesin önderliğinde veya kendilerine bir misyon yükleyerek veya cinsel dürtülerle, toplumda yer edinmek, kendine güvenlerini artırmak ve buna benzer sebeplerle, kan dökmeyi süreklilik haline getiren kişilerdir."

Polis müdürü Ramazan Kara karşısındaki diğer polislerle araştırdığı bilgileri paylaşıyor, az önce doldurduğu sudan yudumladıktan sonra, çıt dahi çıkaramayan dinleyicilere sunumunu aktarmaya devam ediyordu.

"Bir katilin, seri katil olduğuna kanaat getirebilmek için ABD yasalarına göre şu üç özelliği taşıyor olması gerekir;

Bir, akıl sağlığı yerinde olan bir kişi olmalı,

İki, en az üç cinayet işlemeli ve bu cinayetlerde aynı silah, yöntem veya törenle işlemiş olmalı,

Üç, kurbanlarını genellikle tanınmamış kimselerden seçmiş olmalı,

Katillerin çoğunun çocukluğunda kötü muameleye veya tecavüze uğramış olması da gözden kaçırılmaması gereken diğer bir gerçektir.

Peki, toplu katliamlar seri katillerin işi midir? Tabiki hayır. Tıpkı ani bir cinnetle birçok kişiyi öldüren birinin de seri katil olamayacağı gibi. Çünkü seri katiller bir misyonla hareket ederler ve o misyon yerine gelene kadar ya da yakayı ele verinceye kadar durmadan öldürmeye devam ederler. Seri katiller bu eylemleri yaparken bazen bir sanatkâr gibi özenli davranabilirler."

Ramazan Kara dinleyenlere sanki tek taraflı bir konuşma olacakmış gibi bir hava veren sunumunu sürdürüyordu, çünkü soruları kendisi soruyor ve yine cevapları kendisi veriyordu. Tabi bunda konuya ne kadar hâkim olduğunu gösterme maksadı da vardı. Çünkü dersine son derece iyi çalışmıştı.

Salonun bir diğer köşesinde Amerika ve Avrupa ülkelerinden gelmiş uzmanlar yapılan konuşmayı görevli tercüman misafirlere aktarıyordu. Tercümanın yüzünde az önceki budala tavır hala hiç eksilmeden devam ediyordu. Misafir polisler ise konuşmayı büyük bir ciddiyetle takip ediyordu. Onların tecrübeleri bu olayın çözülmesinde etkili olacak mı bilinmez ama Emniyetin bu işi ciddiye aldığı kesindi. Bu cinayetler öyle bir gizem ve uzmanlıkla işlenmişti

ki Emniyet bu işin uzmanı yabancı polis getirme gereği hissetmişti. Ya da mesele zenginler olunca olası kurban ya da kurbanlar kıymete binmişti.

Ramazan Kara salona girerken takındığı komutan edasını konuşmaya başlarken bırakmış, ardından maestro edasına bürünmüş ve sonunda bir üniversite hocası edası takınmış olarak sunumuna devam ediyordu.

"Seri katiller çoğu zaman bir sakinlik dönemine girerler. Buna psikologlar "Colling Down" diyor. Seri katiller böylesi bir durumda öldürdükleri kişilerden kendisine hatıra alırlar. Bu tıpkı bir kitabı tamamlamak için yazarı tarafından alınan kısa notlara benzer, son rötuşlar yapılır ve eser insanların önüne çıkmıştır.

Seri katillerle ilgili önemli bir bilgide aşağılık komplekslerinin aşırılığıdır ve %90'ının erkek olmasıdır. İstisnaların kaideyi bozmadığını kabul edersek, seri katiller genelde yalnız takılırlar, öldürdükleri insanların etini yiyebilir ya da onlara âşık olabilirler.

Sizlere tarihteki ilk seri katilden bahsetmek dahi istemiyorum, çünkü Karın Deşen Jack'i çocuklar bile biliyor. Bilmeyen ve merak eden varsa araştırıp okusun. Ekibimde kimsenin seri katil konusunda yetersiz bilgiyle yola çıkmış olmasını istemem. Biz bir aileyiz ve bu cinayetleri çözmek zorundayız. Üzerinde durduğumuz cinayetler ülkemizde ve kültürümüzde pekte rastlanmayan türden cinayetler. Doğu kültüründe seri katiller pek rastlanmayan tiplerdir. Empati yapabilmemiz açısından söylüyorum, batı kültüründe de töre cinayetleri yoktur. Eğer batılı ülkelerde töre cinayeti adını verdiğimiz türden cinayetler işlenseydi onlarda tıpkı şu an bizim yaptığımız gibi bizlerden bu cinayet türü hakkında bilgi almak isteyeceklerdi belkide. Bu konu için sosyolojik araştırmaları araştırıp okumanızı da bilhassa tavsiye ediyorum."

Düşüncelerinin kelimeye dökülmediği gizli kısmındaysa "Gerçi bizde de kadın cinayetleri çokça rastlanan cinayet türüdür", diye geçirmişti. Batılının vahşiliğine karşı doğulunun vahşilik savaşı gibi bir kıyaslama bile yapmıştı bir an. Sonrasında tüm bu zihin fırtınasını dinleyicilerine sezdirmeden devam etti.

"Bu nedenle ben ön araştırmamı sizlerle tüm ayrıntılarıyla paylaşıyorum. Karşımızda daha önce hiç bir romanda okuyamayacağımız kadar akıllı, bir o kadar karizmatik ve bir o kadar kahraman olabilecek bir katil var"

İçinizden karizmatik ve kahraman kelimeleriyle neyi kastettiğimi anlamayan birçok arkadaşımızın olduğundan eminim. Yani, cinayet işlemiş birine karşı nasıl bir tepki takındığımızı az çok bilirsiniz. Bu çelişkiyi aşmanız için çarpıcı bir örneği aktarmak istiyorum.

Pekâlâ, madem öyle size bunu elimden geldiğince kısa bir şekilde açıklayayım.

"Marliyn Manson" bu ismi daha önce duymuş olan biri var mı?"

Tüm bu ana kadar salondakilerden tek bir ses dahi çıkmamıştı. Marliyn Manson'u duymuş olan Amerikalı gurup ise tercümanın budalalığı yüzünden Ramazan Karaya cevap verememişti. Polis müdürü soruyu tekrarlayacakken bir cevap geldi.

Salonun arka sıralarından bir yerlerden gelmişti bu cevap. Diğer polisler, müdürün sorularına cevap vermekte tereddüt ederken, bu polisin hiç çekinmeden soruyu cevaplamaya başlaması diğer polisleri çok şaşırtmıştı.

"Amerikalı bir metal grubu, kendi adını taşıyan Marilyn Manson grubun solisti ve kurucusudur. Adını dünyaca ünlü oyuncu Marilyn Monroe ve seri katil Charles Manson'dan almıştır. Sanırım bizi ilgilendiren kısım Charles Manson. Marilyn Manson gibi sansasyonel bir rock gurubunun bu katilden esinlenmiş olması bize bir şeyler anlatıyor. Charles Manson karizmatik bir seri katil. ABD'de ondan nefret edenlerin olduğu gibi, onun serbest kalmasını isteyen ve sevenler vardı. Öyleki işi fan kulüp kurma boyutuna taşıyanlar bile olmuştu. Bu hayran kitlesi çeşitli kampanyalarla CharlesManson'a olan hayranlıklarını gösteriyor ve onun serbest bırakılması için kampanyalar düzenliyorlardı."

Ramazan Kara böyle bir bilgi patlamasını salondakilerden beklemediği için çok şaşırmıştı. Projeksiyon cihazının ışığı görüşünü kısıtladığı için ve cevap veren kişiyi de iyice göremiyordu. Meraklı gözlerle konuşmacının olduğu tarafı kısık gözlerle iyice taradı. Bir yandan da uzak gözlüklerini getirmedeği için kendisine kızılıyordu.

"Evet, arkadaşlar, yüzünü göremediğimiz arkadaşımızın verdiği bu bilgiler ışığında karizmatik ve kahraman kavramlarıyla neyi kastettiğimi anladığınızı düşünüyorum. Seri katillerin nefret uyandıran yanlarının olduğu gibi, toplumda karanlık karakterli, kendisini ifade edemeyen, itilmiş, tacize uğramış ve kendini ispat etmek isteyen, bazen sanatçı ruhlu olan insanları da etkileyebildiklerini öğrenmiş olduk."

Uzak gözlüğünü neden getirmezsinki!

“Benim şuana kadarki cinayetlerden sezinlendiğim ve korktuğum şeyde işte tam olarak bu. Kitleleri arkasına takacak bir seri katille karşı karşıya olabiliriz. Bu öylesi bir kitlesel harekete dönüşebilir ki önüne geçmek imkânsız olabilir. Sonuçta neler olabileceğini düşünmek dahi istemiyorum.”

Aslında böylesi bir kitlesel hareket sömürülenlerin dışında kalan herkesi tedirgin edebilirdi.

“Katilin işlediği cinayetleri bir suç gibi görmezsek, bu cinayetlerde bir sanatkârın ruh halini görmemiz kesinlikle mümkün ve unutmayın en kötü sanatçı bile binlerce kişiyi kendine hayran bırakabilir. Medyada yer verildiği üzere, bazıları bu işin suyunu çıkarmak için cin vakalı bir cinayet işlenmiş gibi olur olmaz haberler yapıyorlar. Kendilerince mantıklı olabilir. Çünkü ortada tek bir kare adam akıllı kayıt yok.”

Sizlere bir kavram sormak istiyorum. Adı, “Tanrı Sendromu.” Daha önce bu kavramı duyan biri oldu mu? Hadi ama hiç mi Amerikan filmi izlemiyorsunuz, hayattan bu kadar umutlu olamazsınız!"

Müdür bunu söylerken dinleyiciler bu defa varlığından dahi haberdar olmadıkları, karanlık yüzünden silueti belli olmayan adama döndüler, sanki bu gece sorulacak her şeyi o biliyormuş gibi bir hava oluşmuştu. Tabi bunda polislerin, amirler ve müdürler karşısında suspus olmaya itilmesinin de etkisi vardı.

Kısa bir sessizliğin ardından, dinleyicilerin beklentilerini yerine getirircesine söze karıştı adam, sesi kalın ve etkileyiciydi, ama kimse yüzünü göremiyordu.

"Daha çok doktorlarda görülen bir kavramdan bahsediyoruz." dedi adam. "Psikiyatristlere göre, kontrol etme arzusu ve gücü elde tutma isteği buna sebep oluyor. Bir başka deyişle kimin yaşaması gerektiğine ve kimin ölmesi gerektiğine karar verme işi. Bence ilgi çekici bir yanı bile var."

"Ayrıca seri katiller saygıyı bile hak etmeliler. Demokrasi götürülen ülkelerde ölen onca masumu düşünürsek, bu düşünce mantıklı bile gelebilir. Bir de şu varki, seri katil diye adlandırdığımız insanlar zeki olmasalardı arka arkaya en az üç cinayeti işleyemezler ve yakalanırlardı. Tabi bu bahsettiğim şey toplu katliam yapan demokrasi havarilerini kapsamıyor. Son bir bilgi daha, seri katillerin temel de iki özelliği vardır; sadizm ve seksüel şiddet."

Dinleyiciler, sanki bir tenis maçı izliyormuşçasına müdür ve bu gizemli adam arasında ara ara gidip gelen konuşmayı bir o yana bir bu yana gidip gelen baş hareketleriyle izliyordu.

Sonra müdür gizemli polisimizden gelen pası aldı ve konuşmasına devam etti. Müdür belli ki adamın bu son tespitini sevmişti.

"Seri katillerin bir diğer özelliğiye bizlerle yani polislerle kafa bulmayı çok seviyor olmalarıdır."

Müdür bunu söylediği anda bizim gizemli ve aykırı polisimizin aklından şunları geçirmişti; bu polisle dalga geçme sözü, tıpkı amirlerin bazen astlarına yaptırdığı aptalca ve polisi toplum karşısında gülünç duruma düşüren emirlerle paralellik gösteriyor.

Müdür ise tüm bu zihinsel aktiviteden habersiz sunumuna liderler toplantısında söz alan bir başbakan gibi devam ediyordu.

"Bu nedenle cesetleri çoğu zaman öldürdükleri yerde bırakmazlar ve cesetlerin yerini değiştirirler. Bizim çokbilmiş Amerikalı uzmanlarımız buna " Cesedin bulunmasını engellemek ve güvenlik güçleriyle alay etmek." Diyorlar. Bu kısmı tercüme etmeyelim. İşte bu nedenden ötürü olsa gerek seri katiller, en işlek caddeleri, parkları ve bunun gibi insanların kolayca cesetleri görebilecekleri yeri seçiyorlar. Bizim katilimiz henüz böyle bir şeye gerek duymadı. Gerçi hala seri katil bile sayılmaz ama öldürdüğü kişiler çok zengin ve saygın kişiler olduğu için ciddi önlemler almak zorunda kaldık."

Müdür konuşmasının bu noktasında ciddi bir noktayı işaret etmişti. Alperen Aksu, meseleyi güzelce süzmüştü; olay iki kâğıt toplayıcısının başına gelmiş olsaydı şu an burada olan herkes evinde ya da diğer işleriyle meşgul oluyor olacaktı.

Müdür hızını alamamış bir beton mikseri gibi konuşması artan bir tonda devam ediyordu.

"Tam bu noktadan sonra, yani cinayetlerin gündemden düşmediği anlarda işin içine istemeyerekte olsa medya giriyor. Bizim bu noktadan hareketle cinayet haberlerini medyaya duyurmamamız gerekiyor, çünkü o çokbilmiş uzmanlar, medya yoluyla cinayet haberlerini takip eden seri katillerin, saklanmak ve kaçmak için bilgi aldıklarını söylüyorlar. Bu ise katili, polis karşısında avantajlı duruma getiriyor."

En ön sıradan, kumral bir polis,

"Uzmanlar buna; medya yoluyla deveye hendek kazıp, polisin işini zorlaştırmak, diyor olmalılar." dedi, diğer dinleyicilerin güleceğinden çok emin olduğu belli olsa gerek ki, şen bir kahkaha koparıverdi genç polis, fakat kimse tebessüm dahi edemeyince yeni bir şaklabanlıkla oradakileri güldürebilmeyi tekrar denedi;

"O halde uzmanlar buna hendeği devenin altından geçirmek yoluyla polisin işini kolaylaştırmak demişte olabilirler."

Kumral, genç ve biraz aptal biri için iyi sayılabilecek bu söz üzerine birkaç suratta utanma pazarı da olsa bir tebessüm belirdi.

Müdür yine söze girerek hem genç polisi madara olmaktan hem de dinleyicilerin dikkatini dağılmaktan kurtarmış oldu.

"Evet, sevgili arkadaşlar zor bir işi sürdüreceğimiz için böylesi komiklikleri anlayabiliyorum. Şimdi devam etmeme müsaade edin. Ne diyordum, medya istemeyerekte olsa katilin olaylardan, yani bizim hareketlerimizden haberdar olmasına sebep oluyor. Bizim bu işe başlarken ilk misyonumuz katili işlediği cinayetten haberdar etmemek ve izleyeceğimiz yoldan haberinin olmasını engellemek olacak. Bu çokta kolay başarabileceğimiz bir şey değil ama elimizden geldiğince medyayı bu olaylardan uzak tutacağız."

Misyon demişken az daha unuttuyordum, seri katiller üç ana başlık altında toplanırlar,

Görevli (Mission) Seri katiller, bu tip seri katiller makul seviyede ve sayısı belli olan bir grup insana ihtiyaç duyarlar. Yani, her şeyi planlı ve programlı bir şekilde işlerler. Bu tipler kendilerine bir misyon benimserler ve bazı insanları temizlemek isterler. Fahişeler, Katolikler, siyah erkekler veya buna benzer gruplar olabilir. Tabi söz konusu ülkemiz olunca siyah erkekler ve Katolikler haricinde bolca bulunan tek grup fahişelerin olduğu gurup olarak göze çarpıyor. Ama bizim katilimiz zenginlerin peşinde.

Şunu da belirteyim; meslek hayatım boyunca bu iki cinayete benzer bir olayla hiç karşılaşmadım ve karşılaşacağımı da sanmam. Katil gerçekten bir beşer ise işini çok iyi yapıyor ve gerçekten insanı kendine hayran bırakıyor. Böylesi zeki biri bana göre sanatla ilgilenmeli ve içinde ölüme dair ne varsa sanat için boşaltmalı. Neyse biz kaldığımız yerden devam edelim.

Diğer tip seri katillerden devam etmek istiyorum, Şehvet delisi (hedonistic) seri katil. Bu seri katiller işlerini uzatmaktan zevk alırlar. İşledikleri cinayetler vahşicedir. Vücudu parçalamak,

kurbanı baskı altına alma, işkence etmek gibi korkunç yöntemleri vardır. Genelde kurbanlarını elleriyle boğarak öldürürler.

Kısa kısa bahsediyorumki, dikkatinizi koruyun, yoksa her tür seri katil için ansiklopedik bilgi de verebilirim. Zaten bakışlarınızdan "akşam evde ne yapsam" hissiyatını alabiliyorum. Beyler! Bu iş çok ciddi. Bu iş teşkilatımızın sürekli haşır neşir olduğu türden cinayetlerden değil. Organize edilen, zekice işlenen ve delil bırakmadan çalışan bir caniden söz ediyoruz. Lütfen akşam yemeğinde ne yiyeceğinizi düşünmek yerine bana kulak verin."

Tenis maçının son setini izleyen seyirciler gibi, bir kaç polis, iri göbekli bir diğer polisi göz ucuyla kestiler. Zavallı polis ise göbeğini içeri çekerek içinden "Hey ben diyeteyim, sakın bana bakmayın" der gibiydi.

Müdür ise tüm bunları söylerken içinden "Acaba cani demese miydim!" diye geçiriyordu. Oda ister istemez işlenen cinayetlerin bir cin vakası olabileceğini ve sırf onlara "cani" dediği için bile onlardan birinin kendisine musallat olabileceğini düşünüyordu. Konuşmasının kalan kısmında daha dikkatli olmaya karar verdi.

Konuşmasına devam eden Müdür, üçüncü ve son tipten yani, Hükmedici (power/control) Seri katillerden bahsetmeye başladı.

"Kontrol ve hükmetme bu tiplerin cinsel tatmine ulaşmalarını sağlar. Bir insanın yaşamasına ve ölmesine hükmetmek onlar için en üstün şey gibidir. Bu tipler kendi kuralları ve prensiplerine göre hareket ederler. Öldürme işlemini aldığı zevk, tatmin ve hükmetme gücüyle uzatabilirler. Diğer tiplerde olduğu gibi bu tip seri katillerde boğarak öldürme eğilimindedirler. Bu gecelik sizleri çok yorduğumun farkındayım ama gözlerinizi açıp, kulaklarınızı kabartıp beni dinlemeye devam etmenizi istiyorum. Şimdi üç deyince otur kalk yapıyoruz."

Müdür polisi komik duruma düşürme seansına başlamış gibi, polislere otur kalk yaptırarak, hem uykularını açmayı hem de dikkatlerini toplamayı hedefliyordu.

Müdürün direktifiyle, tüm diğer polisler uykuya yenilmek üzere olan gözlerini açmak ve dikkatlerini toplamak için otur kalk yaptılar. "Bu tam bir saçmalık" diye içinden geçirdi salonun karanlığından faydalanıp hareketleri yapmayan Alperen Aksu.

"Evet, arkadaşlar, sizlere seri katiller hakkında neredeyse her şeyi anlattım. Sizlerden istediğim evlerinize gidince araştırma yapmanız ve karşılaşacağımız olumsuz durumlar karşısında hazırlıklı olacak kadar bilgiye sahip bir duruma gelmeniz. Nasıl bir belanın içerisinde de olduğumuzu hepinizin şok iyi bildiğini düşünüyorum. Bu iş çocuklar için değil, bunu sakın aklınızdan çıkarmayın."

Bu söz toplu baş çevirme eylemine alışmış polislerimizi genç ve kumral polisimizin üzerine çevirmişti bile. Ama genç polis servisi karşılamakta gecikmedi ve en iğren espriyle olaya son noktayı koydu.

"Gençliğim acı veriyordu, bende ameliyatla aldıldım."

Bu cevapla topu müdürün sahasına gönderdi ve tüm başlar toplu bir eyleme katılan direnişçiler gibi müdüre döndü. Polis topluluğu, müdürün sert bir çıkış yapacağını sandı ama öyle olmadı. Gizemli polisimiz topluca hareket eden ve eylemcilerin hareketlerini andıran bu durum karşısında " umarım az sonra salona da gaz sıkılmaz" diye geçirdi içinden.

Müdür tüm bu olan bitene aldırış etmeyerek ülkemizin alışık olmadığı ve kültürümüzde pekte yeri olmayan seri katili vakalarını anlatmaya geçti.

Ben katilimize "Saatçi" demeyi uygun gördüm. Çünkü öldürdüğü kurbanlarının en özel duvarına bir cep saati asıyor. Zaten medya da bu adı diline dolamış durumda. Öyle olmasaydı katilimizi bu isimle anlatmazlardı. Şu ana kadar öldürülen şirket müdürü ve zengin iş adamının evinde de bu saatlerden bulundu. Saatleri koymasındaki maksadı henüz çözmemiş değilim, fakat bundan sonraki cinayetlerinde de buna benzer bir şey kullanacağını sanıyorum. Olay yerinde bulunan saatlerin ikisi de otomatik çıktı, ilginç olansa bu saatlerin aksi yönde çalışıyor olması. Katilin böyle bir araç kullanıyor olması katilimizin kırk ile altmış yaş arasında olabileceği izlenimini uyandırıyor. Tabi genç biriside olabilir ve dikkat dağıtmak istiyor da olabilir. Bir diğer ihtimali zaten düşünmek dahi istemiyorum. Saatlerde hiçbir parmak izine ya da bizi katile götürecektir ize rastlamadığımızı da belirtmek istiyorum.

Şuana kadar öldürdüğü iki isimde tanınmış kişilerden oluşuyor. Bu kişilerin ortak tek özellikleri ise, zengin ve medyatik olmaları. Buda bizi olası bir intikam duygusu besleyen biri ile karşı karşıya olduğumuz sonucunda götürüyor. Tabi zengin ve kendisine hobi arayan bir psikopatla da karşı karşıya da olabiliriz."

"Haklısınız!" dedi bir kaç sıra öne gelip ayakta durarak konuşmasını sürdüren Alperen Aksu.

"Ne de olsa hayatta hiçbir zorlukla karşılaşmıyorlar, bir hayat sıkıntısı çekmiyorlar ya da geçindirmek zorunda oldukları aileleri yok. Sorumlulukları da yok, geçim sıkıntıları da. Tıpkı antik yunan filozofları gibiler, üzüm bahçelerinde yiyip içmek ve eğlenmekten başka yapacak hiçbir şeyleri yok, tabi yunan filozofları felsefe yapıyorlarken onlar hayatla kafa buluyorlar. Sizi bilmem ama ben bu cinayetler hiç üzülmедim. Bundan sonra olacaklara da üzülmeyeceğim. Bu duruma sevinmiyorum ama içimden acımakta gelmiyor bu kodamanlara."

Alperen Aksu bir anda konuşmaya girince onu tanıyan şişman polis ve genç polis bir anda gururlandıklarını hissettiler. Onun astlarını koruyucu tavırları Alperen Aksuya saygınlık kazandırmıştı. Rütbesiz polisleri ezen rütbelilere karşı net duruşu onu efsane haline getirmişti. Onun her zaman memurunun yanında tavır sergilemesi, protokol kurallarını hiçe sayması ve memurunun derdini hem dinleyip hem çözümüne yardımcı olması onu emniyette idol haline getirmişti. Tıpkı Teoman Eren gibi babacan biriydi. Tabi Teoman Eren rütbesi olmadığı halde birçok onurlu ve dik bir duruş sergilemişti. Ramazan Kara'da bu ikilinin adını çokça duymuştu. Onlar Emniyet Genel Müdürlüğünün başına gelmiş en iyi iki şeydi. Ama artık Teoman Eren yoktu.

Bizim görevimiz ne sevinmek ne de üzölmek, diye karşılık verdi müdür. Alperen Aksuyu görmek hoşuna gitmişti belliki. Aslında ona içli bir hayranlık bile duyuyordu ama o bir amirdi kendisi ise müdürdü, hissettiği şeyleri ona hissettirmek yerine onu ezmesi gerektiği fikri

geçmişten gelen bir dürtüydü. Çünkü polis okullarında öğrencilikler böyle yürürdü. Altın acımazsın ve asla hayranlık duymazsın.

"Evet, arkadaşlar, bu günlük bu kadar. Katilimizin zeki, zaman takıntısı olan, gizemli, karizmatik ve hayran kitlesi oluşturabilecek bir karakterde olduğunu unutmayın. Sizlere birde ödev vereyim. Türkiye’de neden seri cinayet olmaz, daha doğrusu Amerika ve Avrupa ülkelerindeki kadar neden olmaz. Bu konuda herkes araştırmasını istiyorum. Hepinize iyi geceler diliyorum. Müdürlüğümüz araç tahsis edemediğinden kendi imkânlarınızla gideceksiniz. Fakat isterseniz üç kişiyi metrobüse bırakabilirim."

Müdürün gözleri bayan polisin üzerindeyken bu nazik daveti yapmasaydı herkes müdürü sıcak ve yardım sever biri olarak görebilirdi. Tenis maçı henüz bitmemişti polisler bu defa da kadın polis ve müdür arasında başlarını çevirmeye başladılar. Kadın polis "Ben gelebilirim."deyince iki polis daha Ramazan Karayla gitmeyi kabul etti.

Cinayetler üzerine önceden de bilgi topladığı için Alperen Aksu herkesten bir adım önde sayılırdı. Gerçi oda bu bilginin çoğunu Teoman’ın dâhiyane fikirlerinden elde etmişti ama yine de cinayetler üzerine ciddi manada kafa yoran eder insanlardan biriydi. Emniyetin işi bu derece ciddiye alması Saatçinin işini zorlaştıracığa benziyor ama Saatçi planlı ve disiplinli çalışan biri olduğu için belki de bu durumun üstesinden bile gelebilecek kabiliyeteydi.

Zor Ölüm

Akşamın karanlığına aldırmayan sokak köpekleri aynalı gözleriyle oradan oraya gezinip yaramazlık yapıyordu. Sokak lambaları başını yere eğmiş köpekciklerin yaramazlıklarını izliyordu. Yaşlanmış ağaçlar ise uzaktan çocuklarını kontrol eden anneler gibi tüm bu olup biteni izliyordu.

Yüksekçe duvarlar bütün konakların arasına girmiş birer kara kedi gibiydi. Sokalar bu haliyle eski İstanbul'u andırsa da yaşayanların o sıcaklığı ve havayı vermediği her halinden belliydi. Tek bir çivi dahi çakılması yasak olan ikinci derece tarihi eser niteliği taşıyordu bu konaklar. Akşam karanlığında denize yansıyan ay ışığıyla raks eden masalsı bir havası vardı her birinin. Dikenli teller diğer insanları bu masal diyarından adeta ayırıyordu.

Sokakları sürekli izleyen kameralar vardı. Orada yaşayanları güvende hissettirecek her şey düşünülmüştü. Konaklardan biri bu güvenlik hissiyatının zirvesindeydi. Deyim yerindeyse o evin etrafında kuş uçurtulmuyordu. Yirmi dört saat takım elbiseli korumalar evin bahçesinde, sokaklarda geziniyordu. Bu koruma ordusunu yöneten koruma müdürüyse bu güvenlik çemberinin ilk perçini gibi görünüyordu. Müdür gecenin karanlığında sigarasından derin nefesler çekiyordu.

Diğer korumalardan daha kalıplı ve kel olan adamın koruma müdürü olduğunu anlamak için fazla kafa yormaya gerek yoktu. Çünkü hareketlerindeki sertlik ve kesinlik buna işaret ediyordu. Alanında uzman biri olduğu için bu işin başına özellikle getirilmişti. Patronuyla arası çok iyiydi, ona sadık bir köpekten fazlasını vermek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Aralarında geçen konuşmalar genelde koruma önlemleri üzerine oluyordu, hatta bir keresinde koruma müdürü "Bu eve profesyonel bir ekip bile bir kaç haftada ancak girebilir. Bu süre içerisinde zaten sizi tehlikeden uzaklaştırmış oluruz." demişti. Burhan AVCI söylediklerinde çok inançlıydı, çünkü ona göre bu işin nirvanasını yapıyordu. Hasan Kara'ya verdiği güven hatırı sayılır ölçülerdeydi.

Hayat çoğu zaman insanları yanıltan işinin uzamanı bir hokkabazlar gibi bir gösteri sunabiliyordu. Hasan Kara'nın şu anki durumu gösterisini izlediği hokkabazın aldatmalarla dolu numaralarına inanmış ve yanıltılmış bir insana benzetilebilirdi. Gösteri bitmiş ve güvenlik mucizesi bir anda yok olmuştu. Oyun bitti.

Hasan Kara kurbanlık bir koyun gibi etkisiz hale getirileceğinden habersiz, Chateau Lafita yudumlamakla meşguldü. Dünyada sadece 600 adet üretilmişti ve bir düzinesini Amerikalı bir iş adam ona hediye olarak takdim etmişti. Bir kadehi 8.000 TL civarıydı. Böylesi Lüks bir hayat için böyle şeyler seçkinliğin ve entelektüelliğin altın kurallarıydı. Her şey pahalı olmalıydı. Herkes yaşantısına imrenmeli ama neden bu kadar zengin olduğunu sorgulamamalıydı. Hayat çoğu zaman insanları yanılttığı gibi onlara şımarık bir tokatta indirebiliyordu. Az sonra ne bağırabilecek ne çığlık atabilecek ne de kaçabilecek bir hale gelecek olan kurban bu tokadın en okkalısını yemeye hazırды.

Gece alabildiğine kasvetliydi. İstanbul için geç sayılmasa da birçokları için vakit epey ilerlemişti. Saatçi harekete geçmişti. Korumaları sessizce etkisiz hale getirmeye başladı. Önce ön kapıda bekleyen şişman ve birçokları için bayağı iri sayılabilecek korumayı etkisiz hale getirdi. Adam yere o kadar ani düşmüştü ki ciğerlerine çektiği sigara dumanı yüz üstü düşmenin de etkisiyle ağız ve burun deliklerinden teneffüsü zor beklemiş afacan öğrencilerin sınıftan çıktığı gibi boşalmıştı. Burhan AVCI mat olmuştu. Ardından bahçe içerisinde sigara içen ve etrafı kontrol eden diğer korumayı yere indirdi. Sonrasında evin giriş merdivenleri üzerinde bekleyen ve henüz sigarasını yeni yakmış diğer korumayı etkisiz hale getirdi. Zavallı adam ikinci bir nefesi ciğerlerine çekmeden ölüvermişti. Bu noktadan sonra işi zorlaşmıştı. Çünkü ilk üç koruma bir arada değillerdi ve etkisiz hale getirilmeleri kolay olmuştu. Bu andan itibaren diğer üç korumayı etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Kimsenin planlarının bozulmasına da asa müsaade edemezdi. Diğer üç koruma evin hemen girişindeki geniş salonda vakit geçiriyordu. Sinsice bir köşeden onları izliyordu. Daha içeri gireli beş dakika olmamıştı. Ortalama bir saat elli beş dakikası kalmıştı. Diğer korumalar neşeli konuşmalarla konuşuyor, sessizce gülüşüyorlardı. Patronun rahatsız olmasından korktukları hallerindeki tedirginlikten belliydi. On beş dakika boyunca geyik muhabbeti yapan korumalar katili endişelendirmeye başlamıştı. Neyse ki içlerinde en kısa ve en tıknaz olan koridorun sonundaki tuvalete gitmek için tuvaletin olduğu yöne doğru yöneldi. Saatçi onun gidişinin ardından hemen harekete geçti ve iki korumayı da etkisiz hale getirdi. Adımları seriydi bir o kadarda ilginç. Korumalar tek tek etkisiz hale getirilmişti. Ortada sanki doğaüstü bir gücün etkisi var gibiydi. Evdeki kameralar kayıttaydı. Korumalardan hırıltılardan başka ses çıkmamıştı. Korumalar öyle korkmuş ve heyecanlanmışlardı ki gırtlak kaslarını ve yüz kasları gerginliği olayın korkunçluğunu izah eder haldeydi. Diğer korumayı da tuvalette etkisiz hale getirdikten sonra yukarı kata yöneldi. Bir gölge gibiydi ya da öyle görünmeye çalışan bir psikopat. Her iki durumda da yukarıdaki için işler pekte iyi gitmeyecekti.

Sonuç olarak Hasan Kara mat edilmişti. Onca önleme rağmen şu an acınası bir halde çaresizce kıpırdayamadan bekliyordu. Elleri bağlanmış, gözleri kapatılmış ve ağzı tıka basa doldurulmuştu. Saatçi öylece az sonra öldürmeye başlayacağı kurbanına bakınmaya başladı. Gözlerinde gün be gün parlayan bir ışık vardı. Hasan Karanın parmağında zenginliğinin kanıtı gibi duran Myr marka çok şık bir yüzük vardı. Boynundan hiç çıkarmadığı şahane kolyesi ile zengin ve kompleksi bir insan kimliğini yansıtıyordu. Oysa şu an zavallı bir insan gibiydi. Bulunduğu odanın tüm eşyaları haddinden ziyade pahalı hayat tarzının ayrıntılarını veriyordu. Duvardaki tabloların fiyatları hiçte küçümsenecek miktarda değildi. Bu ihtişamlı evi,

birçokları rüyasında dahi göremezdi. Pahalı şarap, hala kadehi oyalıyordu. Saatçi Hasan Karayı bayıltmak için koluna bir ilaç enjekte etti.

Saatçi, orada öylece gözünü dahi kırpmadan beklemeye koyuldu. Bu arada bir sigara yaktı. Sanki çayla sigara ya da kahveyle sigara seven biri gibi, oda ölüm ve sigara sever gibiydi. Sigarayı öyle içli çekiyordu ki içine, sigaradan nefret eden biri bile o sigara içerken bir nefes sigara içebilirdi. Neyse ki kurban yavaş yavaş uyanmaya sigara ise kendini bitirmeye başlamıştı.

Kurban kendine geldiğinde hareket edemediğini fark etti. Ağzından nefes alamıyordu, bir an hava almak için daha önceden burnunu bu kadar kullanıp kullanmadığını düşündü.

Şu an başında nasıl bir dümen döndüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama çok sinirlendiği aşikârdı. Kurban sinirinden ağzına tıklımış bezi parçalamıştı. Böyle bir şey nasıl olabilir, diye de düşünmeden edemiyordu. Şu an biri onu bağlamıştı ve etkisiz hale getirmişti. Ama kim nasıl böyle bir saldırıyı yapıp hala hayatta kalmayı başarabilirdi ki? Kurbanlık koyun gibi çaresizce beklerken daha önce aklına gelmeyen şeylerin neden böyle bir anda aklına hücum ettiğini düşündü. Beyni şu an gereğinden fazla aktifti ve daha önce hiç yapmadığı kadar düşünmeye başlamıştı, bu ise alışık olduğu bir şey değildi. Beyni yaradılıştan gelen mucizevi kabiliyet sayesinde başka şeyleri de değerlendiriyordu. "Eğer buradan kurtulursam tüm koruma kadrosunu değiştireceğim ve Öz Güvenlik şirketi müdürünü fena halde benzeteceğim. Beni korumaları için bu sefillere, hayatları boyunca göremeyecekleri kadar çok para veriyorum. Karşılığında sadece hayatımı korumalarını istiyorum ama bu aşağılık herifler bunu bile başaramıyorlar."

Saatçi tüm bu sinir ve kibir dolu düşünce fırtınasından habersiz işinin ustası bir sanatçı gibi kurbanını öldürecek düzeneği kurmakla meşguldü. Yanında getirdiği alet çantasından ve taşıdığı silahlardan, onun işinde iyice uzmanlaşmış biri olduğu belliydi. Böylesi planlı bir çalışma ancak casus filmlerinde olabilirdi. Katil gecenin karanlığında belli olmuyordu, yüzünde ne olduğu anlaşılmayan bir maske ya da ona benzer bir çaput vardı. Bu haliyle bir yarattığı andırıyordu. Gerçekten bir insan mıydı yoksa bir belli belirsiz insan suretine bürünmüş bir yaratık mı? Bu maske benzeri şey onu gizemli kılıyordu. Katil, ya daha önceden çokça cinayet işlemiş ya da bu iş için çok iyi hazırlanmıştı. Yoksa bu kadar titiz, sessiz ve işine bu kadar hâkim bir şekilde hareket edemezdi.

O, çalışırken hiçbir ses çıkmamıştı, tek bir küçük ses dahi. O çalışırken duvardaki ihtişamlı saatin tik-takından başka hiçbir şey duyulmamıştı. O ölüm gibi, sessizce bütün işini bitirmiş ve kurbanını öldüreceği düzeneği kurmuştu. Saatçi bir yandan düzeneği hazırlarken bir yandan da bir türlü önüne geçemediği düşünce şimşekleriyle uğraşıyordu. Aklında bu güne kadar kimsenin yapamayacağı hatta hayal dahi edemeyeceği şeyler vardı. Tüm bu düşünceler bir ilhammışçasına beliriyordu.

Saatçi düzeneğini hazırlarken arada sırada kurbanını kontrol ediyordu. Kurbanı sürekli çığlık atmak isteyen bir yüz ifadesiyle başını sağa sola çeviriyor ve hayvani hırıltılar çıkarıyordu. Boyun damarları çığlık atma isteğinden ve gayretinden dolayı şişip şişip iniyordu, fakat ağzına tikiştirilen bez yüzünden bunu başaramıyordu. Az sonra öldürüleceğini bilmenin

verdiği duygu o kadar yoğundu ki aldığı her nefesi bir hatıra gibi saklamaya hazırdı. Adamın gözleri sımsıkı kapalı olduğu için endişe ve korku doluydu. Belki de az sonra feci şekilde öldürülecekti fakat hala bir umut vardı içinde.

Kurban her anlamda doymak bilmez biriydi. Yemeğe düşkünlüğü, para kazanma hırsıyla örtüşüyordu. Bu yüzden şişmanlamıştı ve iğrenç bedeni terlemeyle birlikte iyice mide bulandırıcı bir hal almıştı. İğrenç bir hale bürünmüş bedeniyle buldukları odanın ihtişamlı hali sanki bir çelişkiyi resmediyordu. Karşısındaki adamın neden konuşmadığını anlamakta güçlük çekiyordu. Ortada neyin döndüğünü de bilmiyordu ama kötü bir şeyler olacağı kesindi. Adamın para için mi bunca şeyi yaptığını merak ediyordu. Bunu bilmeyi gerçekten çok isterdi. Ona hayatı boyunca göremeyeceği kadar parayı bir çırpıda verebilirdi. Ama bir yandan da şunu düşünüyordu; Mesele sadece para olmayabilirdi.

Katil, kurbanının hayatını acı dolu bir sonla bitirmek için hazırlıklarının son aşamasına gelmişti. Cebinden çıkardığı müshil ilaçlarını eline boşalttı. Cam şişeye çarpan ilaçların sesinin bu kadar kulak tırmalaması kurbanı çok şaşırtmıştı. Çünkü uzun zamandır bu kadar sessiz bir ortamda kalmamıştı.

Katil belli ki ilacın kurban üzerinde hemen etki göstermesini istiyordu, çünkü eve girdiğinden beri çok vakit harcamıştı, elini daha çabuk tutması gerektiğini düşündü. Geçen bu süre içerisinde polisler gelebilir ve olay istemediği bir noktaya gidebilirdi. Bu yüzden hızlı olmalıydı ve tek bir iz veya emare bırakmada oradan bir hayalet gibi ayrılmalıydı. Öğle haberlerinde polisin son cinayetiyle ilgili hiçbir detay bulamadığını duymayı istiyordu. Bu iş küçükten büyüğe doğru giden bir zincir halkasının ilk ve ses getirecek en önemli halkalarının teker teker kırılmasına benziyordu. Eğer işi temiz ve planladığı şekilde bitirebilirse son halkayı da müthiş bir sonla kıracak ve benliğini dolduran amaca ulaşacaktı. Bu amacı kutsallığını bir an için derinden hissetti ve daha önce hiçbir yerde hissetmediği bir ürperti hissetti. Duygularını bastırması gerekiyordu, gideceği yolda duygusal adımlar felakete sonuçlanabilirdi. Bu nedenle çabucak kendini topladı ve kendini işine daha da odakladı. Duygusalığa ve diğer duygulara henüz alışmamıştı. O daha çok gelişim evresindeki bir çocuk gibiydi. Her şeyi yeni ve hızlıca öğreniyordu.

Katil, kurbanına bir avuç dolusu ilacı içirmek için kurbanın ağzına tıkadığı bezi çıkardı. Kurban tam da bu anı beklemişçesine alabildiğine bağırma ve yardım istemeye başladı. O kadar derin ve sarsıcı çığlıklar atıyordu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ama kurbanın o anda kestiremediği bir şey vardı; bağırması boşunaydı çünkü onları duyabilecek durumda olan hiç kimse yoktu. Kaldığı zaten korumalar etkisiz hale getirilmişti. Tüm bunlar yaşanırken Katil, kurbanın çenesini tuttu ve diğer eliyle burnunu kapattı. Kurban havasızlıktan boğulmak üzereyken ilaçların ağzına tıkıştırılmasını çaresizce kabullendi. Kurban yüzünde gezinen elleri hissedebiliyordu. Bir an ağlamayı düşündü ama bunu yapmayı hemen reddetti. Bu durumda daha fazla sinirlendi ve daha fazla güç harcamaya başladı. Harcadığı güç birkaç milimlik kıpırdamalar dışında ipe sarılı olan yerlerinin kızarmasına sebep olmuştu.

Kurban, üstü başı salya ve tükürüğe bulanmış bir halde ağzına doluşturulan ilaçları yuttu. Ağzına tıkıştırılan beze diremedi. Nefes alıp verirken burun delikleri açılıp kapanıyordu. Her halinden çok korktuğu belli oluyordu. Birkaç dakika sonra kurbanın nefes alış verişleri normale

döndü. Katil daha sonra yanında getirdiği iğneye kurbanın kolundan damar yolu açtı. Kurban düştüğü durumu kendine ve gururuna hiç yakıştıramıyordu. Vücudunu saran sakinliğin de etkisiyle bir anda duygu boşalması yaşadı, feci şekilde aşağılandığından ötürü gözyaşlarına bu defa hâkim olamadı. O anki hali gerçekten acımasız bir insanı bile derinden etkileyebilirdi. Dakikalarca sessizce ağladı ama tüm bu olaylara rağmen hayatı boyunca kendini bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu.

Sanki şu an birine tamamen esir olmuşken, altında çalıştırdığı insanların nasıl olup da bu kadar güçlü davranabildiklerini anlıyor gibiydi. Şimdi, aylarca geceli gündüzlü köle gibi çalıştırılan insanların nasıl olup da hiç ses çıkarmadıklarını anlamışa benziyordu, şu an her şey çok daha farklı geliyordu gözüne. Çaresizlik ve kabullenme duygusu insanı farklı bir kimliğe sokuyordu. Bu kimlik yüzünden insanlar çoğu şeyi olduğu gibi kabulleniyordu ve ses çıkarmak yerine efendisine hizmet etmekten başka seçeneği olmayan bir köle karakteriyle olup bitenlere ayak uyduruyorlardı. Adam tüm bunları düşünürken aklının diğer ucunda ise ona kimin zarar vermek isteyebileceği düşüncesi beliriyordu. İkili ilişkileri iyi olan biriydi, çevresinde sevilen ve saygı duyulan biriydi. Onu ve ailesini tehdit edecek hiçbir olayın içine girmemişti. Giriştiği tüm işlerde düşman edinmemeye özen gösterirdi. Kaldığı bu zenginlikte birini devlet bile karşısına alamazdı. O halde bu düşman kimdi ya da kim tarafından tutulmuştu? Şu an bu yaratıktan intikam almak için tüm maddi varlığından vazgeçebilirdi ama her zaman unuttuğu bir şey vardı; para her şey demek değildi.

Çocukluğundan beri karşısında kimse duramamıştı, o güçlüydü ve de zengindi. Bu dünyada bundan daha etkili ne olabilirdi ki? İsteddiği gibi hareket edebiliyor, istediği insanın ayağını kaydırabiliyor, istediği gibi para kazanabiliyordu. Tüm bunlara rağmen birinin onu ele geçirmiş olması zengin ve onurlu bir beyefendinin kaldırabileceği bir şey değildi. Bunca korumaya, bu kadar paralı askere ve silaha rağmen birinin çıkıp da, gözünü karartarak böyle bir şeye kalkışması ancak takdir edilmeliydi. Bağrındaki zenginlik gururu bile pes etmiş ve onu bu hale getiren düşmana saygı duymuştu, kurbanın saatlerdir aklından geçirdiği en asil düşünce belki de buydu.

Nefesinin son anına kadar merak ve korku doluydu. Orada öylece ölürlen çok acı çekmişti. Bir şey bir insanın canını bu kadar yakabilir miydi? Neden ölümü bu kadar çok istemek zorunda kalmıştı ki? Ölmek herkes için bu kadar zor muydu? Neden birisi onun sadece ölmesiyle yetinmemişti? Bu kadar acılı bir ölümü ne yapmıştı da hak etmişti? Kurban ömrünün son anlarını bu soruların ürkütücü cevaplarını belli belirsiz bir bilinçle sorgulamıştı.

Katilin gidişi de tıpkı gelişi gibi sessizce oldu. Katil evden çıkarken tüm kamera kayıtlarını imha etti. Korumaların onu görmediklerinden emindi. Artık işi bitmişti ve gitmesi gerekiyordu. Her an birileri gelebilirdi. Katil dışarı çıkar çıkmaz gecenin karanlığında bir anda hızlandı. Evin bahçesini de geçip kaçış yoluna vardı. Yolu takip ederken gecenin karanlığında sabah ezanları yankılanıyordu. Katil bir anda ortadan kaybolmuştu. İstanbul'un bu mukaddes vakti insanın tüylerini diken diken ediyordu. Yol boyunca sonraki gecelerde öldüreceği diğer pislikleri düşündü bir an. Aslında düşündüğü ve merak ettiği şey bir delil bırakıp bırakmadığıydı. Öldüreceği diğer beşerilerin listesini geçirdi aklından. Listesinde ölmeyi bekleyenler vardı. O insanları da yok edip yüzleşmesi gereken şeyin karşısına

ıkacaktı. Tabi eğer yakalanmazsa. Varacağı hedef için gideceği yol uzundu ve oldukça yorulacaktı ama hissettiği derin mutluluğun yanında yorgunluğun lafı bile edilemezdi.

Kaos

Üçüncü cinayetten sonra tüm ülkede kargaşa hâkimdi. Sanki sorumluluk alması gereken herkes kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Polis ne yapacağını şaşırılmış, olayların dallanıp budaklanmaması için medyanın ipli patronlarına sıkıp germeye başlamıştı.

Olaylar daha fazla duyulmamalıydı. Özellikle dış basın bu olaylardan uzak tutulmalıydı. Bunun için medya kısıkaca alınıyordu.

Cinayet haberleri medyaya yapılan ağır baskı neticesinde toplum üzerinde bırakması gereken etkiyi yapamamıştı. Bu etkinin oluşmamasında Emniyet Genel Müdürlüğü' nün de katkısı vardı. Emniyette irili ufaklı herkes üzerine düşen görevi yapıyordu. Özellikle Ramazan Kara'nın emrindeki polis ekipleri büyük bir özveriyle ve dikkatle tüm bu olup biten cinayetleri takip ediyordu. Son cinayet haberinin Emniyet Genel Müdürlüğüne intikal ettiği andan itibaren bu cinayetlerle görevlendirilen ekip olay yerinde incelemelerini yapmaya başlamıştı.

Olay yerinde inceleme yapan Savcı Rasim İpek, Polis Müdürü Ramazan Karadan bilgi alıyordu. Bu cinayet dosyasının ona verilmiş olmasını hiçte hoş karşılamamıştı. O daha çok siyasi olmayan dosyalar istiyordu ama derste öğretmenin sorusundan kaçan ve neredeyse sıraların altına gizlenecek kadar küçülen ama neticede öğretmenin sorusuna maruz kalan bir öğrenci talihsizliğiyle sürekli istemediği şeylerle muhatap oluyordu.

Ramazan Kara durgun bir tonda işlenen bu son cinayetle ilgili savcıya bilgi vermeye başlamıştı, sesindeki durgunluk hareketlerine de yansımışa benziyordu.

"Sayın Savcım elimizde pekte bir şey olduğu söylenemez. Ama yine de artık bazı şeylerden yavaş yavaş emin olmaya başladık."

Savcı alaycı ve üstten bir bakış atarak Ramazan Karaya baktı.

"Neymiş bazı şeyler. İlk cinayetten bu güne altı gün geçti. Elimizde ne var? Koca bir hiç!"

Ramazan Kara ne diyeceğini şaşırılmıştı, gerçi savcının onu anlamasını da beklemiyordu. Elllerinden gelen her şeyi yapmışlardı ve küçük detaylardan başka bir şey elde edememişlerdi.

"Sayın Savcım bu cinayetler artık seri cinayete dönüşmüş durumda. Üç cinayetinde aynı yöntemlerle işlenmesi ve belli bir gizem ve misyon yüklü olması bizi bu kaniya vardırdı. Elimiz de katile ait olduğunu düşündüğümüz ayak izleri var. 3 Haziran gecesini işlenen cinayette kasıtlı olarak bırakılmış izler. Ayrıca katille ilgili varsayımlarımız var. Öngöremediğimiz birçok şey var."

Savcı ani bir hareketle Ramazan Karaya döndü ve sert bir tonda bir şeyler söyleyeceği belli olan bir yüz ifadesiyle onun gözlerinin içine baktı.

"Ben bir varsayım istemiyorum. Ben bu işin artık bitmesini istiyorum. Emrinde bir sürü unsur var. Bunları kullan ve o katili yakala. Karşında görünmez bir yaratık yok. Bu saçmalık en kısa sürede bitecek."

Ramazan Kara bu kararlı bakışlar karşısında bilinçaltında beliren bazı düşünceleri gün ışığına çıkardı. Biraz deli saçması sayılabilirdi bu düşünceler ama yine de mantıklı gelen tek şey bu düşüncelerdi.

"Sayın Savcım bizim burada karşılaştığımız şey aslında "Modern Morpheus" diye tanımlayabileceğimiz bir insana ait."

Söylediklerini bir an tekrar düşündü ve ne kadar delice bir düşünceye kapıldığı kanısına vardı. Aklında beliren delice bir şeydi. Bu olanların insanüstü bir şey tarafından yapıldığı fikrine kapılmıştı. Aslında bir anda düşünmüştü bunu ama günümüzde böyle bir şeye inanmak aptalların düşebileceği türden bir yanılğı olabilirdi.

"Nasıl oluyor da bir sürü cinayet işleniyor ve polis teşkilatı hiçbir bilgi elde edemiyor? Bu soru savcının dudaklarından büyük bir merak ve öfkeyle dökülmüştü. Ve anlaşılan o ki onunda kafası bu seri cinayet vakaları yüzünden iyice karışmıştı ve bu belirsizlik kariyerinin devamı için bir engel gibiydi.

'Sayın savcım olay yeri inceleme ekiplerimiz bundan önceki cinayetlerde olduğu gibi tek bir delile ya da ize dahi rastlamadı. Sanki cinayetleri işleyen görünmez, parmak izi taşımayan ve hiç bir biyolojik artık bırakmayan biri. Tüm bu yaşananlar inanın bizim içinde olağan değil."

Savcı Rasim İpek Ramazan Kara'nın yüzüne dahi bakmadan dinlemeye devam ediyordu. Aynı kibirli ve sinir bozucu tavırları sanki tüm hayatı boyunca onun yakasını bırakmayacak bir leke gibiydi. Ramazan Kara içinden acaba ben de kendi memurlarımla konuşurken böyle mi görünüyorum, diye düşündü bir an!

"Sayın Savcım, katil her kimse çok zeki ve gizemi seven biri. Ayrıca Köstekli saat merakı var. Buradan hareketle onu ellili yaşlarında biri olarak kabul edebiliriz."

Tabi böyle biri varsa. Ramazan Kara bu gerçek üstü düşünceyi benimsemişe benziyordu.

"Şuana kadar hiç bir biyolojik iz bırakmadı. Eğer yanılmıyorsam adam kendini cinayetlerden önce tıraşlıyor, yani tüm vücudunu. Cinayetlerini uzun zaman alan planların ışığında işlediğini düşünüyorum. Aksi bir düşünce olarak az önce söylediklerim geçerlidir."

"Bana başka şeyler de lazım, bu saydıklarını sokaktan geçenler de söyler. Bana güçlü kanıtlar lazım, bir görüntü, olayı gören bir komşu, sokaktan geçen bir görgü tanığı vs..."

Ramazan Kara bu sözler üzerine olay yerinde dikkat çekici hareketlerde bulunan birinin olduğundan ve ifadesini almak üzere emniyete götürüldüğünden bahsetmeye başladı.

"Son cinayetten sonra olay yerine gelen birinin hareketlerinden şüphelendik. Adam şu an elimizde. Sizin de bildiğiniz gibi acemi katiller olay yerine tekrar gelirler ve bir hata yaptım mı diye kontrol ederler. Biz de birkaç saat önce Polis Merkezine götürdüğümüz bu adamdan

bilgi almaya çalıştık. Şimdilik gözaltında. Onun söylediklerini kayıt altına alma gereği hissettim. Çok garip ve bana göre deli saçması şeyler konuşuyordu. Belki de delidir bilmiyorum ama söylediği şeylerin bazılarını akıllı başında bir siyasi bile söyleyemez."

Savcı Rasim İpek kendisi için uzunca bir zaman gibi gelen incelemelerden sıkılmış bir ifadeyle bahsi geçen konuşmaları dinlemek istediğini belirtti. Neredeyse on iki saattir olay yerinde olan ve iyice yorulan Ramazan Kara elini çabuk tutmak istedi.

Pekte ilgili olmadan adamın nerede olduğunu sordu savcı. Aklında daha çok akşam buluşacağı bir kadın ya da izleyeceği bir televizyon programı var gibiydi. Bu olaydan ötürü biraz gergindi.

"Görüntüleri ne zaman izleyebiliriz?"

"Hemen şimdi makam aracınıza bir bilgisayar getirteyim."

Savcı Rasim İpek makam aracına geçince Ramazan Kara'da kendi makam şoföründen diz üstü bilgisayarı istedi. Bu defa isteği daha insancıl ve kibarcaydı. Savcının kibiri ona biraz ders vermiş benziyordu.

Hemen akabinde makam aracına götürülen bilgisayara deli olduğuna inandıkları adamın görüntü ve konuşmalarının yer aldığı cd' yi taktılar, az sonra bir masa ve bir sandalyenin olduğu karanlık bir odada sandalyede oturan adamın konuşmaları başladı.

Öylece bir sandalyeye oturmuştu. Ellerini masanın üzerinde birleştirmiş ve belli bir noktaya gözlerini dahi kırpmadan bakıyordu. Hiçbir hareket yoktu sadece konuşmaya başladığında ağzı oynamaya başlamıştı. Ramazan Kara ve Savcı vidyoyu izlemeye koyuldu.

"İnsanların yoğunlukla televizyon izlediği cumartesi ve pazar günleri yetmiş milyon insan televizyona kilitleniyor. Diğer günler farklı mı sizce? Tabiki hayır. Herkes o kutuyu deliler gibi izliyor. İşte bizim bildiğimiz yegâne gerçeklik bu kutu. Bu kutudan yansımayan şeyleri bilmeyen bir nesil var. Bu kutu gerçeğin ta kendisi olup çıkmış durumda. İnsanlığın son kitabı gibi. Bu kutu öyle ilginç ki her şeyi belirleyebiliyor, hükümetleri yıkıyor ve hatta savaş çıkartabiliyor. Yani var eden ve yok eden o. İnsanlığın taptığı bir Tanrı."

"Tanrı tanımazların böyle bir gücü elinde tuttuğunu bir düşünün!"

"Bir sıkıntımız yok!" cümlesinin insanlar üzerine baskın bir şekilde yayılması için delice çalışan bir makina. Ve inanın bu makine sizi gerçeğe götürmez.

Eğer gerçeği istiyorsanız Allah'a gidin. Bilgiye ve kitaplara gidin. Tüm gerçekler orada, öğretmenlerde.

O kutu istediğimiz her şeyi söyler. Filmin sonunda kahraman mutlaka mutlu sonu yakalar. Bu hayatın bize vadettiği gerçek değildir.

Yedi milyar insan her gün, her gece, bütün yaşlardan, inançlardan ve renkten bu aptal kutudan yansıyanların gerçekliğinde bir hayatın var olduğuna inanıyor. O hayallerimizi çalan bir kadın

gibi. O bizleri sorgularımızdan vazgeçiren ve eve gitmediğimiz bir gece en yakın arkadaşımızla boynuzlayan bir sürtük gibi.

O aptal kutu bize neyi istediğimizi söylüyor ve yaptırıyor. Reklamda gördüğün ayakkabıyı yine reklamlarda gördüğün diğer ihtiyacın olmayan şeyleri aldırıyor. Özgürlüğümüzü bu aptal reklamlarda gördüğümüz ürünlere feda ediyoruz.

Tüm Dünya bu toplu ayinin birer üyesi gibi o ışıklı kutuya dalıp dalıp çıkıyor. Tüm Dünya delirmiş olmalı. Ve gün geçtikçe çıldırıyoruz. Gitgide manyaklaşıyoruz.

Bu çılgınlığı, bu deli saçmalığını, alış veriş yamyamlığını nereye kadar sürdürebiliriz sanıyorsunuz. Dünyadaki tüm kaynaklar kuruyuncaya kadar mı? Peki, bu vurdumduymaz perdelemeyi yapanlar sizden gerçekleri saklamıyor mu sanıyorsunuz? Yoksa izlediğiniz haberlerin gerçekliğine mi inanıyorsunuz?

Sizlere çok büyük bir yalan söylüyorlar.

Sizler aptalsınız! Sorgulamayan, düşünmeyen ve önüne konan tuzu büyük bir keyifle yalayan koyun gibisiniz.

UFO kazaları, kaçırılma fenomenleri, ekin çemberleri, yakın temas, tarihte UFO olayları, sahte uzaylılar ve daha niceleri.

İzlediğiniz onca uzaylı filmini anımsayın! Bunlarla da bizi kandırıyorlar. Bizi iyice aptal sanıyorlar.

Haber kanallarındaki UFO ve cin haberlerini hatırlayın!

Bunların hepsi başkalarının hayali!

Ve bu hayal bizim gerçeğimiz!

Oysa UFO görüntülerinin nerdeyse hepsi sahtedir, diğerleriye açıklana bilen hava olaylarıdır.

O halde gerçek olan ne? Yani bizler için hayal ve gerçeklik dışı diye yaftalanan şey ne!

Bizlere "UFO vakası" diye, yutturulmak istenen şeyin sebebi nedir?

Bizlere yutturulan ilk şey UFO saçmalığıdır, ikinci şey ise UFO görüntüsü ve uzaylı vakası sandığımız şeylerin gerçek olduğudur. Bizler televizyon denen kutu yüzünden UFO yalanının ardına gizlenmiş cin vakalarını göremedik. Hoolywood yıllarca UFO ve uzay fenomenleri uydurdu. Gerçeği gizlediler. Milyonlarca doları film şirketlerine yedirdiler. Aptallar sürüsü de bu filmleri izledi. Saklıyorlar. Gizledikleri şeyler korkutucu. Onlarda ne olacağını kestiremiyorlar.

Televizyonun verdiği mesaj çok net; bir saldırı olursa! Bir başka gezegenden bir istila olursa! Tüm Dünyayı tehdit eden bir saldırı... İnsan ırkının yok olmayla karşı karşıya gelmesi ve diğer saçma şeyler.

Peki, televizyon bize sonrasında ne mesaj verir; insanlar arasında fark olmadığını, hepimizin insan olduğunu ve hepimizin Dünya vatandaşı olduğumu ve bu tehlikeye karşı bir araya gelmemiz gerektiği.

Yıllardır birilerinin planladığı şekilde düşünmeye eğilimlendirildik.

Bizlerden bu yolla sakladıklarıysa yani gerçek olansa yani bizim için hayal olansa; boyutlar arası iletişim!

51. Bölgeyi cinler ele geçirdi. 51. bölgedeki üssü cinler istila etti. UFO efsaneleriyle ve diğer propagandalarla insanların gerçeklik algılarıyla oynandı. En başta anlattığım kaçırılma hikâyelerine ve diğer uzaylı saçmalıklarına sistematik olarak inandırıldık. Gerçek olan saklandı. 51. Bölgede boyutlar arası iletişime geçiş başarılıydı. Bir hafta sonra bunu sezen herkes oradan uzaklaştırıldı. Diğer askerleriyse ele geçirdiler. Yayılıyorlar. Gün be gün... An be an... Güçleniyorlar. Beyinlerimizi ele geçirdiler. Bizleri sistematik olarak aptallaştırıyorlar. Çünkü bizler kâinattaki en zeki varlıklarız. Onlar bizi ancak zekâmızı alt ettiklerinde yenebilirler. Kendilerini gizlemek için UFO saçmalıklarını yıllardır kullanıyorlar. Onlar aramızda ve bizleri yok edecekler. Onlar Dünyamızı istila edecekler.

Çünkü onlardan öyle kabileler var ki Tanrının varlığını kabul etmediler ve şeytanın yolunu seçtiler. Kendilerinin kesin ve net bir şekilde insandan üstün birer varlık olduğuna inanıyorlar. Peygamberimizin davetine de işte bu aptal kibirleri yüzünden icap etmediler.

Oysa Peygamberimizden önce onlarla insanlar sulh içindeydiler. Onların tıp bilgilerinden yaralanan nice insanlar vardı Arap Çöllerinde. Nice nesiller çöllerde kaybolunca onların yön bilgisinden ve zekâsından yararlandı. Gerçek o kutunun bizlere yutturduğu şey değil, gerçek olan boyutlar arası iletişim. NASA bu işi çözdü. İnsanlık çirkin bir pazarlıkla satıldı ve karşılığında onların teknolojilerini aldılar. İmkânsız bir teknoloji devriminin temeli budur. Daha yüz yıl önce telefon yeni yeni kullanılmaya başlanmışken bu geçen zamanda nasıl bir teknolojik devrim oldu da şimdi akıllı telefonlara sahip olabildik?

"Gün olur şöyle diyerek onları huzurunda toplar: "Ey cinler/görünmez varlıklar topluluğu! Şu insanlara gerçekten çok ettiniz/ insanların birçoğuna göz diktiniz." Onların insanlardan olan dostları şöyle derler: "Rabbimiz, kimimiz kimimizden yararlanmıştı. Bizim için belirlediğin sürenin sonuna geldik! Buyurur ki: "Barınağınız ateştir. Dilediğim zamanlar hariç orada sürekliniz." Senin Rabbin Hâkim'dir, Âlim'dir."

Savcı Arapça okunan bu ayeti tekrar dinlemek ve mealini okumak için görüntüyü biraz daha geri aldı.

"Sayın Savcım şüphelinin burada okuduğu Ayet-i Kelimenin mealini de videoya ekledik."

Savcının yapılan işe pek aldırış ettiği yoktu o tekrar bu ayeti okudu ve video kaldığı yerden devam etti.

Eskiden beri çeşitli kavimlerce Tanrı diye kabul gören ve heykelleri yapılan cinler insanları aldattı. Suret değiştirdiler.

"Hani meleklerle, Âdem'e secde edin demiştik de İblisten başka bütün melekler secde etmişlerdi. O, secde etmekten çekinmiş, ululanmak istemişti de kâfirlerden olmuştu."

Işıklı kutudan zihnimize yıllardır çivi gibi çakılan gerçek ise uzaylıların bizlerden üstün teknolojiye ve zekâya sahip olduğudur. Cin taifesinden olan İblis insanlardan üstün olduğunu için secde etmemişti ve insanın üstünlüğünü kabul etmemişti.

İşte bu yüzden kendilerinin daha zeki olduğumuza inanmamızı sağladılar. Üstün ırk olduklarını göstermek istiyorlar. Bu işi Ayyette de gösterdiği gibi insanlarla birlikte yapıyorlar. İnsanlığı cehenneme sürüklemek istiyorlar. Bunun içinde insanları tek dünya devleti etrafında toplayıp kolayca kontrol edilebilir bir hale getirmek istiyorlar. Ülkeleri etnik kökenlerine göre işte bu yüzden bölüyorlar. Devletleri daha küçük devletlere dönüştürüyorlar. Bunun için her yolu deniyorlar.

Savcı çok şaşırmişti adamın anlattıkları gerçekten aklını bulandırmıştı. Hatta adam haklı bile çıkabilirdi. Çok karmaşık ve inanılması güç şeylerdi belki anlatılanlar ama inanan biri için imkânsız sayılmayacak kadar mantıklıydı.

"Bu videodan anladığım bir şey var; sanırım adamın içine cin kaçmış."

Savcı bunu söyledi ve sanki kendi tarihinde ilk kez gülmüş gibi bir mimik belirdi yüzünde. Yüzüne çok yabancı bir gülümsemeydi bu, tıpkı ilk kez misafirliği gidilen bir evde çekilen yabancılik hissi gibi bir izlenim bırakmıştı.

"Sayın Savcım bence eğer katil bu adamsa deli raporu alıp bu işten kurtulmaya bakıyor diyebiliriz. Kaldı ki bunca yıldır bu işlerin içerisindeyim, bu adamda işlenen cinayetleri planlayacak ve işleyecek ne soğukkanlılık var ne de zekâ var diyebilirim."

"Ne yani sırf kafa olsun diye mi böyle saçma şeyler anlatmış?"

"Bence popüler olma meselesi. Medya bu işten ne kadar uzak tutulsa da, olayı bilen ve öldürülen insanları tanıyan insanlar pekte üzölmüşe benzemiyor. Hatta katilin izlediği zekice yöntemler ve akıl ve gizem dolu cinayetler insanların ona hayran olmasına sebep olmuş durumda. Zenginlerin özelliklede milyonlarca insanın maddi sıkıntı çektiği bir dönemde öldürölmesi birilerini mutlu ediyor. Milyonlarca kendini ifade etmekten yoksun tutulmuş insanı düşünürsek, zekice işlenmiş üç cinayeti üstlenmek müthiş bir ifade şekli olabilir diye düşünüyorum."

"Yarın öbür gün savcı ya da başka bir devlet görevlisi öldürölse demek mutlu olacak insanlar var ha! Bunu mu demek istiyorsun?"

Ramazan Kara konunun bu noktaya geleceğini tahmin etmemişti, olayı kıvırmak için düşünüyordu.

"Aslında kastettiğim bu değildi. Tabiki kimse insanlar öldü diye sevinmemeli ya da sırf bu yüzden bir katile hayranlık duymamalı."

"Neyse biz konumuza dönelim, milletin ne düşündüğü umurumda bile değil. Bu cinayeti çözeceğiz. Kapsamlı bir rapor istiyorum. İşlenen cinayetlerle ilgili her detayı ve her ayrıntıyı istiyorum."

Savcı gitmek için makam şoförüne bir el işareti yaptı, Ramazan Kara'nın arabadan inmesinin hemen ardından olay yerinden uzaklaştı.

Ramazan kara elindeki bilgisayarı kendi makam şoförüne teslim etti ve olay yeri inceleme ekibinin yanına döndü. Yapması gereken çok iş vardı. İyice bunalmıştı. Bu cinayetlerin artık bir son bulmasını diliyordu.

Olay yerinde delilleri incelerken aklında az önceki videoda söylenenleri düşünüyordu. Adam haklıydı galiba. Medya bizi istediği gibi yönlendirebiliyordu. İstemediği ama önemli olan bir habere vakit ayırmayıp olayı önemsizleştirebildiği gibi, toplum için önemsiz ama başkaları için önemli bir olayı toplumsal bir gereklilik gibi gösterip kitleleri, sivil toplum örgütlerini harekete geçirebiliyordu.

Bir temizlik işçisinin belediyeye yıllık 10 milyon Euro'ya sözleşme imzalaması düşüncesi komik geliyor, belki de medya bir reklam filminde oynayan herhangi bir Hollywood artistinin aldığı parayı asgari ücret seviyesinde olması gerektiği fikrini on yıllarca kafamıza çaksaydı, Hollywood artistinin bu reklam için 10 milyon Euro'ya sözleşme imzalaması düşüncesi komik gelecekti.

Merak

O her şeyden ve herkesten uzakta olmaktan çok mutluydu. Saat sabahın yedisiydi. Hiç uyumamıştı ama uykusu da yoktu. İşlediği üçüncü cinayetin ardından kendisini daha özgür hissettiğini düşünüyordu.

Eskiden olsa bunlar onun için çocuk oyuncağı olurdu ama şu an durum çok farklıydı. Tüm bunları yaparken hiç kimseden yardım dahi almamıştı. Üzerinde uzunca zaman çalıştığı planlar işe yaramıştı. Titizlikle hazırladığı planları, neredeyse her gün kılı kırk yararcasına teker teker gözden geçirmişti. İşlenen cinayetler ancak zeki birinin tasarlayabileceği türden cinayetlerdi. Tüm bu olanlarla övünmeli miydi? Cevapları kendisi de bilmiyordu lakin böylesi bir planı başarıyla bitirdiği için çok mutluydu. Şu ana kadar kimsenin onu gözaltına almaya gelmemiş olması da mutluluğunu artırıyordu.

Tabi bunda yoldan geçen birini efsunlayıp, kendi düşüncelerini ona aktarmış olmasının da etkisi vardı. Kaldığı Ramazan Kara ve savcı dahi bu adamı dikkatle dinlemiş ve Saatçinin propagandasına maruz kalmış. Adamın kayıtlarda söylediği her şey deliceydi ama o videoyu kim izlese aklında bin çeşit düşünce belirirdi.

Diğer iki kurbanın öldürülmesi bu kadar teferruat gerektirmemişti, kapıyı açıp içeri girmek ve planladığı cinayeti işlemek çocuk oyuncağı gibi gelmişti.

Yıllar önce yapmaması gereken bir günahın bedelini ödemenin nasıl bir yük olduğunu anlamıştı biraz. İnsanların Yaratıcıdan af dilemelerinin, bağışlanmak istemelerinin kutsallığını çok daha iyi anlamıştı. Kendisi de bu ilahi af için her yolu deniyor ve yeni hayatında öğrenmesi gereken her şeyi öğreniyordu.

İnternette birkaç saat anahtar sistemleri üzerine video izlemesi ona ciddi bir bilgi sağlamıştı ve çok iyi bir çilingir olmuştu. Evde kilit ve anahtarların çalışma sistematiği üzerine denemeler yapıp öğrendiğini pekiştirmişti. İşte tüm bu çalışmaların meyvesini almıştı. Girdiği evlerin kapılarını ortalama bir dakika içerisinde açabiliyordu.

Uzunca bir düşünce safhasından sonra, işlediği cinayetlerle ilgili haber kanallarının neler söyleyeceği üzerine kendince yorumlar yapmaya başladı. Gerçi cinayetler sabah haberlerine yetişmeyebilirdi ama öğle haberlerinde herkes ondan bahsedecekti. Tüm bunları düşününce heyecana kapıldı. "Birilerinin merakını çekmek güzel bir hismiş" diye geçirdi içinden ama o kimsenin merakını çekmenin derdinde değildi. İnsanların ne kadar şanslı olduğunu ve hislerin birçok mucizeden daha üstün olabileceğini düşündü.

Haberciler ondan büyük ihtimalle cani ve acımasız biri olarak bahsedeceklerdi, cinayetlerin işlendiği yerlerden haberciler canlı yayın yapacaklardı. Uzmanların yorumlarını alacaklar ve insanların daha çok merakını çekmek için ahmakça yorumlar katacaklardı. Tüm bunları düşünürken biraz uzanmanın kendisini daha iyi hissettireceğine karar verdi. Öylece bir yere uzandıktan sonra uzun uzun düşündü. İnsanın iradesi her şeyden üstün bir vasıf sayılabilirdi! İlahi bir güç sahibi olmayı mı tercih ederdi yoksa insan olmayı mı?

Planlarını aksatmayan ilahi bir güç müydü yoksa aldığı kararlar, çalışması ve iradesi miydi? Saat 10:30'a geliyordu ki iyi bir uyku için yatağına girdi ve aklında işlediği cinayetler varken uykuya geçti.

Düşünde Dünyaya düştüğünü görüyordu. Yüzünü yalayan rüzgârı arkasına alıp Ayın büyüğü ışığına görmüştü. Ayın kendisinden uzaklaştığı hissi içine tuhaf bir his yerleşmesine sebep olmuştu. Gittikçe yeryüzüne yaklaşıyordu. En sonunda tamamen cam bir küre içerisindeki düşüyordu. Kuş gibi hafifti. Camdan aşağıyı izlerken, insanların robotlar gibi hareket ettiğini görmüştü. Her sabah işe kalkan ve akşam işten dönüp, uyuyan ve tekrar işe giden insanlar. Bir döngünün içinde kendilerine verilen hayat peynirine ulaşmaya çalışan fareler gibiydiler. Aşağıda tuhaf şeyler oluyor gibiydi, hiç kimse yukarıdan onları izleyen ve hapsedildikleri bu dünyanın suni bir yapıya sahip olduğunun farkında değildi. İnsanların bir tavşana ihtiyacı vardı! Ya da uyuyan bir çocuğun hayal gücüne. Oysa bütün insanlık parlayan kutularıyla mutluymuştu. O tüm bu sanal gerçekliği fark edince dünyayı saran camı yumruklamaya başladı. Elleri kana bulanmıştı. Gittikçe sert vurdu ama cam son derece dayanıklıydı. Onu nasıl kırabilirdi? Belki de kırmaya gerek bile yoktu. Şu an buradaydı ve az sonra orada; yeryüzünde insanların arasında olabilirdi. Yoğunlaştı, akli maddeye hükmedebilir miydi? Madde diye bir şey var mıydı? Akıl tüm bu fiziksel gerçekliği üreten bir bilgisayar programı olabilir miydi? Bir bilgisayar oyununda topa vuran oyuncu topun ayağında bıraktığı çarpma hissini hissedebilir miydi? İnsanlarda tıpkı bu oyuncular gibi miydi? Gol atılınca sevinen ve oyuncusu nereye istiyorsa giden, hangi hareket isteniyorsa yapan aptal bir yazılımdan başka bir şey değil miydiler? Kontrol kimdeydi? Tıpkı ışıklı kutuların kontrolünde ki insanlık gibi. Topu hissedebiliyor muydular?

Tüm bunları düşünürken içerisinde bulunduğu cam fanus büyük bir hızla yere doğru düşmeye devam ediyordu. Her şey an be an büyüyordu. Yere yaklaştıkça rüzgârın ürperten sesini azda olsa duyabiliyordu. Yere çarpmasına az kalmıştı. Hala düşüyordu. Nefesi kesilir gibiydi. Boğazını tuttu, tek bir nefes almak için elleri gırtlığına sarılmıştı. Yere çakılmasına az kalmıştı ki cam fanusu yumruklamaya tekrar başladı. Ölüm korkusu öyle içgüdüsel bir güçle bedenini sarmıştı ki, yumruklamalar netice verdi ve cam fanus büyük bir gürültüyle patladı ve paramparça oldu. Ama hala düşüyordu, ellerini bir an gözlerine kapadı, rüzgâr gözlerini yaşartmıştı. Ani bir hareketle sırt üstü düşer bir vaziyet aldı. Sağ ve sol omuzlarını saran kanatlarını fark etti. Ölüm korkusu kanatlarını canlandırmıştı. Hala düşüyordu... Az sonra kanatlarını çırpı ve dengesini sağladı. Artık düşmüyordu. Uçmak güzel bir hismiş diye geçirdi içinden. Tıpkı eskiden olduğu gibi... Ama neden kanatları ondan alınmıştı ki?

Derin bir nefesle uyandı. Soluk soluğa kalmıştı. Kan ter içerisindeydi. Bu sarsıcı uykunun ardından yatağından doğruldu..

Odayı gözden geçirdi. Her şey düzenliydi. Cep saatine baktığında saat öğle ikiyi geçiyordu. Az önce gördüğü düşen etkisindeydi hala. Düşün etkisiyle gece yaptıklarını dahi bir an için unutturmuştu, sanki onca şeyi o yapmamış gibiydi ama zaman geçince biraz bilgi almak için haber programlarını izlemesi gerektiğini düşündü. Bu cinayette de bir iz bırakmadıysa üçte üç yapmış olacaktı. Kalkıp duş almak için banyoya yöneldi. Yıkanmayı sevemeyeceğini düşünüyordu.

Evde bolca zaman geçirmek ona çok iyi geliyordu. Duştan sonra cinayetlerin yankılarını izlemek için televizyonun başına geçti. Öncesindeyse kahve içmek için ocağa su koydu.

Aptallar için tasarlanmış fakat zeki insanları da aptala çeviren, modern dünyanın hipnotize aracı olarak nitelendirdiği televizyonun karşısındaydı artık. Daha bir hafta bile olmamıştı ki üçüncü cinayetini işlemişti. Gerçekleştirdiği üç cinayet haberinin kamuoyu üzerindeki etkilerini öğrenmek onun için önemliydi. Yaptığı şey hiçte yabana atılacak türden şeyler değildi. Daha önce böylesi bir seri katliam olmamıştı. Türkiye de hiç kimse böyle bir olay olabileceğini aklının ucuna dahi getirmemişti. Akıllarda ki soru ise; bir insanı böylesi cinayetlere ne itmiş olabilirdi? Haber kanalları işte bu soruyu sıkça soruyordu.

Kanalları değişirken rast gele bir kanalda durdu. Spiker, vahşet ve canilik kelimelerini kullanarak haber bülteninin olabildiğince çok insan tarafından izlenmesini amaçlıyordu. Sesindeki heyecan ve anlatımındaki vurgu ve tonlamalar ise bu görüşü adeta destekliyordu. Elinden gelen tüm habercilik numaralarını sergileyen spiker, katliamın çok ilginç bir yöntemler gerçekleştirildiği üzerine konuşuyordu. Bu kadarını vahşi insanların bile yapamayacağından, bu cinayetlerin olsa olsa tarih öncesi bir canavarlıkla işlenebileceğinden bahsediyordu. Haberi anlatırken, hiçbir sansür uygulamamasından ve izleyicilerin daha çok merak ettiğini ummak onu çok mutlu etmiş olmalıydı ki, son derece memnun olduğu bakışlarındaki samimiyetten uzak anlarda belli oluyordu. Oda bu hipnotize olayının süslü bir palyaçosu olduğunu biliyordu.

" Kurduğu düzenekle, kurbanının kanına petrol veren katil, kurbanına daha fazla acı verebilmek için elinden gelen her şeyi denemişe benziyor. 6 Haziran gecesini işlenen cinayetin 1 Haziran ve 3 Haziran tarihlerinde işlenen cinayetlerle ortak yönleri var mı bilinmez ama bu cinayet diğerlerini gölgede bırakacak türden. Katilin, kurduğu düzenekte dikkat çeken bir diğer detay ise eski bir cep saatinin şırıngayı belli aralıklarla, kurbanın kanına petrol enjekte edecek şekilde tasarlanmasıydı. Likit Petrolleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı dün gece 01:00 ile 06:00 saatleri arasında öldürüldü." Diye devam ediyordu.

"Tornavidalı katilden, Artvin canavarından ve hatta Mobilyacı katilinden daha tehlikeli olduğu anlaşılan katil hakkında henüz hiçbir resmi makamca açıklama yapılmada. İncelemeleri değerlendiren olay yeri ekipleri ve polis çevrede adeta kuş uçurtmuyor. Hal böyleyken bilgi almakta biz haberciler için çok zor oluyor ama yine de sizlere haberi detaylarıyla birlikte ulaştırmak adına elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Katil artık Saatçi diye biliniyor. Çok tehlikeli ve kendisi hakkında hiçbir kimlik bilgisi yok."

Spiker kendinden geçmiş bir şekilde haberin devamını aktarmaya devam ediyordu. Saatçi az önce koyduğu suyun kaynayıp kaynamadığını kontrol etmek için mutfığa gitti. Döndüğünde televizyonun önünde bir kaç yudum kahve içtikten sonra televizyonu kapattı. Aslında Saatçinin anlatılanlara çok fazla aldırış ettiği yoktu, o sadece bir iz bırakmamış olmadığını teyit etmek için televizyonu açmıştı. Masasının üzerinde duran bir kitabı alıp okumaya koyuldu. Daha çok okuması gerektiğini biliyordu ama daha çok paraya da ihtiyacı vardı, para sorununu çözmesi gerekiyordu. Maddi kaybı onun için yeni bir olguydu.

Bir saatten biraz daha uzun bir süre kitap okudu. Sabahtan beri hiçbir şey yememişti ve çok acıkmıştı. Acıkmayı ve yemek yemeyi sevmişti. Düşüncelerinden biraz olsun uzaklaşmak ve kafasını rahatlatmak için dışarı çıkmaya karar verdi. Şehri tanımak ve güzel bir öğle yemeği

yemek için hazırlanmaya başladı. İnsanların dikkatsiz olması ve güneşin tepede olması işini kolaylaştırıyordu.

Giyindikten sonra yüzümde gizemli bir gülümseme eşliğinde evden ayrıldı. Kendisini ilk kez aynada gördüğünden beri bu gülümseme hep hoşuna gitmişti. Hava karardıktan sonra belli bir serinlik çöker diye ümit ediyordu. Önce kalabalık bir otobüs yolculuğu yapması gerekiyordu. Yolculuklara da alışık değildi, hele böylesi yavaş olanına.

Otobüsteki olağan itiş kakışın ardından boğazda olmak hantal yolculuk sorununu bile unutturmuştu ona. Saatçi ekmek arası bir şeyler atıştırdıktan sonra evde gerçekleştirdiği kahve keyfini burada açık bir mekânda da gerçekleştirdi. Yorucu bir günü kahveyle atmak güzeldi. Gerçi o çayı da çok sevmişti ama yorgunluğunu en iyi kahvenin aldığını karar vermişti.

Bu güzel kahve keyfinin ardından iyi bir yürüyüşün kendisini iyi hissettireceğine karar verdi. Yanına aldığı mp3'ünden güzel bir şarkı açtı, "Bang bang" şarkısı şu an kulaklarına müzikal bir zevk veriyordu. Bu şarkı ona güçlü bir hayal penceresi açıyordu. Hele denizin mavisi de yanı başındayken içine coşkun bir enerji doluyordu. Aslında müzikle tanıştığı için kendini çok şanslı hissediyordu.

Elleri ceplerinde yürürken denizin üzerinde süzülen martılara takıldı gözü. "Kuşlar gibi uçmak" diye geçirdi içinden. Üzgün bir ifade çiçeklere konan kelebek misali yüzüne konuvermişti. Salıncakta sallanırken içine dolan tarifsiz düşme hazzından kat be kat güçlü bir haz... Çıplak ayaklarıyla kimseye aldırmadan sokakta yürümenin verebileceği özgürlük duygusundan kat be kat fazla özgürlük... Uçmak çok özel bir lütuftu ve özlemi buruk bir yutkunma bırakıyordu insanda. Bir martıya takıldı gözleri. Boş gözlerle onu takip ediyordu. Sonra bir kuş gibi uçmayı düşledi ama bu kuş öyle bildiğimiz kuşlar gibi değildi. Daha çok kozmik bir kuştı. Dünyanın atmosferinden çıktığı halde hala uçmayı devam edebiliyordu. Uzayın boşluğunda kanat çırpın ve sonsuza doğru süzülen bir kuşu düşünüyordu. Gözleri hafif kapatmıştı ve tam da o esnada serin bir rüzgâr yüzünü okşamıştı. Özgür, kendi başına ve tamamen arınmış bir kuş. Ne vardır diye düşündü içinden evrenin ta en ucunda! Işık hızında uçsa o sınıra gedebilir miydi bu kuş? Ama akıllı ve algıları onu zorlamaya başladı. Böyle bir son olabilir miydi? Hem evrenin sınırlarını aşsam bile sonrasında neyin içinde olacağım diye düşündü! Bir boşluğa mı düşerdi kuş yoksa başka bir mekâna mı varırdı? Daha önce hiçbir şeyi sorgulamamıştı o. Ona verilen neyse onunla yetinmişti hep. O zamanlar görevi buydu.

Gözlerini açtı ve takibe aldığı martının an be an kayboluşunu izledi. Tüm dikkati o kuştaydı ama şarkının bittiği an ile diğer şarkıya geçiş arasındaki o sessizlik anında o esnada arkasından geçen bir arabada yüksek sesle müzik dinleyen bir adam arkasından yavaşça geçti. Tüm dikkati dağılmıştı, başını çevirdiğinde kozmik kuşu uçup gitmişti.

Züppenin birisinin dikkatini dağıtmasını saymazsak, günü çok özeldi ve güzel anılar canlandırmıştı. Artık eve gitme vakti gelmişti. Durağa doğru yürürken sahil boyunca yürüyüp çöpleri toplayan bir işçiye takıldı gözleri. Başını yerden kaldırmıyordu, kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. İşçinin hareketlerinde ürkek bir hal vardı. Otobüse bindikten sonrada onu izlemeye devam etti. Herkes güzelce vakit geçirirken o her şeyden vazgeçmiş bir ifadeyle işini yapmaya devam ediyordu. Kutsal işlerden biriydi bu. Doğayı temizliyor ve

insanlara paha biçilemez bir hizmet sunuyordu işçi ama kimse ondan imza almıyordu ya da hayranları yoktu. Henüz bu türdeş çelişkilere alışmamıştı.

Çalışmak demek modern köle olmak gibi bir şey olsa gerek diye geçirdi içinden. Eski kitapları karıştırırken insanlık tarihine dair kitapları da okumuştı. Bundan yüzyıllar önce köleler efendileri için nasıl çalışıyor ve efendilerini zengin yapıyorlarsa, şimdide aynı düzen biraz daha insanileştirilmiş bir halde devam ediyordu. Birileri şehrin karanlık bir sokağında çöp toplayıp bir aylık kazanç elde ederken, başkaları aynı şehrin loş ışıklı bir gece kulübünde daha fazla parayı tek bir şampanya için harcayabiliyordu. Birkaç yüz TL'lik kotlarıyla insanlar şıklıkta yarışın diye başka insanlar kot taşlarken ölüyordu aynı şehrin, aynı mavisinin altında. 'Bu bir saçmalık!' dedi sessizce.

Aklı bu düşüncelerle doluydu. Bir ara gözleri kapanmaya başladı ve iyice uykusu geldi. Otobüse binince uykusu gelmesine de alışmamıştı, daha doğrusu uyumaya alışık değildi. Otobüste uyukladığı için birkaç kere inmesi gereken durağı kaçırmıştı. Şu an için endişelenecek bir şey yoktu çünkü daha çok yolu vardı, gözleri iyice ağırlaşınca uyudu.

Uykusunda az önce gördüğü kozmik martıyı görüyordu. Martı güneşe doğru uçuyordu, gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Güneşe yaklaştıkça sıcaklık artıyordu. Martı sıcağa aldırış etmeden güneşe yaklaşmaya devam ediyordu. Az sonra kanatları uçlarından alev almaya başladı. Martı kararlıydı. Her halinden canının yandığı belli oluyordu. Gözünden istem dışı bir gözyaşı akmıştı belli belirsiz ve anında kavrulurcasına yok olmuştu. Ama gözlerinde aynı kararlı ifade vardı ve bu ifadeyi en elem verici alev bile değiştiremeyecek gibi görünüyordu. Alevler her yanını sarmıştı, vücudu alev topuna dönmüştü. Artık gözlerindeki kararlı bakışlar yoktu ama düzenli şekilde kanat çırpıtığı belli oluyordu.

Saatçi bir an da ter kan içerisinde uyandı, ineceği durağa neredeyse gelmişti. Gördüğü rüya onu çok etkilemiş benziyordu çünkü inene kadar başını otobüsün camına dayamış bir halde öylece kalmıştı. Durakta indi. Ortalık hala çok sıcaktı. İnsanların arasına karışıp cinayetlerle ilgili dedikoduları dinleyecekti. İşlediği cinayetlerin insanlar üzerinde nasıl bir etki bıraktığını merak ediyordu. Böyle bir gözlem yapmak ona birçok fikir verebilirdi.

Yürümeye başladı. Kulağı neredeyse her sesi duyuyordu. Bir yerlerde oturup insanların konuştuklarını dinledi. Her cümleyi süzüyordu. Her kelimeye kulak kabartıyordu. Onu konuşanları özellikle dinliyordu. Yürümeye ve dinlemeye devam etti. Saatlerce nasıl bir tesir bıraktığını araştırdı.

Eve varmıştı. Karanlığı yırtan anahtar sesinin ardından evin kapısı inleyen bir gıcırtyla açılmıştı. Birkaç haber programı dinlemek için televizyonu açtı. Her gün ki saçmalıklar, diye geçirdi içinden. Haber kanallarının sadece birinde ondan bahsediyorlardı. Sunucu, katile dair hiçbir izin bulunamadığından bahsediyordu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü özel bir ekip kurup katili arama işine koyulmuştu. Hepsi bu kadar...

Saat gece yarısına yaklaşınca uykusunun geldiğini fark etti, karnı acıkmıştı ama bu vakitte bir şeyler atıştırmak istemedi. Çoktandır bitiremediği kitabını aldı ve odasında onu okurken uykuya daldı. Okumak şu ana kadar öğrendiği en eğlenceli şeylerden biri olmuştu.

Narkoz

Ertesi gün uyandığında güneşin odasına vuruşunu izledi biraz. Gün ışığının bu masalsi etkisi onun çok hoşuna gidiyordu. Otoban kenarında geçirdiği günlerde de güneş ona hep farklı duygular hissettirmişti. Biraz bu doğa harikası anın tadını çıkardı. Mahmur gözlerle, perdesini araladığı camdan gökyüzüne baktı. Maviyi sevmişti. Denize daha bir yakışıyor diye düşünüyordu.

Yatağından doğrulup odadaki dağınıklığı toplamaya başladı. Yatağını da toplayınca evden çıktı.

Sokakta yürürken insanların konuştuklarına kulak misafiri olmaya devam ediyordu. Sefere giderken kalkanlarını sırtında taşıyan askerler gibi sırt çantalarını kalabalık ulaşım araçlarında sırtından indirmeyen psikolojisi bozuk insanlar her ne kadar sınırlarını bozuyor olsa da otobüslere, metrobüslere bile bindiği oluyordu. İnsanların gazetelerden cinayetleri okuduğunu gözlemleyebiliyordu. Çok nadiren cinayetleri konuşan insanlara kulak misafiri olabiliyordu.

Olabiliyordu çünkü, beyni yüksek sesle müzik dinlemekten erimiş ve bu boşluğun bas sesleri daha etkili dışa vermesiyle o kalabalıkta sessiz sakin işine gücüne gitmek isteyen, evine gitmek isteyen, kafa dinlemek isteyen ne kadar insan varsa hepsini rahatsız eden birileri muhakkak çıkıyordu. Bu yolculuklarda çoğu zaman herkes ya futbol ya da diğer eğlence programlarından bahsediyordu. Tabi dizileri de es geçmemek gerekirdi, çünkü konuşmaların büyük çoğunluğunu dizi karakterlerinin yaptığı zekice konuşmalar alıyordu! Kimsenin sokaklarda ne olup bittiğinden haberi yok gibiydi, onca gazete ve haber kanalı varken insanlar sanki hiçbir şeyden haberdar değilmiş gibiydi. Bu gerçekten çok çelişkili bir durumdu. ‘Bu bir saçmalık!’ dedi sessizce.

Bir narkoz sarmıştı dünyayı herkes solumuş ve uyuşmuştu. Kimse sorgulamıyordu. Neden aç olduğunu, neden savaştığını, neden öldüğünü, neden fakir kaldığını, neden acı çektiğini, Dünyada bu kadar kaynak varken bunca acının neden yaşandığını?

Gezintisine devam ederken küçük bir kahvaltı yaptı ve gözlemlerine kaldığı yerden devam etti. İnsanlar milyon dolarlık futbol yıldızlarından bahsediyordu. Kimse bu adamların onca parayı, neden aldığı konusunu sorgulamıyordu. Bir doktorun ya da bilim insanının insanlığa verebileceğinin binde birini veremeyecek insanların bir doktordan ya da bir öğretmenden ya da maden ocağında çalışan bir maden işçisinden neden daha fazla para aldığını düşünmüyorlardı.

Böyle bir şey ya delilikti ya da bir hipnozdu. İnsanlar tıpkı Jim Carrey'in oynadığı The Truman Show adlı filmdeki gibiydi. Herkesin güzel bir hayatı ve çok güzel bir eşi var gibiydi. Hayatlarındaki her şey çok güzeldi ve çok mutlu anlar yaşıyorlardı. Kimsenin ters giden şeylerden bir haberi yoktu. Oyunu hazırlayanlar insanların nasıl yaşaması gerektiğine karar vermişlerdi. Tıpkı o filmdeki gibi insanların dış dünyayı görmesini engelleyen birileri var giydi. Filmde Bay Truman'ın hayatını gizli kameralarla tüm dünyaya izlettiren yönetmen, onun dış dünyayla bağlantı kurmana asla müsaade etmiyordu. Hatta Bay Truman film boyunca Fiji adalarına gitmek için harekete geçti ama her defasında ya bindiği otobüs arıza yaptı ya uçak seferleri aylar sonra bile doluydu. Bay Truman kara yolunu denemeye kalktığında ise yönetmenin direktifiyle harekete geçen oyuncular Bay Truman'ın geçeceği yollarda trafik oluşuncaya kadar yığıldılar. Dünyada yaşayan insanlar için de birileri eğlence programları ve televizyon programlarıyla suni bir dünya oluşturuyorlardı. Yönetmen rolleri seçmişti ve bütün insanlık bu ilizyon gösterisini seyrediyordu. Herkes rolünden memnuna benziyordu. Herkes oynadığı filmdeki karaktere benziyordu. Hiç kimse Fiji adasına gidemiyordu. Kim bu döngüyü sorguluyorsa kafası koparılıyor ya da deli damgası yiyiyordu. Ve yine ‘Bu bir saçmalık!’ dedi sessizce.

Öğle yemeği yemek yerine simit ve çayla geçiştirmek kendisine vakit kazandırır diye düşünmüştü. Alması gereken kitaplar ve gitmesi gereken yerler vardı. Zaman bir yangın gibi

apansız parlamış ve sönmişti. Bu kısacık zaman algısı ona yetmiyordu. Saatine baktığında saat on bir olmuştu.

Şu aralar düzensiz bir hayat yaşadığı için düzensiz bir yeme alışkanlığı oluşmuştu. Gün boyunca yedikleriyle vakit geçirmişti. Hâlâ müşterileri olan bir restorana girip hem karnını doyurmayı hem de oradaki havayı solumayı istemişti. Sağa sola sipariş yetiştiren bir garsona takıldı gözleri. Belli ki sabahtan beri buradaydı ve mesaisi dolmuştu ama bu kadar müşteri varken gidemezdi. Belki de fazladan bir ücrette alamıyordu. Mecburen durumu kabullenmişti, diğer milyonlarca bu durumu kabullenmiş insan gibi. Hangi işte çalıştığını ne fark ederdi ki!

Bu düşünceler içerisinde garsonu izlemeye devam etti. Garson, artık ayakta durmaktan ve insanlarla uğraşmanın verdiği zihinsel yorgunluktan bitap düşmüş bir haldeydi. Gerçekten insanlarla uğraşmak çok zordu. Bir an düşününce kendisi o kadar emek edip ay sonunda çok basit miktarda para alırken, bir dizi oyuncusu belki de binlerce insanın kazanamayacağı kadar parayı bir sezonunda kazanabiliyordu. Bu çok garip bir şey diye düşünüyordu. Neyse ki son müşterilerde kalkınca, garson için masayı toparlayıp ortalığı silmekten başka bir iş kalmamıştı. Son müşteriyle birlikte saatçi de kalktı, garson için yüklü bir bahşiş bıraktı.

Saatçi gece evine vardığında saat neredeyse gecenin ikisi olmuştu. Uyumak ona ilaç gibi gelebilirdi fakat uykudan çok daha önemli şeyler vardı. Aklındakileri gerçekleştirebilmek için iyi planlara sahip olması gerektiğini biliyordu, zaten günlük iki saat uyku bünyesine yetmeye başlamıştı bile.

Planlarını kontrol etmeye başladı. İşleyeceği diğer cinayetleri bilgisayarında incelemeye başladı. Günler boyunca defalarca kontrol etmesine rağmen, planlarında bir eksiklik var mı diye kontrol etmeye devam etti.

Medya onun yarattığı katil karakterini bilerek veya bilmeyerek gizemli ve merak uyandıran biri gibi gösteriyordu. Hiçbir kameranın onu tespit edememiş olması, ilk iki cinayette çözülemeyen esrar perdeleri, kurbanları öldüren düzenekte bulunan antika cep saatleri, bir kurbanın petrol ile öldürülmesi ve kurbanların daha çok acı çekmesi için yapılan diğer şeyler birçok insanı derinden etkilemişti. Kurduğu düzenek ve bu düzenekle anlatmak istediği, sefalet çekmiş kitleler üzerinde kendisine bir kurtarıcı izlenimi vermişti. İşlediği cinayette kullandığı yöntem dünya basınında da yer bulmuştu. Petrolle alınan intikam herkesi ürpertmişti. Daha önce böyle bir seri cinayet haberi hiçbir yerde duyulmamıştı. Normalde seri katiller böyle hareket etmezdi, onlar kendi iç dünyalarında gerçekleşen şeylerin dışavurumunu işledikleri cinayetlerde yaşarlardı. Oysa saatçi insanların iç dünyalarında gerçekleşen fakat bir şekilde bastırılmış bu duyguları işlediği cinayetlerle herkese yaşatmıştı. Gerçekten bir çok insan o elit ve zenginliğin içerisinde kaybolmuş insanların da canının yanabildiğini ve öldürülebildiklerini görmeyi bir intikam gibi karşıladı. Tabi ki birçokları bu yapılanların hukuksal boyutunu tartışıyor ve de haklılardı ama ortada gerçek olan bir şey vardı; sürekli horlanmış ve itilmiş insanlar bu defa zarar görmemişti.

Saatçi, yaratmış olduğu karakterin insanlar üzerinde böylesi bir merak etkisi bırakacağını düşünmemişti. Bu nedenle hem polisin dikkatini başka yöne çekmek hem de insanların biraz daha kendisini merak etmeleri için ilginç bir şeyler daha yapmaya karar verdi. Saatçi planları

üzerinde son derece katı ve uygulamada son derece disiplinli davranmayı kendisine ilke edinmişti. Şimdi bu planlarda küçük bir değişiklik yapmak onu biraz zorlamıştı ama sonuçta düşündüğü şeyi gerçekleştirirse medyanın canavar diye tanıttığı katili kahraman yapabilirdi.

Saatçi planlarında yaptığı bu değişiklikle insanların dikkatini başka yöne çekmek ve kitleleri, özellikle üniversite gençliğinin sempatisini kazanmak istiyordu. Eylemde kullanacağı cep saati kitleler için şifre niteliğindediydi. Artık zamanı gelmişti, daha derinden ve daha sarsıcı, güçlü ve etkili eylemler Dünya'nın her yerinde zamanını ve yerini kimsenin bilemeyeceği şekilde başlayacaktı. Bir kaos ortamı yaratılmalıydı ve sonuçta saatçinin istedikleri gerçekleşmeliydi.

Realite

Akşam ezanları semayı okşuyordu. Bulutlar tunca bürünmüştü. Sokakta oynayan çocukların sesleri ise an be an azalıyordu. Karanlık, katledilen bir ağacın yere çalınışı gibi etrafı kaplıyordu.

Her şey olması gerektiği gibi akıp gidiyordu. İstanbul'da havalar hala sıcaktı. Kimse ciddiye almasa da gün be gün su sorunu baş göstermeye başlamıştı. Ve bu sorun pekte İstanbul'la sınırlı kalacağı da benzemiyordu.

İstanbul, trafikle sonuca asla varmayacak bir savaşa tutuşmuştu. Trafik ise bu aptal savaşı her daim önde götürüyordu. Milyonlarca insan bu savaşın birer miğferi gibi yollara dizilmişti.

Teoman Eren, Alperen Aksu ve Sabri Amca, Sabri Amca'nın Üsküdar'daki evinde biraz olsun bu cinnet şehrinde uzak, başka bir cinnet konusunu konuşmak üzere toplanmıştı. Evin açık olan penceresinden dışarıyı izleyen Alperen Aksu için İstanbul'u kuşatmış tüm bu sorunlar şu an pekte bir anlam ifade etmiyordu. O, pencereden sokağı seyrederken daha çok Sabri Amca ve Teoman ile işlenen cinayetler üzerine konuşmayı istiyor ve bu olaylar üzerine kafa yormak istiyordu, fakat Sabri Amca bir türlü mutfaktaki işini bitirip içeri gelemiyordu.

Sabri Amcanın salona gelmesiyle birlikte Alperen pencerenin önünden ceviz oyma tek kişilik koltuğa yönelmesi bir oldu. Sabri Amcanın mutfakta çay koyması onu biraz sabırsızlandırmıştı. Çünkü aklında sürekli kar etmek isteyen bir tüccarın hareketliliğini andıran cinayet düşünceleri vardı. Sırf bu yüzden olsa gerek Teoman'la birlikte Sabri Amcalara geldiğinden beri yedi kere yer değiştirmişti. Sabri Amcaysa bu tüccarın aksine işini hafiften alan bir mahalle bakkalı gibi hareket ediyordu.

Teoman, Alperen'in sabırsızlığını sezmiş olsa gerek

“Ben bi Sabri Amcaya bakıp geleyim.” dedi ama tam o esnada Sabri amca elinde çay tepsiyle görüldü. Adımları ağır aksak ve kendine özgüydü.

Sabri Amcanın taşıdığı tepsi bakırdı ve odanın mistik havasını yansıtıyordu.

“Kusura bakmayın yaşlılık işte biraz geciktim.”

Alperen Aksu yüz ifadesi aksini söyler bir halde “Olur mu öyle şey Sabri Amca. Biz dururken kalktın çayı sen yaptın.” Diye karşılık verdi. Bu yüz ifadesini Teoman çok güzel süzümüştü ve Alperenle göz göze gelince ikisi birden hafifçe tebessüm etmişti.

“Sabri Amca sen gel otur ben çayları getirir servis ederim, zaten seni çokça yorduk.”

Teoman, Alperenle az önceki tebessüm anına benzer bir göz teması kurmuştu.

‘‘Olur mu evladım! Ne yorulması! Ben geçen tarlada güneşin altında saatlerce çalışırdım da zerre yorulmazdım. Şimdi de pek yorulmuyorum. Gayet dinamiğim.’’

Alperen az önceki yüz ifadesini andıran ama bu defa daha bariz belli olan bir ifade takınmıştı, şu an odaya biri girse bu yüz ifadesinin kesinlikle Sabri Amcanın laflarına’ ’Hadi oradan yaşlı bunak, kabul et artık yaşlandın.’’ dediğini sanırdı.

Sabri Amca bu ifadeyi de gözden kaçırmıştı fakat Teoman Alperenle sürekli göz temasındaydı ve gülmek için kendini zor tutuyordu. Gülerse Sabri Amcanın kırılacağını az çok tahmin ettiği için hemen konuyu değiştiren bir soru sordu.

‘‘Sizce gerçekten cinayeti doğüstü bir varlık mı işliyor yoksa çok zeki biri mi?’’

Alperen Aksu, Teoman’ın hemen konuya girmesiyle gözlerini dört açmıştı. Bu haliyle lunaparkta elma şekeri yerken çarpışan arabalara da binme şansını yakalamış bir çocuk gibi mutlu olmuştu. Alperen babacan tavırlarına zıt bu yüz ifadelerini farkında olmadan takınıyordu. Alperen’i yakından tanımayan herkes her iki halini de aynı gün görseydi Alperen’in kesinlikle çift karakterli olduğuna hükmederdi.

‘‘İhtimal dâhilinde olabilir, hatta inanmıyor değilim, fakat bana göre zenginlere karşı işlenen cinayetlerle karşı karşıya olabiliriz.’’ Bu haliyle babacan Alperen cevap vermişti.

Sabri Amca az önce Alperen’in takındığı alaycı ifadelere yakın bir ifadeyle;

‘‘Hadi canım sende! Böyle bir saçmalık olabilir mi!’’ deyince Alperen elma şekeri elinden alınan çocuk edasıyla karşılık verdi

‘‘Neden olmuyormuş! Tüm bu cinayetleri bir cinin işlediğine inanıyorsun da buna neden inanmıyorsun?’’ Şimdi çocuk Alperen cevap vermiş oldu.

Teoman olaya müdahale etmesi gerektiğini bildiğinden, kardeşlerin arasını bulan baba rolüne soyundu.

‘‘Bence şöyle bir şey de olabilir; birileri politik cinayetler işliyor ve bu cinayetlere üç harfli havası veriyor da olabilir. Ne dersiniz?’’

Alperen ve Sabri Amca elma şekerlerine kavuşan iki yaramaz çocuk gibi bu düşünceyi gözleri parlayarak benimsemişti...

Sabri Amca bir şeyler anlatmak ister bir ifadeyle ve bir anda parlayan ses tonuyla

‘‘Biliyorum anlatacaklarıma inanmayacaksınız. Çünkü saklanan gerçekleri hiçbir zaman görmediniz. Kafanızı gömdüğünüz televizyon sizleri deve kuşundan farksız yaptı. Yeni neslin tek sorunu işte bu cam ekran.’’

Sabri Amca hafifçe titreyen eliyle odadaki televizyonu işaret etmişti. Bu duruma içerlendiğinden olsa gerek odadaki tüplü televizyondan çıt diye bir ses gelmişti. Eli öyle ani bir şekilde hareket etmişti ki, elinin bir anda ok misali çakılı kalması Teoman’ ı çok şaşırtmıştı. Bu netlikte bir öfkeye belki de ilk kez şahit olmuştu. Sabri Amca normalde böylesi

sert tepkiler verebilecek biri gibi hiç görünmemiştir. Hareketleri gün geçtikçe tuhaflaşıyor gibiydi. En azından Teoman bunun böyle olduğunu gözlemliyordu.

"Beni iyi dinleyin. Size daha önce anlattıklarımı hiç bir zaman unutmayın. Her katil mutlaka bir iz bırakır. Ama bizim burada aradığımız katil bir insan değil. Bundan emin olun aradığınız şeye dair asla bir iz bulamayacaksınız."

Teoman EREN Sabri Amcanın uçuk günlerinden birinde olduğunu düşündü ve hafif bir tebessümle konuşmayı dinlemeye devam etti. Alperen ise bu yaşlı bunağın konuyu nereye bağlayacağını yine cinlere getireceğini bildiği için sokağı az da olsa gören az önce dışarıyı seyrettiği camdan çöpteki kâğıtları toplayan adamı takip ediyordu.

"Zülkarneyn' i duydun mu? Onunla ilgili kıssayı hiç okudun mu?"

Teoman tam bildiği bir kaç şeye dair konuşmaya başlayacaktı ki Sabri Amca ona fırsat vermeden devam etti, konuşması gitgide daha hararetli bir hal almaya başlamıştı. Alperen Aksu ise bu bunağın kesinlikle büyü yapılmış olduğunu düşünüyordu. Bir insan bu kadar sıra dışı şeyler konuşamazdı.

"Doğuya ve batıya yaptığı yolculuklardan sonra Hz. Zülkarneyn iki dağın arasında yaşayan bir kavme rastladı. Bu kavim daha önce hiç görülmemiş bir türmüş. İnsana benzemeyen suretsiz, korkunç ve bozguncu bir kavimmiş. Zulme uğrayanlar onun yardımını istediler ve karşılığında ona vergi vermeyi vadettiler. Fakat Hz Zülkarneyn bunu kabul etmedi. Size Kur'an'da geçen bu kıssayı aynen okuyorum.

Sabri Amca Kur'an ayetini okumaya başladığında hem Teoman hem de Alperen bu defa bu yaşlı adamın konuyu nereye getireceğini kestirememişlerdi. Sabri Amca gayet güzel bir tilavetle Kur'an'ı okuyordu.

Kehf Suresi 92. Ayet ve 99. ayet dâhil: "Sonra yeni bir sebebi izledi. Nihayet iki set arasına ulaştı. Setler arasında öyle bir topluluk buldu ki neredeyse söz anlamıyorlardı. Dediler, "Ey Zülkarneyn! Ye'cüc ile Me'cüc yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar. Onlarla bizim aramıza bir set yapman şartıyla sana vergi verelim mi? Dedi: "Rabbimin beni içinde tuttuğu imkân ve güç daha üstündür. Siz bana bedensel gücünüzle destek verin de onlarla sizin aranızda çok muhkem bir engel çekeyim. "Bana demir kütleleri getirin!" İki ucu tam denkleştirince, "Körükleyin." Dedi. Onu ateş haline koyunca da Getirin bana, üzerine erimiş bakır/katran dökeyim!" diye seslendi. Artık onu ne aşabildiler ne delebildiler. Dedi: "Bu, Rabbimden bir rahmettir. Rabbimin vaadi gelince onu yerle bir eder. Ve rabbimin vaadi haktır." O gün onları bırakmışızdır, birbirleri içinde dalgalanırlar. Sûra da üflenmiştir; hepsini bir araya toplamışızdır.

Sabri Amca bu ayetleri Arapça okuyup mealini çevirirken ilgili kıssayı gözlerini fal taşı gibi açarak ve oradakilerin merakının git gide artmasını sağlayarak mealini de okumaya başladı.

Alperen tüm bu olup bitenleri sessizce dinliyordu. Gözü kâğıtları toplayıp sokağı dönen adamı takip ediyordu. O her zaman mantığıyla hareket eden ve duyduğu her şeyi akıl süzgecinden geçiren biri olmuştu. Şu an Sabri Amcanın anlattıklarını da akıl süzgecinden geçiriyordu.

Aslında ayette adı geçen kavim ve yaşıyor olabileceği yer çokta mantıksız sayılmazdı. Sonuçta çoğu bilim adamı İç Dünya Teorisini kabul etmiş bulunuyordu. Ye'cüc ve Me'cüc kıssasında bahsi geçen bu kavimde pekâlâ yerin altına hapsedilmiş ve orada kendine özgü bir hayat sürüyor olabilirdi. Sonuçta İç Dünya Teorisine göre, dünyanın içinde güneşe benzer bir çekirdek, denizler ve farklı medeniyetler vardı.

Bu arada Sabri Amca meali bitirmiş ve günümüze kadar gelmiş bu kıssayı hikâyeye halinde anlatmaya koyuldu;

"Ye'cüc ve Me'cüc seddi her gün kazarmış nihayet gün ışığını görmeye yakın, başlarındaki reis onlara: "Haydi dönün, kazımıza yarın devam ederiz!" der. Allah ise, sabah oluncaya kadar seddi eski güçlü haline iade edermiş. Bu hal onların müddetleri doluncaya kadar devam edecektir. Ye'cüc ve Me'cüc kavmi seddi yine zorlarlar ve çıkışa yakın başlarındaki reis yine : "Haydi dönün, kazımıza yarın devam ederiz!" der. Vakit dolup da Allah onları insanların üzerine göndermek istediği zaman, aynı şekilde yine kazacaklar, gün ışığını görecekleri gedik açılacağı zaman, başlarındaki "haydi dönün İNŞÂALLAH yarın kazmaya devam ederiz" diyecek. Bu sefer ilk defa Allah adı geçtiği için bu niyet gerçekleşecektir. Onlar da "İNŞÂALLAH!" diyecekler; ertesi günü gelecekler. Bu sefer seddi bıraktıkları gibi bulacaklar. Yine kazacaklar ve bu sefer seddi tamamen delip gün ışığını görecekler. Sonrası ise maalesef ki insanlar için hazinli olacak. Çünkü bu kavim önüne ne çıkarsa yakıp yıkacak ve her şeyi talan edecek. Ugradıkları yerdeki suyu içip tüketecekler. İnsanlar, onlara karşı kalelerine çekilecekler. Şeytan soyundan geldikleri için kibirlenecekler ve bu defa Allah'a kafa tutmaya kadar götüreceklerdir.

Bu sefer onlar da oklarını göğe atacaklar. Okları, üzeri kanlı olarak geri dönecek. Bunun üzerine Yecüc ve Mecüc: "Biz yeryüzündeki insanları kahrettik ve göktekilere de galebe çaldık" diyecek. Sonra ALLAH, onların enselerine musallat olacak deve kurtlarını gönderecek, bunlarla onları öldürecek."

Tüm bu anlattıklarım size imkânsız mı geliyor? Bence asla değil. Ve hatta set yıkıldı bile. Şeytanın soyu insanlığı yok etmeye hazırlanıyor. İster inanın ister inanmayın cinler ile bu kavim birlikte hareket ediyor. İnsan suretinde hem de. Bizleri oyalıyorlar. Yedi Milyar insana görünmeden hemde. Bunu yaparken bizleri kullanıyorlar.

Alperen hem dışarıda kâğıtları arabasına tıktırıp neredeyse gözden kaybolan adamın alnına biriken terini silişini izliyor hem de aynı zamanda bu deli adamın anlattıklarını aklına kazır gibi dinliyordu. Böylesi ilginç şeyler hep dikkatini çektiği için İç Dünya Teorisini, Kayıp Kıta Mu'yu ve diğer mitolojik efsaneleri çokça okumuştur. Şimdi bu deli adamı dinleyince ister istemez "Neden olmasın ki!" diye, geçirmişti içinden.

Günlerdir çözülemeyen cinayetler, delil bırakmayan bir seri katil ve ardından seri katilin bir cin olabileceği fikri ve akabinde böylesi tuhaf bir hikâyeye dinleyen Alperen bu cinayet labirentinden asla çıkamayacağı konusunda içten içe ikna olmaya başlamıştı.

Nasıl bir insan bu kadar gizli, saklı ve zekice cinayet işleyebilirdi ki? Hem cinayeti bir cin işliyorsa neden böyle bir şeye kalkışmış olsun ki? Yapabileceği onca şey varken hemde. Yani en azından birilerine musallat olmak varken neden insanlar gibi birilerini katletmek istesin ki?

Herkes çaylarını yavaşça yudumluyordu. Sabri Amcanın konuşmasından sonra kimse konuşmamıştı. Sanki herkes vicdan muhasebesi yapar gibiydi. Gözler bir noktaya sabitlenmiş akıllardaysa bir yapboz misali her şey param parçaydı.

Sessizliği bozan Teoman oldu.

‘Ben bu kadar zorlandığım başka bir olayın içinde olmamıştım. Emin değilim, emin olmam için tek bir delil dahi yok. Fakat nedense bu işin içinde başka bir iş olduğunu düşünüyorum.’

Sabri amca çayından son yudumunu almıştı çay gırtlğından inmeden soru sorduğu için tuhaf bir gırtlak sesi çıkarmıştı.

‘Nasıl bir iş?’

Şöyle ki, bir cin insanlardan daha doğrusu zengin insanlardan intikam almaya karar verdi diyelim. Ya da Yecüc İle Mecüc soyundan bir varlık diyelim. Sizce deli gibi bizimle oyun oynar mıydı? Yani şu tersten yazılmış ayetlerden ve ateşe kan damlatma olaylarından bahsediyorum.

Teoman kimseye cevap hakkı vermeden soruyu kendisi cevaplamıştı.

Bence asla böyle bir şey yapmazdı. Geriye ne kalıyor peki? Katilin insanüstü bir yetenekle iz bırakmadan üç cinayeti de işlediği ve onlarca polisin ve kamuoyunun aklını karıştırmak için bu deli saçması cin olayları için yalancı deliller bıraktığı. Bence bu katil her kimse bu işle görevli olan herkesi yanıltmak için elinden gelen her şeyi deniyor.

‘Peki, evladım bu deli adam neden zenginlerin peşinde? Hadi psikopatın teki cinayet işlemeye karar verdi hatta onu da geçtim çok kötü bir çocukluk geçirmişti falan diyelim. Neden en zor olanı yapmak istesin ki? Yani, her şeye müdahale edebilece kadar güçlü, ülkedeki dengeleri bozacak kadar ağır insanları öldürmeyi hangi güç göze almış olabilir. Kaldı ki bu Dünyadaki dengeleri dahi etkileyecek türden cinayetlerse...’

‘Bence düzene kafa tutan bir deliyle karşı karşıya olabiliriz. Yani düşünsenize çok adaletsiz bir dünya düzeni var. Ve birisi çıkıp ben bu düzene karşıyım diyor. Bunu yaparken de insanlık tarihi boyunca görülmemiş bir yolla ve kararlılıkla yapıyor. Bilemiyorum, her kim ne maksatla yapıyorsa ben şu ana kadar öldürülen hiçbir kurbana acımadım.’

Konuşan bakışlarını içeri çeviren Alperen Aksuydu. Onun da çayı bitmişti. Çay bardağını elinde tutuyordu.

Muhabet daha koyu bir yola girmişti ki Sabri Amca çayları yenilemek istedi, fakat Teoman buna müsaade etmedi ve ona hafif bir el işareti yaparak çayları yenilemek için bardakları topladı. Evin içi hala cayır cayır yanıyordu tam bu sırada sokakta ise hafif bir esinti evlerin odalarını ferahlandırmak için elinden geldiğince çabalıyordu.

Teoman Eren döndüğünde konuşma kaldığı gibi devam etti. Adeta biri Play tuşuna tekrar basmış gibiydi.

“Bu çılgın katil dolar milyarderlerinin hepsinden intikam alsa hepsini işkencelerle öldürse zerre kadar üzülmem. Bana göre biri çıkıp bu züppelere paylaşmayı öğretmeli. Milyonlarca insan kredi kartlarıyla ve kredilerle boğuşurken kimsenin bu kadar zengin olmaya hakkı yoktur.”

“İyi de evladım insanlara zorla mı kredi kartı veriyorlar?”

Bu soru Alperen Aksu’yu sinir etse de o alttan alarak anlatmayı sürdürdü.

“Haklısın Sabri Amca, fakat bizleri harcamaya yönlendirmek için sabahtan akşama kadar televizyonlarda reklam izlettiriyorlar. Hiç birikimi hedefleyen bir reklam gördün mü? Ya da birikim yapıp istediğin bilgisayarı ya da telefonu alman için çabalayan bir banka reklamını? Asla göremezsiniz. Her zaman harcama ve kredi kartıyla alışveriş yapmak üzerine kurulu bir dünya düzeni var. Ve bunun bir adım ötesi yüksek faizlerle alınan evler, arabalar, iş kredileri vs... Modern dünya bizi borçlanmaya itiyor. Kıçı kırık bir turşu konservesine son kullanma tarihi koymayı zorunlu kılan bakanlıklar, beyaz eşyalar ve diğer teknolojik ürünler için asla son kullanım tarihi koymuyor. Neden? Çünkü; bizi sürekli alışverişle uyuşturuyorlar. Devlet ise bunun önüne geçemiyor ya da geçmiyor. Sürekli olarak bizden vergi alan ve para cezası kesen devlet bankalara, şirketlere ya da buna benzer kuruluşlara para cezası veremiyor. Mesela kapalı alanda sigara içtiğimiz için bizlere gözümüzün yaşına bakmadan ceza kesmesini bilen bir sistem var. Peki hiç düşündünüz mü, sigarayı üretip her yıl sadece Amerika’da 350000 kişi sigaraya bağlı nedenlerle ölmesine sebep olan sigara şirketlerine neden ceza kesilmiyor? Kanseri hastalığına yakalananların sırf Amerika’ya maliyeti 37 milyar dolar. Peki, neden sigara şirketleri sağlığımızı mahfeden bu felaketi bu kadar rahatça ve nerdeyse hiçbir kısıtlama olmadan üretebiliyor? Mesela sigaraya bağlı hastalıkların sağlık maliyetleri az da olsa bu şirketlere neden fatura edilmiyor? Ya da oto yollara hız sınırı koyan sistem, bu hız sınırını aşan vatandaş acımasızca cezalandırırken neden bu hız sınırını aşan arabaları üreten dünya devlerine ceza kesmeyi aklına getirmiyor. Bunun gibi yüzlerce şey sayabilirim.”

“Senin gibi düşündüğümü bilmeni istiyorum fakat yine de böyle olsa dahi zenginleri öldürmek çözüm olmaz. Kötülük yalnızca kötülüğü doğurur.”

Sohbet bu minvalde bir saatten fazla sürdü. Konu konuyu açıyor, sorular soruları kovalıyor ve en sonunda dönüp dolaşılıp aynı noktaya geliniyordu; kimdi bu adam? Maksudı neydi? Neden zenginleri öldürüyordu? Nasıl olupta hiçbir iz bırakmamayı başarabiliyordu? Komplo teorileri gerçek miydi? Bu öldürme zinciri sadece Türkiye de mi kalacaktı yoksa Dünyanın dört bir yanındaki diğer zenginleri de içerisine alacak mıydı? Ortada deli saçması diye dolaşıp duran cin vakası gerçek miydi? Bunun gibi yüzlerce soru adeta muallak taşı gibi havada yere indirilmeyi bekliyordu.

Kimse yarın ne olabileceğini kestiremiyordu. Saatçi o kadar düzensiz şekilde öldürüyordu ki, bu durum bir sonraki adımını tahmin etmeyi imkânsız hale getiriyordu. Merakla ve büyük bir

kitle ise ilgiyle saatçinin yapacakları konuşuyor ve onunla birlikte harekete geçebilmek için bir kıvılcım bekliyordu. Zulme uğrayan, istediği gibi yaşayamayan, çalışmaktan başka bir çaresi olmayan milyonlarca insan, gelecek korkusu çekenler, sistemin kölesi haline gelmiş işçiler, zor çalışma saatleriyle asosyal hale gelmiş çalışanlar, düşük ücretle geçinmek zorunda kalmış patlamaya hazır ne kadar kitle varsa onu ve yapacağı şeyleri bekliyordu. Sanki bir kurtarıcı, dünyaya bir nebze olsun adalet dağıtıyor gibiydi.

Dünya ne Amerikan halk hareketi, ne İngiliz Magna Cartası ne Fransız Devrimini tekrar edebilecek durumda değildi. Hal böyleyken bir çılgının çıkıp kitleleri harekete geçirecek bir konuma gelmesi bütün dolar milyarderlerini ve dünyaya yeni bir düzen vermek isteyen Tek Dünya Devleti hayali kuranları rahatsız etmiş ve harekete geçirmişti. Saatçiyi öldürmeleri için bu zengin ve elitize olmuş kesimce bir suikast timi çoktandır İstanbul'da araştırma yapmaya başlamıştı bile.

Karşılaşma

Bulunduğu binanın terası İstanbul'un tüm silüetine hâkimdi. Nazlı ve umursamazdı İstanbul. Başı hafifçe öne eğikti. Gözlerinde bir keder vardı. Terk edilmişti. Hayır! Yalnızdı İstanbul. Tıklım tıklım hemde.

Öylece boş gözlerle dört bir tarafı seyre dalan saatçide aynı kedere ortaktı. Ayrılık vaktine varmak üzere olduğunu biliyordu. İstanbul gibi allak bullaktı. "Ne kadar yaşarsam yaşayayım insanları tam manasıyla anlayamayacağımdan eminim." Diye, geçiriyordu içinden. İnsan, bedeniyle ve ruhuyla çok farklı bir formattı. Aslında aklında sadece bu düşünceler yoktu, ona verilen ders ve bu dersten çıkardığı sonuçlar sürekli dönüp duran bir atlıkarınca gibi hareket ediyordu. Korkuluklardan şehrin kalabalığını izlerken nefsine yeniliş anı bir dalga gibi aklını bulandırıyor. Yaptığı şeyin bir günahı yoktu ve hatta sadece içinden sorgulamıştı ama o, onu çırıl çıplak fırlatıp atmıştı. Aslında O'nu sorgulamıyordu lakin cezalandırılmayı hak ettiğini düşünmüyordu.

Yüzünü ıslatan yağmur taneleri, başını okşayan rüzgâr ve şehrin muazzam görüntüsü karşısında o az önceki tuhaf ruh hali yerini yavaş yavaş umuda bırakmaya başlamıştı. Hislerle yaşamının o karmaşıklığına hala alışamamıştı, ona bahşedilen formatta hissetmek yoktu. Artık Dünyadaydı ve içinde beliren tüm emirleri sorgusuzca yapıyordu. Tüm bunları yaparken elbette becerilerinden yararlanmasına müsaade edilecekti fakat emek etmediği hiçbir plan başarılı olamıyordu. Yaptığı şeyleri mucize diye adlandırılmazdı. Mucizeler elbette vardı ama onların bile ardında her zaman bilimsel bir gerçek ve azim vardı.

Fark edilmeyecekti. Emir böyleydi. Bu nedenle evine girip çıkışlarında ve diğer bulunduğu ortamlarda dikkat çekmemeye özen gösteriyordu. Sıradan bir insan gibi yaşamaya çalışıyordu. İşlediği cinayetleri de fark edilmeden yapmayı başarmıştı.

Bulutlar gökyüzünü, güçlü ve zalim bir işgal ordusu gibi kaplamıştı. Yağmur az önceki umut vadeden okşayıcı tavrı bırakıp yeryüzünü kırbaçlar gibi sesler çıkararak yağmaya başlamıştı. Birilerinin onu öldürmek istediğini biliyordu. Zengin zümre bu ölümleri kendisine yapılmış bir hakaret ve tehdit sayıyordu. Bu güne kadar kimse onların saçına dokunmayı aklından dahi geçirememişti. Oysa şimdi durum çok farklıydı. Aslında onun bu duruma aldırış ettiği yoktu. Zamanı daralıyordu ve elini çabuk tutması gerektiğini de biliyordu. Her an geri alınabilirdi.

Kendisi için çok kısa bir süre olsa da Dünyada kaldığı zaman içerisinde çok şey başarmıştı. İnsanların irdelemesi, anlaması ve isyan etmesi gereken çok şey görmüştü. Artık sorgulayan ve "Neden?" diye soran insanların sayısının arttığını biliyordu. Ardı ardına çakan şimşeklerin ortalığı aydınlattığı gibi oda insanları düşükleri bu zalim düzenin kuyusunda aydınlatmıştı. Böyle bir uyanışın bir parçası olduğu için gururlanmıştı. İnsanların böylesi özel duygularla yaratılmış olmasını kıskanmıştı. O bundan önce bir melekti ve hislere sahip değildi. Sevemezdi ya da âşık olamazdı. Acıkamazdı veya zevk alacağı hissiyatı olmazdı.

Birilerinin obezitenin neden son yıllarda artmasına karşın fastfood işletmelerine bir düzenleme getirilmediğini sorgular hale geldiğini görmek onun görevinde ne kadar başarılı olduğunu gösteriyordu. Sonuçta milyonlarca insan yağ bağlarken başkalarının cepleri paralarla doluyordu ve bunun bir son bulması gerekiyordu. Kara insanlar açlıktan ölüirken, beyaz adamlar domuzlar gibi doymak bilmeden an be an zenginleşmemeliydi. Paylaşmayı

öğrenmeleri gerekliydi, paylaşmak istemeyenlerinse ölmesi gerekliydi ki zaten öyle olmaya başlamıştı. Bu ölümler kelebek etkisi gibi Dünyadaki dengeleri değiştirmeye başlayacaktı.

Yağmur giderek şiddetini artırırken güzelim şehrin aptal kanalizasyonları dolmaya başlamıştı. O yükseklikten görebildiği kadarıyla neredeyse her yerde daha da uzun araç trafiği oluşmaya başlamıştı.

Herkesin onurlu bir yaşam mücadelesi verebilmesi için mücadele emesi gerekliydi. Birileri zenginliğin pişkin rahatlığını yaşarken başkaları çocuğuna alamadığı ayakkabının mahcupluğunu yaşamamalıydı. İnsanların gözlerine çekilmiş bu kabullenme perdesi yavaşça parçalanıyordu. Yeni nesil bir dip dalgası gibi bu zalim düzeni yıkacağı güce ulaşmalıydı. Devler ülkesindeki cüceler başlarını yerden kaldırıp bir omuzlarını yere yakın tutmalıydı.

Zaten kalbi yetesiye kırık olan genç nesil bilinçli bir şekilde yoruluyor paketlenmiş her üründe bir adım daha ölüme yaklaşıyor. Tek düşündükleri koca bir nesli yok etmek.

Dünyayı saran ve her geçen gün yükselmeye devam eden gökdelenler yok edilmeliydi. Bu durum bir kanser hastasının haline benzetilebilirdi. İnsanlık yavaş yavaş ölüyordu. Kanser her geçen gün Dünyayı sarıyordu. Yeşil betona yeniliyordu. Doğa insana küsüyordu.

Bankalar insanları esir ediyor, eğitim sistemi gelişimlerini durduruyor, görsel medya aptallaştırıyor ve hayat şartları onları sorgulamayan bir budalaya çeviriyor.

Yağmur gençliğini ve güzelliğini kaybetmeye başlayan bir kadın gibi an be an durulmaya başlamıştı. Saatçi sırlıklam olmuş bir halde düşünmeye devam ediyordu. Önceki formunda düşünmek ona bahşedilmemişti, şimdi bu nimeti her zaman kullanmayı alışkanlık haline getirmişti.

Az bir zamanı kalmıştı. Yakın bir zamanda buradan ayrılacağını hissede biliyordu. Aslında böyle olması içinde buruk bir sevinç bırakıyordu. Dünyada yaşamak güzeldi, insanlar güzeldi. İnsanların yaptığı şeyler güzeldi, danslar, şarkılar, rengârenk giyinen çocuklar, müzeler, edebiyat ve sayılamayacak onca güzel şey. Bilim insanların gök bilimiyle uğraşması ve evrene dair bilinmeyenlere kafa yormaları çok etkileyiciydi. Neden birileri sadece para ve güç için bunca güzel şeyi bozmak istiyordu? ‘Bu bir saçmalık!’ dedi sessizce.

Saatçi son ve en derin eylemi için beklemeye geçmişti. Ama öncesinde ona dünyaya gelmeden önce bahşedilen hızın ve buna mukabil dayanıklılığın artırılmasını bekliyordu. Bu gerçekleşince vazifesini bitirip Dünyadan ayrılacağı vakti bekleyecekti.

Birinin bu saçma yazgıya bir el atması gerekmişti. Belki de kovulma süreci bir sebep üzere inşa edilmişti. Kurulu düzenin yıkımını ateşleyecek düğmeye basacak biri olmalıydı. Yeryüzündeki tüm haksız kazanç sahipleri, insan tüccarları, inanç istismarcıları adaletle tanışmalıydı.

Kurulan bu düzen ve bu düzenin kurucusu olan zenginler kulübünü yerle bir edilecekti. Adalet için ölüm mutlak bir çözüm yoluymdu. Yaşamak için öldürmek doğanın kanunuydu, adaletle ihanet etmemek için güçlüye acımamak gerekliydi.

Yağmur durmuş, bulutlar biraz olsun güneşi paylaşmaya yanaşır olmuştu. Gökyüzünün mavisi onun içinde kabaran duyguların akmasına yaramıştı.

Ellerinin uzanmadığı hiç bir hukuk sistemi yoktu. Onlardan biri, masum bir insanı öldürünce ya da öldürtünce hiçbir şey olmuyordu. Para ve güç galip geliyordu.

Onların mideleri bir sürü aç insanın lokmasıyla doluydu. Yaşamları, başka yaşamları köleleştiriyor ve yok ediyordu. Yaşantıları cıvıl cıvıl ama kanlı ve pislik doluydu. Yaşantılarının asıl tanımı buydu. Onlar gülünce tüm şehir güler ama bazıları ağlayınca kimse ağlamazdı. Ama artık Tanrının zarına hile karıştırmış biriyle karşı karşıyaydılar.

‘Öfkem sizin denize sıfır zevklerinizi yıkıp yerle bir edecek. Ben Tanrıyı oynamıyorum, sadece onun bana biçtiği rolü Tanrılaştırıyorum.’

Saatçi ardına dönüp gittiğinde gökyüzü tamamen açmıştı. Gerçi trafik hala vardı ama güneş insanları biraz olsun ısıtıyordu. Şemsiye satmak için sokaklara koşuşturmuş seyyar satıcılar kazandıkları paranın mutluluğuyla tezgâhlarını topluyor, simit tezgâhlarını toplayanlar ise sonraki saatlerde o mutluluğu yakalamayı hayal ediyorlardı.

Teoman Eren ise bir rüyadan uyanmıştı, yüksek bir binanın tepesinden İstanbul’u izlemişti. Biri vardı ve ışık saçıyordu. Belli belirsiz kanatları vardı ve gölgesi yoktu. Tuhaftır bu varlık onu ürkütmemişti. Onunla konuşmayı denedi ama başaramadı. Teoman Eren o varlığın Nutuğunu dinlemişti ve her kelimesi aklına ilahi bir emir gibi kazınmıştı. Rüyasını düşününce ürperdiğini hissetti. Hayatı boyunca böyle bir şey yaşamamıştı. Şu an benliği ona soruyordu; ‘‘Az önce yaşadıkları bir rüya mıydı?’’

Evet, Teoman rüyasında saatçiyi görmüştü. Onun üşüncelerini okumuştı. Onunla karşılaşacağını hissediyordu. Onu merak ediyordu, bir insandan fazlası olduğunu biliyordu.

Bu öngörüsü onu heyecana sevk ediyordu. Dünya dışı bir varlıkla karşılaşmak... Düşünmek bile ürpertiyordu.

Teoman Eren saatçiye sıradan bir yolla ulaşamayacağını artık çok iyi biliyordu. Öngörülmeveni bulmak için her şeyi deneyecekti. O adıyla sanıyla Hüsn-ü gerçektir.

Bir kitapta okudukları geçiyordu içinden. Tanrı dahil her şeyin zihinlerden ve o zihinlerin içinde olup bitenlerden ibaretti. Zihin başka bir zihinde olup bitenleri maddi bir şeye ihtiyaç duymadan direkt olarak algılayabilir. Beynimizin uzaydaki koordinatları bellidir. Fakat, zihnimizin bu noktada yani kafamızın içinden başka bir yerde olduğunu söyleyemeyiz.

Bilimsel bir makalede okudukları gelmişti aklına. İnsan koma halindeyken ruh bildiğimiz zaman mefkumundan uzaklaşıyordu. Çoğu ruh bir yolunu bulup geri dönemediği için koma hali devam eden hastalardan umut kesiliyordu. Lakin yıllarca komada kalıp geri dönenlerin olduğunu okumuştı. 12 yıl komada kalıp geri dönen birinin meleklerle konuştuğunu söylediğini biliyordu. Şimdi, büyük bir riske girip saatçiyi görmek umuduyla koma haline geçmenin en basit yolunu deneyecekti.

Aydınlanma

Güzel ve yakıcı bir şarkı gibiydi İstanbul. Dinlerken sürekli zevk aldığın ama her içli soloda içinin delice yanmasına engel olamadığın... Seyyar satıcısından, balık ekmek satan tezgâhtarlarına, koşuşturmaca içinde trafikte tuvaletini tutan kadından, yolun ortasında çiçek satan yanık tenli insanlara kadar tüm bu manzara adeta o müziğin en acılı solosu gibiydi. Şarkıyı güzel yapan o acılı ve anlamlı solo gibi İstanbul'u da bu acı ve ağır yükü çekenler güzel ve çekilir hale getiriyordu.

Bu müzikal armoninin kulaklardan uzak ücra bir köşesinde ve farklı bir zamanında Teoman Eren ve Saatçi ikinci kere karşılaşılıyor ve ilk konuşmalarını yapıyorlardı.

Teoman Eren komaya girebilmek için içtikçe içmişti. Önce başının döndüğünü hissetti. Yüzüstü yere yattı ve kendisini bir nebze olsun garantiye aldı. Baş dönmesi yerini uçma hissine bıraktı. Zaman sonra gözleri kapandı ve bir ölü gibi uyumaya başladı. Sadece nefes alıp veren, vücudu hissiyattan uzak ve hareket kabiliyetinden uzaktı artık.

Aldığı bilgiler ışığında kendini komaya sokacak kadar içmişti. Şimdi koma halindeydi ve öngörülmeenin karşısına çıkmak için mücadele veriyordu.

Teoman Eren ışıklı yolu inatla yürümüş ve meleğin karşısına çıkmıştı. Beyaz bir Kurt ona bu yol boyunca eşlik etmişti. Gözleri meleğin kusursuz bedeninde geziniyordu. Teoman Eren onun konuşmasını bekliyordu. Eski bir polis ve Tanrının huzurundan kovduğu bir melek için bile oldukça ilgi çekici bir görüşme olacak gibiydi. Koca yeryüzünde kaç şanslı insan öncesinde melek olmuş bir varlıkla konuşma fırsatı bulabilirdi ki? Diğer taraftan kaç melek bir insanla konuşma fırsatı yakalayabilirdi ki? İki taraf içinde ilginç, ilginç olduğu kadar da sır ve gizem dolu bir andı. Bir tarafta Dünyayı, insanları ve elitlerin kurduğu dünya düzenini anlamaya ve yıkmaya çalışan bir melek, diğer tarafta ölümü, ölümden sonrasını, diğer olası dünyaları ve diğer izafi zamanları merak eden bir insan.

Konuşmaya Saatçinin başlayacağıyla ilgili bahse tutuşulsa Teoman Eren'e bire yirmi bahis verecek bir sürü bahis şirketi çıkabilirdi. Konuşmaya Saatçinin başlaması bahis şirketlerinin her halükarda kazanacağını bir göstergesi olmuştu.

Nereden başlasam bilemiyorum. Köstekli saatini cebinden çıkardı ve saate baktı. Dünyaya geliş sürecimden mi yoksa öldürmeye başladığım ilk andan itibaren geçen süreçten mi? Aslında senden başlamamız gerekir. Beni nasıl olupta hissettiğinden ve zihnime girebildiğinden başlayalım. Bu kadar iyi tahmin de bulunmayı nasıl başardığından?

Şunu belirtmeliyim ki; gerçekten zekânıza nazaran aptallar gibi yaşıyor ve Dünya'nın güzelliklerini göremiyorsunuz. Bu sözlerim senin ve milyarlarca insan için de geçerli.

Saatçi, daha önce Teoman Erenle hiç karşılaşmamıştı ve adını dahi bilmiyordu ama bu zeki adamın onu görmek için göze aldıklarını düşününce ona saygı duymuştu. Sonuç olarak gerçeküstü bir yeteneğe ve hıza sahip birini başka bir boyutta görebilmek bir insanın yapabileceği bir şey değildi.

“Seni bulmayı çok istiyorum. Bunun için belki ölmem gerekecek. Belki de komadan hiçbir zaman çıkamayacağım. Bilmiyorum, bir öngörüm yok. Korkmuyorum da. Elimde sana dair hiçbir delil yok. Ben hiç bir dosyayı çözmeden bırakmadım. Bunu da çözmüş sayılabilirim.”

Teoman Eren konuşurken Saatçi arkasına dönmüş o mağrur el oyması eski sandığa bakıyordu. Çok derin bir nefes sigara çektiği için yoğun bir duman başının üzerinde belirmişti. Bu hali bulutlarla kaplı bir dağa benzetilebilirdi.

“Sana bir fırsat vereceğim. Beni bul diye.”

Teoman Eren bir fırsat yakalayacağı için sevinmişti.

“Beni bulman neredeyse imkânsız, çünkü suret değişebilirim ama öngörülemez değilim. Gölgesizim. Bedenimin bildiğin manada maddi bir karşılığı yok. Senin delilin bu.”

Teoman Eren henüz her şeyin farkında değildi. Bir uyku hali her hücrelerini sarmıştı.

Tanrıyla neden ters düştüm biliyor musun?

Bu bir sorundan ziyade uzun bir konuşmanın ilk cümlesi gibiydi.

O, bana bir insanı öldürmemi emretmişti. Daha önce aklının ve toprağın alamayacağı kadar insanı öldürdüm ama bu defa çok farklı bir hissiyat tüm benliğimi ve özümü sardı. Yapamadım. Benliğim bana ve Tanrıya sadaketime adeta meydan okudu ve beni görevimden uzak eyledi.

Teoman Eren bedelini ödeyip aldığı beylik tabancasını kurmuştu, bir melek karşısında mermi hiçbir işe yaramazdı ama yinede eli tabancadaydı. Tabanca gerçekten şu an belinde miydi? Ya da şu an belinde olduğunu hissettiği şey gerçekten var mıydı? Yine de silahını hissettiği için biraz olsun rahattı.

Sözlerini bitirdiğinde etrafında bir küllük aramaya başlamıştı. Teoman Eren istemsizce ve nereden geldiğini anlamadığı bir kül tablasını saatçiye vermişti, gözlerindeki o ışık Teoman Eren'i adeta büyülemişti. Saatçi sigarasını söndürdü ve tek kişilik koltuğa geçip oturdu. Koltuk bir anda orada bitivermişti.

Orada öylece yok edilmeyi, en azından cezalandırılmayı beklerken Tanrı beni nasihatlenip, öğütlenmem için affetti. Sonrasında senin çağının ve sonraki yüzlerce neslin dahi başaramayacağı bir teknoloji ile dünyaya gönderdi.

Koltukta bacak bacak üzerine atıp konuşmasını sürdürmeden önce sigara paketinden bir sigara daha aldı ve içmeye başladı. Sigara bir insanda ancak bu kadar güzel ve karizmatik bir etki bırakabilirdi.

Bu sana çok saçma gelebilir ama ben artık bir melek değilim ve her insan gibi kötü bir alışkanlığa bulaşmış olmam çok normal. Ama şunu söylemeliyim ki sigara zevkli bir ölüm için en ideal yol.

Saatçi bunu söylerken gülümsemişti ve gözlerindeki o ışık iyice alevlenmişti. O ışık Saatçinin zaten gerçeküstü olduğunu kanıtlamaya yetiyordu. Bu haliyle heybetli bir kralı andırıyordu. Girdiği tüm savaşları kazanan bir kral...

Yeryüzüne indiğimde çırılçıplaktım. Beni mağrur ve ihtişamlı yapan ne kanatlarım ne zamani bükten bakışlarım vardı. Her şeyi elinden alınmış bir ölümlüydüm artık.

Sıradan alelade bir insan olmuştum. Yemem, içmem ve bedensel ihtiyaçlarımı gidermem gerekiyordu. Ayrıca insanların saçma sapan yaşantılarını, kurallarını, sosyal yaşantılarını, ilişkilerini, neyi sevip neyi sevmediklerini ve insanlara dair ne varsa öğrenmem gerekiyordu.

Teoman Eren Saatçiyi dinlerken şu an ona hayranlıkla baktığının farkında bile değildi. Gözleri, zaman önce melek olan bir varlığın üzerinde geziniyordu. Varlığın bedenden ibaret olmadığını, öz benliğimizin o varlık denen bütünlüğün asıl sahibi olduğunu anlamıştı. Saatçi, Teoman Eren'in bu düşünce fırtınasından habersiz anlatmaya devam ediyordu.

Ve nitekim öyle de yaptım. Önceleri insanların arasında çokça vakit geçirdim. Hatırlıyorum da ilk gün çok zorlanmıştım. Giyinmem, karnımı doyurmam ve barınacak bir yer bulmam gerekmişti. Gezegeninize ilk geldiğimde çıplaktım. Bu durumun nasıl bir çaresizliği ve aciziyeti barındırdığını şimdi daha iyi anlıyorum. Neyse ki evsiz bir insan halimden anlamış ve bana yardım etmişti. Otoban kenarında tüm yoksulluğuyla bana insan olmanın o muhteşem dersini vermişti. Bana giyecek ve ona bile zor yetecek yemeğini ikram etmişti. İlk kez yemek yemiştım. Bir bebekten tek farkım direk anne sütüyle beslenme sürecine başlamamamdı. Bedensel bütünlüğüm ve boyutum değiştiği için doyma duygusunu algılamam ve kavramam biraz zaman almıştı. Ama açlığı pekâlâ kavramıştım.

Bana yeni bir yetenek bahşedilmişti ve yazgımı yeniden yazmam gerekecekti. İlk birkaç saatte konuşma dilinize tamamen hâkim olmuşum. O evsiz adam buna pek aldırış etmemişti. Çünkü ilk karşılaşmamızda konuşmamış ve kendimi ifade edememiştım, o da bunun şok halinde olabileceğimi düşünmesinden ileri geliyordu. Normal bir insandan daha hızlı öğrenebiliyor ve daha hızlı hareket edebiliyordum. Bir de şu varki az önce de söylediğim gibi gölgesizdim.

Otoban kenarında yeşil bir yerde öylece otururken yazgımla baş başa kalmıştım. Düşünmeye ve bu işin nereye varacağını idrak etmeye çalışıyordum. Düşünmenin ve idrak etmenin ne kadar değerli bir şey olduğuna ise işte orada karar vermiştim.

Öldürmem gereken insanlar vardı. Bu benim içimde var olan bir şeydi. Bu istek zihnime doğuyordu ve amansız bir dürtü gibi tüm benliğimi sarıyordu. Artık sadece öldürmeyecektim; ders verecek ve bu şekilde insanlara yol gösterecektim. Tıpkı anatomi dersinde hastalıklı bölgenin insan vücudundan nasıl kesilip alındığını gösteren bir doktor gibi...

Nitekim görevimi yapmak, cezamı çekmek ve hukuk sisteminizin hapsedeceği bir mahkûm olmamak için planlı bir şekilde çalışmaya başladım. Para kazanmam ve kendime yetmem gerekliydi. Bunu başarmam normal bir dünya vatandaşı için ne kadar zor ve çetinse benim için o kadar kolay olmuştu. Giderek artan hızım ve diğer becerilerim sayesinde çok kısa zamanda iş bulup bolca para kazanmaya başlamıştım.

Çokça okudum, araştırdım, insanlık tarihine dair ne varsa okudum. Bir insan ömrüne sığmayacak kadar kitap okudum. Büyük bir tatmin noktasına eriştim. Artık her şey farklı geliyordu gözüme. Ne melekken bu tatmin noktasına varabilmişim ne de Dünyaya geldiğim o ilk anlarda.

Saatçi konuştuğunda az önceki o mağrur kralın yerini kendini arayan bir bilge alıyordu. Yaşadığı şey ve yükünün ağırlığı onu verilmiş bu yeni bedeni dahi yormuştu. Bu yorgun ama bilge duruş bir meşk hali gibi her yanını sarmıştı. Anlattıkça bu meşk hali daha bilinmez bir yere gidiyordu.

Beş kişiyi öldürdüm. Hem de esrarengiz bir şekilde. Tüm insanlığın dikkatini çekmeyi başardım. En satılık medya kuruluşları dahi beni haber yapmak zorunda kalmıştı. Yüreklere korku salmıştım. Var olan hiçbir hukuk ve ceza sisteminden etkilenmeyecek ne kadar insan varsa benden haberdar olmuştu. Ve bir şeyi başardım; insanların sorgulamasını sağladım. Kimsenin soru dahi sormadığı sistemi ve insanları alaşağı etmişim. Artık paylaşımın adaletsiz bir şekilde yapıldığını herkes sorgular olmuştu.

Ve anladımki Tanrı haklıydı. Zalim olmak için bile bilime, öğrenmeye ve okumaya gerek vardı. Zulme ve sefalet uğrayanlar bu kutsallara hiç değer vermemişti ya da hiç birini anlayamamıştı. Anlayanlar ise kötülerdi ve zaten insanlıktan çıkacak kadar zalim olmuştu. Tanrı kötülerini sevmiyordu aslında ve iyi ile kötü arasında taraf tuttuğu da yoktu. O aklını kullanan, bilime değer veren ve okuyanların zalim olsun olmasın, iyi olsun olmasın önünü açıp ne yapacağını görmek istiyordu.

Cebinden saatini çıkardı ve ikinci kere saatine baktı. Teoman Eren acaba vakti mi yok diye geçirdi içinden ama bunu dile getirmedi. Konuşmayı bölemiyordu.

Orduların aynı Tanrı için çarpışıp, aynı Tanrıdan yardım dilediğini ama sadece birinin galip geldiğine tarih hep şahitlik etmiştir.

Öyleyse kazanan neden kazanmıştır? Daha çok dua ettiği için mi, daha çok istediği için mi? Elbette bunların da etkisi vardır ama asıl mesele kimin bilimi ve akli kullandığında gizlidir.

Son kelimeler saatçinin ağzından büyük bir samimiyetle ve inançla çıkmıştı. Gözlerindeki alev kaybolmuş yerini söylediklerini yanlış anlayacak birini o yanıltan döndürecek çocuğu bir bakış bulanmıştı

Sadece inanmak ve dua etmek onun yardımını almaya yetmiyor.

Saatçi bu cümle ile birlikte yanlış anlama faslını daha başlamadan bitirmişti

Şu anki Dünya Düzeni çok rezil şekilde işliyor. İnsanlar bu düzenin yıkılması için sürekli dua ediyor. Teoman Eren konuşmayı dinlerken hareket kabiliyetinin azaldığı gibi bir hisse kapılmıştı ama saatçinin etkileyici konuşmasını bölmek adına ses çıkarmıyordu.

Tüm bu söylediklerinde haklı olabilirsin ama bunu insanlara nasıl anlatabilirsin ki? Kutsal Kitapların üzerine çöreklenmiş ‘‘Aman sen öteki dünyada rahat edeceksin şimdi bakma bizim zengin, sizlerin fakir olduğunuzu.’’ Diyen ve çeşitli sebeplerle ölen onca çalışana ‘‘Senin oğlun aziz oldu, hadi sesini çıkarma.’’ Diyen bir anlayış var..

Sen yerin dibinde, akşamın köründe, zalim bir işverenin yanında ekmek parası için canını dişine takar çalışırken, başkaları o ekmek parandan kesilen vergilerle kendilerine krallık kurarlar. Senin paran ödenmez, sağlık primin yatmaz ölürsün kimsenin umurunda olmaz. Çünkü sen işçisin, hiçsin, emek verensin, ezilen Dünya İnsanlarından birisin. Senin evinde pişecek yemeğin, ailenin senden beklentileri ve sosyal hayatın kimsenin umurunda olmaz. Daha çok kömür çıkarman ya da daha fazla elma toplansın diye konserve kutusu misali tıktırılıp ölüme yollanan onca insandan biri olman onların umurunda olmaz. Senin ne milliyetin onların umurundadır, ne inancın ne de başka bir özelliğin. Onlar için senin katma değer, senin onlara emek gücünle daha ne kadar fazla kazandırabileceğindir. Sırf bu yüzden çalışma saatlerin artar, işçi güvenliğinin göz ardı edilir. Sorun insanların sahipsiz olması.

İşadamlarının kutsal rezidanslarını güçlendirmek, paralarına para kazandırmak uğruna ölmek kutsal mıdır? Azizlik ya da kutsal ölümler siyasi katillerin sığınağıdır. Dünyanın dört bir yanına gönderilen askerlerin aziz ilan edilmesi, uydurulmuş bir oyundur.

Üçüncü kere köstekli saatini kontrol etti ve elini şaklattı.

Teoman Eren büyüünün etkisinden kurtulan bir masal kahramanı gibi Saatçinin sözlerinin bitimiyle kendine gelmeye başlamıştı. Etrafına bakındığında nerede olduğunu önce anlayamadı. Yerde sere serpe yatıyordu. Bir gayretle sırt üstü döndü ve yatmaya devam etti. Hala yarı baygın bir haldeydi Belli belirsiz beyaz bir kurt görüyordu. Beyaz Kurt mağrur adımlarla kayboluyordu. Ve gitmişti bile.

Aklında çok fazla soru vardı. ‘Başardım!’ dedi. ‘Onunla zihinsel olarak konuştum.’ Yüzünde tebessüm vardı. ‘Ve hala ölmedim.’ Bu defa deliler gibi gülmeye başlamıştı.

Çünkü o Hüsn-ü gerçektir ve çözemeyeceği bir olay olamazdı. Olmamıştı da.

Gülme kırizi bitince bir süre daha uzandığı yerde kalmaya ve tavanı seyretmeye karar verdi. Emin olmasa da gerçeğe yakın olan bir şey vardı ki; saatçiyle konuşmuştu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu bir rüya asla değildi. Bir rüya bu kadar gerçek olamazdı. Buna benzer bir şeyi bir kere daha yaşamıştı.

Teoman Eren Saatçiyi cinayetlerinden ziyade de tanımak ve görmek istiyordu. Bir merak tüm benliğini sarmış onu bir kukla gibi oynatıyordu.

Yerden doğrulup hemen camı açtı biraz temiz hava almak istiyordu. Sokakta birilerinin var olduğunu bilmek böylesi bir rüyadan sonra ona güven vermişti. Sokakta öylesine top sektiren bir çocuk Teoman Erenle gözgöze geldi. Çocuk ürkek bir tavırla usulca gözden kayboldu. Teoman Eren halinde bir şey olduğunu düşünerek aynanın karşısında almıştı soluğu. Aman Allahım o da ne? Sakalları upuzundu. Biraz soluklandıktan sonra kıyafetlerinin de rezil bir halde olduğunu gördü. Günlerdir öylece uzandığı için berbat bir haldeydi.

Bu iğrençlikten arınmak için hemen evi elden geçirdi ve duşa girdi. Duştan sonra yaşadıklarını düşündü, komadan çıkabilmiş olmasını saatçinin bir kıyağı olarak düşündü. Belli belirsiz hatırladığı Beyaz Kurt neyin nesiydi diye düşündü.

Evinin balkonuna çıktı ve kuru sokağı izlemeye başladı. Aklında o sokağa dolup taşacak kadar çok soru ve bir o kadar cevap duruyordu. Bu işten çıkmak ve gerçeği öğrenmek için yapması gereken tek şeyin Saatçiyi gerçekten bulmak olduğuna kanaat getirdi. Tüm o polislik numaralarını, istihbarat bilgilerini, önsezilerini ve aklını bu iş için kullanacaktı artık. Onu ne pahasına olursa olsun bulacaktı. Kendini böyle saklayan biriyle tanışma düşüncesi onu derinden heyecanlandırıyordu.

Öte Kurt

Sakin ve huzur dolu bir parkta ekmek arası bir şeyler yiyordu. Önce serçeler gelmişti kırıntılar için. Birkaç dakika sonra ise güvercinler geldi.

Etraf sessiz olduğu için özellikle buraya gelmişti. Aklında çok soru vardı ve çözümlenmek istiyordu. Bunun için sessizce düşünmek istiyordu.

Teoman Eren öğle yemeğinden arta kalan kırıntıları kuşlara verdi. Kuşlar şu an için ona bir dinginlik hali vermişti ama kafasını meşgul eden bir karga sürüsü ona doğru yaklaşmaktaydı.

Gerekirse tüm İstanbul'u arayacaktı. Milyonlarca insanın peşinden gitmesi gerekse dahi onu bulacaktı. Gölgesiz birine elbette rastlayacağını biliyordu. Eninde ya da sonunda onu bulacağından emindi.

Bu azimle ve kararlılıkla aramalarına devam etmişti. Dava dosyasına dair ne varsa teker teker kılı kırk yararcasına tekrar inceleyecekti. Elbette karşısında tipik bir seri katil işi cinayetler yoktu. Bunun zorluğunu ise sonuna kadar çekti.

Teoman Eren günlerce saatçiyi aramıştı ve izine bir türlü rastlayamamıştı. Hatta Saatçiyi öldürmek için Amerika'dan İstanbul'a gelen özel timi bile takibe almıştı. Onları takip etmesinin Saatçiyi bulması konusunda yardımın olacağını düşündü ama bu da bir sonuç vermemişti. O da yetmedi Emniyet Genel Müdürlüğüne Saatçiyi yakalamak için oluşturulan ve Ramazan Karanın başında bulunduğu ekibi bile takibe aldı ama sonuç elde edemedi.

Düşünce dünyasının kasvetli labirentinden gerçek dünyanın egzoz kokulu havasına geçmeye başlamıştı. Az önce attığı kırıntıların başına kargaların da yavaş yavaş gelmeye başladığını gördü. Dalgın bir şekilde aklında sorularla cebelleşirken bir taraftan da kuşları gözlemliyordu. Önceleri ürkek davranan kargalar az zaman sonra diğer kuşları kovarak tüm ekmekleri yemeye başlamışlardı. Teoman kuşlara dair tüm bu olup biteni boş gözlerle izliyordu. Oradan geçen biri Teoman Ereni görse kafasında borç listesi düzenlediğini düşünürdü. Oysa o öngörülme-yeni düşünüyordu ve bunun içinde daha fazla tutamayacaktı. Alperene bu konudan bahsedecekti. Belki öngördüğü deli saçması bir şeydi, belki alkol komasına dahi girmemişti ama bu deliliği onunla paylaşacaktı. İnanması güç olan bu öngörüye kimsecikler inanmazdı. Hatta onu deli yerine koyacaklar bile olabilirdi. Alperen ona inanacak tek insandı.

Peki, bu gerçek üstü varlığın gerçekliğini nasıl kanıtlayacaktı. En yakın arkadaşı dahi olsa onun bir melekle konuştuğuna inanacak mıydı? İşlenen onlarca cinayetin Tanrının huzurundan kovulan bir melek yüzünden olduğuna Alperen dahi inanmazdı. Peki, bunca cinayet faili meçhul olarak mı kalacaktı? Teoman yine kafasını saran binlerce soruyla gergefe sıkışmıştı. Sonsuza kadar sürecek olan bu gizem belki de sadece Teoman Eren tarafından bilinecekti.

Bu ölüm haberleri insanları birlik olmaya ve sömürülen haklarını arama yolunda kararlı adımlar atmaya ve birlikte mücadele etmeye sevk etmişti. Birçok ülkede sokak eylemleri baş göstermişti. Adil bir Dünya Düzeni için milyonlarca insan sokaklardaydı artık. Sokaklarda tam bir kargaşa hâkimdi.

Teoman Eren artık şunu biliyordu ki, işlenen cinayetleri ne cinler yapmıştı ne de başka gerçeküstü bir kavim. Dünyanın dört bir tarafında hala öngörüle-bilen ihtimaller üzerinde duruluyordu. Teoman Eren ise öngörülme-yene şahitlik etmişti.

Hüzün

Zaman adım adım maddeden uzaklaşıp gölgeleri uzatıyordu. Bilinen bir şehrin adı bilinmeyen şairinin adının bulunduğu bir sokağındaydı şimdi. Öngörülmeyle elindeki köstekli saati açıp kapadıkça karanlık ve ıssız sokak kapağın metalik sesiyle doluyordu.

Öte Kurt dik bir bakışla sokağın diğer ucunda belirmişti. Öngörülmeyle zamanın geldiğini işaret etti başıyla. Öte Kurt yürümeye başladı. O da hüzünlü gibiydi. Donuk ve masmavi gözleriyle Öngörülmeyle baktı ve ‘Zamanı Tanrı yaşar, insanoğlu hep ölmek için türemiştir.’ Dedi. Sonra sırtına üfledi. Tam o anda Öngörülmeyle bahşedilmiş kanatları tekrar bedenini sardı. Kar gibi beyaz, ihtişamlı ve hatta tüm güzel anlatıların sönük kalacağı kadar tarifsizdi kanatları. Ürpertici, bir o kadar da güçlü bir andı onun için. Cezasını çekmiş olmak onu tam bir tatmin noktasına ulaştırmıştı. Öngörülmeyle değildi artık, o bir melekti.

Öte Kurt ona yanından hiç ayırmadığı saatini kurması için bir parça uzattı.

Bu parça Meleğin Planck Zamanda hareket etmesine yarayacak zaman ve mekân kırılmasını sunacaktı.

Saatçi uzun kanatlarının gölgesinde kusursuz elleriyle (Ki elleri değil sadece vücudunun her tarafı kusursuz bir güzelliğe ve ihtişama sahipti.) Öte Kurttan zamanı kontrol etmesine yarayacak o muazzam parçayı aldı. Dünyaya geldiğinden beri ara ara baktığı cep saatini çıkardı ve bu parçayı ona taktı. Bir mucizeye şahit olmuş ne kadar nefis varsa bu görüntü karşısında gözlerini kırpmayı akıllarından dahi geçirmezdi. Çünkü iki parça birleşince muazzam bir ışık görseli oluştu etrafta. Ve saat bütünlüğünü sağladı. Şimdi çok hafifti hatta yok gibiydi. Belki de yoktu bile.

Mağrur başını saatten kaldırıp Öte Kurda baktı ama o çoktan gitmişti. Sokak sessiz, karanlık ve bomboştu.

Geceyi sessizliğinden öte güzel yapan bir şarkı canlanmıştı zihninde. Çok az insanın en derin yalnızlık anında zihninde yaratabileceği türden. Gecenin bile kaldıramayacağı şarkılardan.

İnsan olarak kalmayı çok istiyordu ama onu yeryüzüne bağlayan bir şey yoktu artık. Bu düşünce ve zihninde beliren müzik harmanlanıp ona hüzün veriyordu.

Ona ayrılan vade dolmuştu. Dünyada yapması gereken savaşı yapmıştı. Kısa bir süre içerisinde yapması gereken yıkımı da gerçekleştirip, kanatlarını açacak ve Dünyadan ayrılacaktı. Evden İlk defa ayrılan biri gibi içi buruktu. Yok olmaya mahkum bir insan bedeninden ebedi bir varlığa dönüşmek fiziksel olarak etkilememişti onu ama benliği hala ikilemdeydi.

Aklında, son düşünceleri ve bu düşüncelerin savaşı vardı.

Şarkı hala büyülüydü zamanı.

Saatçinin bu halinin nedeni elbette ki insanlardan ayrılma vaktinin yaklaşmasından ileri geliyordu. Beklediği o mucizevi güç kendisine bahşedilmişti. Bu birçok insanı daha çok para ve insanı kontrol etme şansı verebildiği için mutlu ederdi lakin o hiçte mutlu görünmüyordu. İnsanlar gibiydi ama farklıydı, o bir melekti ve kısa bir süreliğine insan formunda ve üç boyutun gizeminde yaşamıştı.

Müzik hala zihninde canlanmaya devam ediyordu. Melodiler harikaydı ve zamanı sanki bükülüyordu.

Saatçi bu şarkı eşliğinde İstanbul'un deniz kokan sokaklarını arşınıyordu. Umarsızca... Bilinmeyen bir şehrin sadece şairin adının bilindiği bir sokağındaydı şimdi.

Hiçbir şeye aldırış etmeden... Zihninde canlanan şarkının bitmesini bekliyordu. Sanki dinlediği şarkı hayatının en anlamlı dakikalarıymış gibiydi. Tüm nefesler toplamından değerli olan o en anlamlı dakikalar bir ömür mucizesi gibi uzun geliyordu. Bir savaş başlamıştı ölüm ile ölümsüzlük arasında, zihninde, benliğinde ve kan revan bırakıyordu ne varsa.

Açılmayan lakin sürekli gözünze takılan bir yara gibiydi şarkı anlam ve yaşanmışlık yüklü.

Dünya üzerindeki son nefesi çok yakındı. İlk zamanlar alışamadığı Dünya, şimdi ona çok renkli ve yaşanılabilir gelmeye başlamıştı. Ayrılık zordu. Dünyadan ayrılma vaktine yaklaştıkça o insani keder o mahşeri yalnızlık boğazına düğümleniyordu. Savaşın galibi netleşmişti; İnsan olmak çok farklıydı.

Bir şarkı bir ömür eder miydi?

Beklediği hız ve güç onu bulmuştu. Işıktan kat be kat hızlıydı. Planck zamanın zihinleri zorlayan evrelerinde ne kadar gökdelen varsa yok etmeye başlamıştı. O bir kemoterapi seansındaymış gibi, tüm yüksek binaları yerle yeksan etmişti. Plank zaman içerisinde, zihnimiz için algının durduğu o küçük zaman zarfında paylaşmayı reddeden sistemin tüm kanserlerini tedavi etmişti. Bir saniyenin milyon milyon katında tüm dünyada ne kadar kötülük ve yağmacı varsa yok etmişti.

Zihninde belirgen şarkı artık sona yaklaşıyordu. Keşke şarkılar en büyük zenginlik olsaydı.

Böylesi bir eylem gerçekleşmesi gereken bir insanlık harekâtıydı ama insanlar çok fazla televizyon izleyip çok az okuyordu. Bu eylem ne kavmiyet meselesi sayılabilirdi ne de inanç meselesi. Bu tüm sömürülmüş ve sömürülen varlıkların var olmak ya da köle olmak meselesiydi. Bu olması gereken kaçınılmaz sondu. İnsanlar her akşam sıcak evlerine televizyon izlerken otuz bin çocuk açlıktan ölüyor. Yarın, öbür gün ve sonraki gün...

Saatçinin zihninde beliren şarkı son buldu ve iradesiyle düşündüğü son düşünceler yok oldu.. O artık dünyada değildi. Varlığı artık bir boşluğu doldurmuyordu. Ne nefesi vardı artık ne de ışıldayan bakışları. Dünya ve insanlar için her şeyi yapmıştı. Herkes onu tanısa da tanımasa da sevmişti... O ezilenle için özel biriydi artık.

Teoman Erenden antika dükkânının sakin ortamında öylece oturmuş yerli ve yabancı kanalların son dakika haberi olarak verdikleri canlı yayınları izliyordu. Herkes gibi şaşkındı. Bu kadar şeyin bir anda olmuş olabildiğini hayretler içerisinde izliyordu. İnsanların artık yeni bir düzen için şansları vardı. Bu iyi bir şey diye düşündü.

Saatçini varlığının artık bu dünyada olmadığını hissettiği anda saatçi tüm benliğiyle bu dünyadan ayrılmıştı. İstemsizce içi burkulmuştu. Onu birebir göremese de onu tanımıştı. Hüzünlü gözlerle dükkânda bulunan saatlere bakıyordu. Koma halindeyken saatçiyle görüştüğü anlarda onun elinde olan saatin şu an duvarda asılı olduğunu fark etti. Çok şaşırılmıştı. Atik bir hareketle saate doğru yaklaştı. Gerçekten saat onun antika saatlerinden biri değildi. Saati eline aldı ve hafifliği karşısında şaşkına döndü. Bu saatin sırlarının henüz o da farkında değildi. Saatin ona öngörülmeiden tarafından bırakılmış bir hatıra olduğunu düşündü. Sonuçta o hızlıydı ve pekâlâ saati buraya asıp kimseye görünmeden gitmiş olabilirdi.

Öngörülmeiden kendisine böyle bir hatıra bırakmış olabilmesi onu derinden derine mutlu etmişti. Şimdi tekrar haber kanallarını izliyordu. İnsanlara sunulan adil ve eşit yaşamın mimarı olduğu için ona bir kere daha minnet duydu.

Alperen Aksu da her şeyi şaşkınlıkla izleyenler arasındaydı. Tüm bu olup bitenler onu etkilemişti ama dün gece gördüğü rüya onu kendine getirmişti. Sürekli gördüğü o korkunç rüya bu defa mutlu sonla bitmişti. Kızını yangından kurtarmıştı. Bu onun evladı için verdiği sonsuz çabanın küçük ama etkili bir tesellisiydi. Saatçi dünyadan ayrılmadan önce ona da küçük bir iyilik yapmayı unumamıştı.